Ovidiu-Dragoș Argeșanu

BALCHIS 2000

Parola: „Dumnezeu“

Ebook

Ovidiu-Dragoş Argeşanu

BALCHIS2000

PAROLA: „DUMNEZEU“

ŞI DACĂ AR FI ADEVĂRAT?...

EDIŢIA A II-A

Editura Virtuală
2015

Copyright

Balchis2000, parola: „Dumnezeu“
Copyright ©2015 Ovidiu-Dragoş Argeşanu
www.ovidiudragosargesanu.com
Toate drepturile rezervate

Ediţie digitală produsă de Editura Virtuală
www.editura-virtuala.ro
Tel./Fax: (+40)755-335-237/(+40)318-178-309
E-mail: office@editura-virtuala.ro

ISBN ePub: 978-606-8504-30-8(Editura Virtuală)
ISBN Print: 978-606-93413-0-8 (Editura PRO DAO)

Colecţia ***Scrieri esoterice***

Toate drepturile de reproducere, integral sau parţial, prin orice mijloace, inclusiv stocarea neautorizată în sisteme de căutare sunt rezervate. Reproducerea se poate face doar cu acordul scris al autorului, cu excepția unor scurte pasaje care pot constitui obiectul recenziilor și prezentărilor.

Cărţile digitale protejează pădurile şi mediul.

Această versiune este validată EPUB.

Ediţie digitală produsă de www.editura-virtuala.ro.

Lectura digitală protejează mediul

Versiune digitală realizată în colaborare cu elefant.ro

Un grup de tineri morţi într-un accident de maşină ajung la poarta raiului, unde sunt aşteptaţi de Sfântul Petru. Acesta îi ia în primire şi îi duce să le prezinte raiul.
Pe drum, le spune:
– Aici se roagă evreii, aici se roagă hinduşii, aici budiştii...
La un moment dat, ajunge lângă un zid şi le face semn să tacă. Tinerii trec tăcuţi dincolo de marginile zonei împrejmuite, după care îl întreabă pe Sfântul Petru de ce a trebuit să fie tăcuţi în aceea zonă.
Sfântul Petru răspunde:
– Acolo se roagă ortodocşii, care cred că sunt singuri în rai!

Mi-a trebuit ceva timp până să scriu această carte. La început, îmi făceam probleme că nu o să fiu înţeles. Că cititorii mei nu dispun de informaţiile care să-mi susţină veridicitatea povestirii. A fost nevoie de ceva muncă până când oamenii au fost pregătiţi să primească varianta mea asupra ADEVĂRULUI. Pentru că asta avem, în realitate, fiecare: câte o variantă asupra Adevărului Suprem care este Dumnezeu. Am înţeles multe, am şi mai multe necunoscute. Mi s-a reproşat că smintesc oamenii, că „le torn lavă pe gât“, că vând taine pe 150 de mii de lei. Nu ştiu cât de adevărat este. Ştiu doar că la un moment dat mă voi duce la Cel Preaînalt şi îi voi spune ce am făcut, ce am avut de gând să fac şi atunci El, în Înţelepciunea Lui, îmi va descoperi ce a ieşit.

De ce am scris ce am scris? Din orgoliu. Cred că ăsta a fost primul meu impuls şi, chiar dacă îmi este ruşine să recunosc, este adevărat. Totdeauna, în vieţile mele trecute mi-a fost frică de uitarea morţii şi am încercat să rămân cumva în istorie, în memoria celor care-mi urmau. Mi-a fost frică de propria uitare dintre moarte şi naştere. De uitarea

cu care ne naştem. Acum am ajuns la înţelepciunea de a-mi lăsa în cărţile mele atâta cunoaştere încât în viaţa viitoare să aflu totul încă de când voi fi pus mâna pe cărţile pe care le-am scris în viaţa asta.

Se spun multe de spre mine, şi bune, şi rele. Unii mi-au creat o aură de sfânt, ceea ce este fals. Alţii mă vorbesc de rău. Multe sunt adevărate. Nu tot ceea ce am făcut în viaţa asta este minunat, dar asta este viaţa mea. Nu este bună, nu este rea, este.

Ştiu că prin ceea ce scriu voi aduce prejudicii Bisericii ortodoxe, celei catolice şi nu numai. Dar nu creştinismului şi nu Lui Iisus Hristos. Dacă în cărţile mele precedente eram împotriva ideii exprimate de Dostoievski printr-un personaj care afirma că, dacă ar afla odată că adevărul şi Iisus nu ar fi unul şi acelaşi lucru, el ar rămâne cu Iisus, acum, pot spune că şi eu aş face la fel.

În ceea ce priveşte Biserica ortodoxă, am o părere din ce în ce mai proastă faţă de ea. Cu cât o cunosc mai mult, cu atât mai mut consider că ar trebuie distrusă din temelii. Arsă de-a dreptul! De ce? Simplu. Puterea Bisericii se datorează tainelor lăsate de Iisus Hristos şi de Sfinţii părinţi. Cunoaşterea asta spirituală se transmitea prin ceea ce se cheamă Sfânta Tradiţie, adică tainele transmise prin viu grai, de la episcop la episcop, de la preot la preot. Au păstrat însă doar acele taine care le făceau viaţa mai uşoară. Am avut trei duhovnici: părintele Ilarion Argatu de la Cernica, părintele Pantelimon Hodorog de la Cernica, unul dintre ucenicii părintelui Argatu, şi pe părintele Dosoftei de la Ciorogârla. Curios, toţi aveau ceva cu preaînalţii episcopi ai Bisericii ortodoxe. Nu cu toţi. Printre ei mai sunt şi oameni, nu numai draci.

De ce mi-a ales Dumnezeu să am asemenea oameni drept îndrumători spirituali, aveam să aflu mai târziu. Chiar şi El este nemulţumit de prestaţia oamenilor Lui. Ortodoxia a devenit un vodevil ieftin, fără substanţă. Or, Dumnezeu a ştiut

întotdeauna că voi avea curajul să înfierez tot, inclusiv Biserica. Pot spune că am suferit din cauza slujitorilor Bisericii. Cred că nimic nu este mai mizerabil decât să propovăduieşti pe Hristos şi să legi în numele Lui. Până şi El este nemulţumit. Preoţii cred că, dacă fac Liturghia, au dreptul să facă orice. Surpriză, nu! Împotriva lor, a preoţilor şi a episcopilor care folosesc cunoaşterea pentru a lega, pentru a mă împiedica pe mine şi pe alţii să ne exprimăm liberul-arbitru, mă ridic eu! Nu numai că mă ridic, dar reafirm ceea ce am trimis secretariatului Patriarhiei: voi folosi toată cunoaşterea mea ca să lovesc psi tot ce înseamnă preot sau episcop care foloseşte Sfintele Taine pentru a subjuga psi oamenii.

Nu mi-este frică de scoaterea părticelelor, de săbiile şi de îngerii lor, de liturghiile făcute la miezul nopţii, de grupurile de episcopi masoni. Convinşi de menirea lor şi de tainele pe care le deţin, au pierdut din vedere un singur lucru: adevărul este infinit. Iar ei deţin doar o mică parte a lui. Probabil că nu aş face asta dacă nu aş avea în spate un ajutor care transcende tot ce ştiu şi pot ei: pe Dumnezeu, Maica şi Cerul. Cred cu tot sufletul în emanciparea omului, cred că este timpul ca omul să „se roage în Duh şi în Adevăr“. Prelaţii Bisericii nu au înţeles niciodată asta: că poţi face biserică din orice cameră, dar mai important este să zideşti biserici în casele şi inimile oamenilor. Preocupaţi de şpăgi şi de bani, au uitat de cel pe care au promis să-l slujească, de Dumnezeu, prin a spăla picioarele oamenilor, nu prin a le goli buzunarele.

Am vrut să fiu preot al Bisericii, dar Dumnezeu nu mi-a îngăduit. Rămân acelaşi om care dă cu pietre în Biserică, ca să sperie viperele şi să se întoarcă oamenii la Casa Lui Dumnezeu. Fac o afirmaţie care poate că o să mă coste. Cei din Dealul Patriarhiei, cu toată puterea şi cunoaşterea lor, nu sunt în stare să-mi mişte un fir

de păr de pe creştet! Atât a ajuns de anostă viaţa şi traiul lor spiritual. Pot să facă ce vor. Eu îmi voi îndeplini menirea de a face, din oi, oameni care să creadă şi să-l iubească pe Dumnezeu. Atâta cer, să-mi lase familia în pace. Pentru că, dacă îi lovesc pe ei, care nu ştiu şi nu se pot apăra, le iau viaţa.

Pare o luptă grea pentru un neavizat, dar adevărul este că nu-i aşa. Cei care sunt cu Dumnezeu ştiu ce vreau şi, chiar dacă nu mă susţin pentru că nu le permite ascultarea, cel puţin nu mă lovesc. Şi dacă mai spun şi o rugăciune pentru mine şi îmi aprind o lumânare, îmi este de ajuns. Ceilalți sunt cei care sunt ori proşti, ori răi. Cei proşti, scuzaţi, săraci cu duhul, nu au ce să-mi facă, iar cei răi nu au ajutorul Lui Dumnezeu care ştie deja ce au de gând să facă dinainte de a se gândi măcar! Aşa că lupta mea spirituală cu preasfinţii ortodoxiei este de fapt terminată dinainte de a începe. Oricum, în momentul în care această carte va apărea voi fi intrat deja călare peste Sinod şi voi fi luat capetele viperelor din Dealul Mitropoliei! Pe cei proşti nu ar avea sens să-i lovesc: de unde nu e, nici Dumnezeu nu cere.

Ştiu cât de neverosimilă este cartea mea. Îmi aminteşte de Robert Şerban, de la emisiunea *A cincea roată la căruţă*, care-mi spunea că în cărţile mele parcă este *Războiul stelelor*. Luaţi totul cu semnul întrebării şi lăsaţi timpul să se aştearnă peste informaţiile pe care o să le descoperiţi în ea. Timpul face ca tot ceea ce este valoros să rămână şi dacă ceea ce am scris este de valoare, atunci cărţile mele vor dăinui cu mult după ce nu voi mai fi. Dacă nu, se vor stinge precum un foc de paie.

CUVÂNT ÎNAINTE

Nimic nu mă bucură mai mult şi nu-mi satisface dorinţa de răzbunare decât să mă duc, rece, la El şi să îi spun:

„Binecuvântează-mă, Dumnezeule, că am învins!“

„Ce?“, ar întreba unii. Demonii, cu ei am treabă, pentru că Lui îi pare rău şi de ei!

De ce? Pentru că din cauza lor şi a femeilor am ajuns aici. Poate vreodată să-mi plătească durerea pe care am trăit-o pe acest pământ? Rănile, torturile, pierderea celor dragi, decăderile şi suferinţele pe care le-am îndurat timp de mii şi mii de ani? Am fost decapitat, schilodit, vândut ca sclav, falit şi muritor de foame. M-au mâncat viermii de viu, m-au sfârtecat fiarele, m-a ucis apa, aerul, focul şi pământul. De furie, am ucis fără motiv, am umilit din ură, de frică, pentru aur şi bani. Am făcut atâtea că Judecata din urmă nu ştiu cum m-ar mai putea exonera de pedeapsă. Am decis după atâta timp să mă întorc la Cer. De ce? Sunt, oarecum, un mercenar spiritual şi o fac pentru că nu pot fi singur. În lumea asta creată de El nu poţi să fii decât ori de o parte, ori de alta. Şi, cum demonul nu-mi place deloc, l-am ales pe El din lipsă de altceva. Dacă exista varianta să rămân singur în univers sau în lumea spirituală, aş fi ales-o.

Nu mi-e frică să o spun. Poate că am multe defecte, dar îmi place să cred că nu mint. Nu mi-a plăcut niciodată şi, dintre toate defectele, îl dispreţuiesc cel mai mult. Acum stau şi mă

gândesc că probabil că oi fi minţit foarte mult altă dată, dacă îmi repugnă atât de mult în viaţa asta.

Am adunat de-a lungul vremurilor toate tipurile de ordine, medalii şi distincţii acordate de oameni. Dar şi tot ceea ce putea oferi cerul. Asta pentru că am luptat pentru ele. Aşa că să fiu lăsat în pace cu mila lui Dumnezeu, că nu o văd, iar tot ce am obţinut, fie că este vorba de cunoaştere, fie de putere spirituală, a fost pe merit. Şi mai sunt lucruri, armele mele psi, pe care nici măcar El nu are voie să mi le ia dacă mi-ar trece vreodată prin cap să plec din cer.

Nu mi-e frică de El. Aş fi vrut să-l iubesc, dar nu pot să-l iert pentru atunci, demult. Fac ceea ce este bine pentru ceilalţi, îi pun în legătură cu El, îi trimit la El, dar eu unul am o relaţie care este, sincer, nasoală. Nu-l înţeleg. Poate că este prea deştept pentru mine...

În ceea ce-l priveşte pe demon, cu el am cu atât mai mult de furcă. A căpătat o putere prea mare şi îşi bate joc de tot şi de toate. Cu el am multe de împărţit... Pe Luc îl vânez...

RADIESTEZISTUL

Scriam de zor la ceea ce mi-aş fi dorit să devină lucrarea mea de doctorat în psihiatrie. Ştiam că oricum nimeni nu mai intrase atât de adânc ca mine în problema magiei. Nu era un merit personal. Pur şi simplu, aşa fusese viaţa mea.

Cineva acolo sus, credeam, se gândise să dezvăluie tainele magiei tocmai pentru ca oamenii să fie mai liberi şi să se gândească la adevăr fără ca alţii să le pună mintea pe bigudiuri. Când a sunat telefonul. Am răspuns, era prietena mea, Manuela.

– Dragoş, nu te supăra că te deranjez, dar uite că este cineva care are nevoie de ajutor. I-am deschis chakrele, dar se închid la loc orice le-aş face. Este radiestezist gradul 6 şi cei de la el n-au vrut să-l ajute pe motiv că este prea gravă problema, dar eu i-am spus că ştiu pe cineva care se bagă în orice, indiferent cât de neagră este situaţia. Pot să-l aduc să-l vezi?

– Bineînţeles!

– Mă gândeam că ai treabă şi ştiu că nu-ţi place să te sâcâie cineva la cap când lucrezi.

Reuşise să mă enerveze de abia acum.

– Nu ţin minte să fi zis cineva că are nevoie de umila mea cunoaştere şi eu să-l fi refuzat!

– Da, dar...

– Lasă, adu-l şi vorbim.

– Venim după patru, când ieşim de la serviciu, că şi el lucrează tot aici, în institut.

– Bine. Eu sunt acasă. Nu fug.

– Mulţumesc. Te pup.

– Aide, pa!

***

Pe radiestezişti nu prea îi aveam la inimă pentru simplul fapt că, unii dintre ei, învăţau arta manipulării şi treceau peste liberul-arbitru al altor oameni. Folosindu-se de cunoştinţe despre câmpuri se „jucau“ cu ceilalţi ca şi cu nişte marionete. Se mirau că au probleme de sănătate când sursa problemelor era tocmai jocul lor de-a Dumnezeu. Nu înţelegeau că aşa ceva se plăteşte la nivel spiritual. Nici măcar Dumnezeu nu făcea asta: nu încerca nici să-l apropie, nici să-l îndepărteze pe om de el.

Nu era primul care venea la mine şi nici ultimul. Îi văzusem pe mai-marii lor, aşa că nu mă mira nimic din ce li se întâmpla. Oricum aveam să merg în locul Manuelei la cabinet cât avea să înveţe pentru rezidenţiat şi tot trebuia să cunosc pacienţii de acolo, aşa că poate că era mai bine că venea el la mine. Unul dintre primele lucruri pe care le înveţi în psihanaliză, ca şi în preoţie, este că nimeni nu vine la tine dacă nu îi este îngăduit de sus şi dacă nu eşti obligat să-l accepţi până ce şi tu, şi el veţi fi aflat fiecare ce are de învăţat unul de la altul. Dacă nu se voia undeva, sus, nici nu ar fi ajuns la uşa apartamentului meu. Avantajul cazurilor grave este că, dacă reuşeşti să faci ceva, devii maestru, dacă nu, nu ţi-o reproşează nimeni. Unde nu au reuşit alţii mai cunoscuţi în domeniul terapiilor alternative, poţi greşi şi tu, care eşti un începător.

Când au venit, încă de la intrare, respectivul domn, care era mai în vârstă decât mine, a început să „simtă“ casa. Mâinile i se mişcau de parcă ar fi pipăit lucruri pe care nici măcar eu nu le vedeam.

– Ce simţi? a întrebat Manuela. E ceva rău?

– Nu. Sunt aici ca să mă ajute, spuse el.

L-am poftit să se aşeze pe unul dintre fotoliile din sufragerie. Imediat după aceea a scos un raportor şi o ansă şi a început să măsoare cu ele. L-am lăsat să facă ce vrea. Şi eu umblasem cu

prieteni de-ai mei, bolnavi, prin cabinete de medicină alternativă şi făcusem acelaşi lucru. Verificasem ce ştiau cei la care mergeam. Chiar mă întrebaseră de ce, dacă ştiu ceea ce ştiu, nu mă ocup eu de ei. Le răspunsesem că „nimeni nu e proroc în satul lui“ şi-mi dăduseră dreptate. Erau veniţi din provincie, pentru că oamenii de acolo nu credeau în capacitatea lor de vindecare tocmai din cauză că crescuseră împreună. Ei nu înţelegeau că darul vindecării care venea dinspre bine era ceva datorat unei vieţi trecute, care făcuse ca acel om să merite acel lucru. Nu-i de mirare că preoţii nu înţelegeau şi chiar contestau fenomenul din moment ce nu-l cunoşteau şi nu acceptau ideea reîncarnării. Fiecare are undeva, acolo, ceva ca un fel de cont al faptelor care-i permit să treacă mai uşor peste necazuri, boli şi greşeli.

Oricum, văzându-l, mă simţeam bine în pielea mea pentru că el era, pentru ceilalţi, mai ciudat chiar şi decât mine. Când ieşi din comun cu ceva, lumea aşa-zis normală nu te mai acceptă, pentru că nu te poate înţelege, şi cum nu poţi rămâne singur, fără să fii strivit de gândurile lor, nu ai decât să te aduni cu cei asemenea ţie, lucru care îţi redă sentimentul de normalitate. Aşa că mă bucuram să apară în viaţa mea orice ciudat, care nu era nebun, chiar dacă era lovit cum era cazul lui. Fiecare are alt drum de parcurs în viaţă şi paşii lui pot să se potrivească drumului tău. Poate nu în totalitate, dar sigur îţi aduce ceva nou în concepţiile tale despre lume şi viaţă. Aşa că mă bucura să-l cunosc. De multe ori înveţi şi de la adversari şi, spune un proverb japonez, este bine să tratezi duşmanii ca şi cum mâine ţi-ar putea deveni prieteni şi prietenii ca şi cum mâine ţi-ar putea deveni duşmani. Şi cam aşa fac cu toţi oamenii. Am învăţat că cel mai rău te lovesc nu duşmanii, ci cei mai buni prieteni.

– Ce s-a întâmplat? Am întrebat după ce l-am lăsat să măsoare tot ce dorea.

Manuela se aşezase pe fotoliul din faţa mea, astfel că amândoi îmi stăteau în faţă.

– Lucrez cu profesorul de neurochirurgie Ciurea. Mă cheamă pe mine şi pe încă o colegă de-a mea, tot grad 6, care este infirmieră acolo la spital, să-l ajutăm când are un caz mai deosebit şi ne-a chemat la o fată care avusese un accident de maşină şi avea gâtul rupt. Venise deja îngerul morţii, dar nu am putut să stau să văd cum o ia şi am intervenit.

– Ce prostie! am spus. Nimeni nu moare fără voia lui Dumnezeu! Ce-ţi veni? Acum ai preluat karma ei! Ştii tu ce a făcut? am spus.

– Nu, dar nu puteam să stau fără să fac nimic...

– Aveai acordul divin?

– Nu am avut timp să-l cer, trebuia intervenit imediat, altfel murea.

– Măcar este bine acum?

– Da, şi-a revenit. O adevărată minune medicală! A adăugat zâmbind.

– Oricum este tardiv să te mai certe cineva la vârsta ta. Ce-i făcut, e bun făcut! Haide să facem ceva, măcar să te scoatem. Manuela, aduci tu, te rog, o pătură?

Prietena mea a dispărut câteva clipe din cameră şi a adus o pătură verde pe care a întins-o pe jos. L-am invitat să se întindă pe ea şi am început să-i măsor chakrele cu un pendul făcut din cupru, care îmi rămăsese de la Magda. Curios că lucrurile ei se împărţiseră între mine şi Miki într-un mod deloc întâmplător. Ansa, pendulele, cărţile de tarot erau la mine, în timp ce tot ceea ce ţinea de magie îi rămăsese ei. Pendulul meu stătea drept ca o lumânare în locul în care lumina pe care corpul omenesc o schimbă cu Universul – mai exact o ia din Univers. Nu trebuia decât să le deschid. Făceam mai multe lucruri, ca să fiu sigur că, odată activate, rămân aşa: şi cercurile din jurul fiecăreia, şi simbolurile din Reiki şi Karuna.

Câmpul lui bioenergetic, care ar fi trebuit să îi învelească corpul ca o gogoaşă, era varză. Se micşorase şi astfel se ridicase de parcă şi-ar fi suflecat pantalonii lăsându-i descoperite picioarele. Simpla atingere a lor îl făcea să se strâmbe de durere. Nu eram un tandru, aşa că am lăsat-o pe Manuela să-i dea lumină şi să-i facă reflexoterapie în timp ce eu îi aranjam câmpurile la loc. Tot mai exista ceva care îl afectase, chiar dacă nu-şi dădea seama. Am început să-i apăs pe punctele shiatsu după care i-am explicat:

– O să-ţi iau o mână şi o să ţi-o sucesc la spate. Vei lăsa durerea să treacă şi după aceea în minte îţi va veni o persoană care-ţi poartă sâmbetele. Pe dreapta sunt bărbaţii, pe stânga sunt femeile. Indiferent ce s-a întâmplat între tine şi ei, îţi vei cere iertare şi îi vei ierta. Atunci durerea îţi va trece şi energia negativă se va elibera.

I-am făcut manevrele din masajul osteopat pe care le-a îndurat cu stoicism, dar nu mi-a spus nimic despre persoanele cu care avusese conflicte. A scăpat un singur lucru, spunând mirat:

– Comandorul?

Până la urmă era problema lui. Mai mult decât să-l susţin energetic până trecea valul şi să mă rog pentru iertarea lui, nu puteam face.

ÎNTÂLNIREA

Liniştea din cabinet era tulburată doar de o melodie ce se auzea în surdină din difuzoarele unui radiocasetofon aşezat lângă icoana Sfântului Pantelimon. În faţa ei se afla un vas de aromoterapie mic, albastru, din ceramică, în care pusesem câteva picături de mir de nard. Curios că icoana fusese adusă de un pacient şi că reprezenta un sfânt care fusese doctor, dar unul fără de arginţi! Într-adevăr, nu ne lipseau pacienţii, dar din punct de vedere material eram cu puţin peste zero. Bine că doctoriţei la care lucram nu trebuia să-i plătesc nimic pentru spaţiu, altfel aş fi dat faliment de mult timp. Nu ştiu cât îmi plăcea ceea ce făceam, dar cel puţin nu mă plictiseam şi descopeream lucruri noi, cunoşteam oameni noi, cu alte probleme decât cele cu care eram obişnuit la secţia de psihiatrie. Şi, apoi, mă simţeam util.

Este adevărat că poate aş fi stat altfel cu banii dacă nu mi-aş fi transformat câteva dintre paciente în amante. Nu călcasem nici o deontologie atâta timp cât nu erau cu adevărat bolnave, ci plictisite de viaţă, unele de căsnicia lor, şi nu căutaseră medicul din mine, ci bărbatul. Le dădusem ceea ce îşi doreau, iar eu mă plictiseam mai puţin. Ce dacă o şedinţă de terapie se combina cu o oră de sex? Cred că, până la urmă, important este rezultatul şi mai puţin modul cum ai ajuns la el. Machiavelic, dar real. Eram eu de vină că îşi doreau dragoste şi, chiar dacă le spusesem că nu pot să le ofer aşa ceva, acceptaseră sexul ca pe un surogat? Decât nimic, mai bine ceva, chiar şi prost. Nu-mi păsa, atâta timp cât le vedeam trezindu-se la viaţă şi

înflorind. Poate că odată, în viitor, urmau să descopere dragostea, părăsindu-mă pentru un altul. Eu oricum nu sufeream după ele şi nici nu simţeam gelozie când îmi povesteau cum fac dragoste cu prietenii lor, cu soţii sau amanţii lor. Ba chiar îmi plăcea să le învăţ să-şi condimenteze relaţiile. Nu aveau nici cea mai vagă idee despre spirit. Le duceam pe fundul prăpastiei şi le arătam lumina. Se aflau într-o lume gri şi, ducându-le la întuneric, reuşeau să vadă că există ceva dincolo de ceea ce vedem în viaţa noastră.

Îmi plăcea cabinetul ăsta, chiar dacă nu era al meu. Veneam dimineaţa şi îmi aprindeam candela, îmi făceam ness-ul cu pepsi, udam florile şi mă gândeam la orice până venea primul pacient. Apoi uitam cât timp aveam grijă de el, până ce rămâneam iar singur cu gândurile mele întrerupte de un altul. Trebuia să mă racordez la câmpul altuia ca să uit de ale mele nemulţumiri. Eram nemulţumit de tot şi de toate. Se punea problema să mă însor şi nu aveam nici un chef, pentru simplul fapt că nu o iubeam. După Magda nu mai intrase nimeni în inima mea. Cred că la Manuela ţineam, dar atât. La un moment dat mă dusesem cu ea la tatăl meu la ţară. Nu mai fusesem de mult şi, după ani de zile, mă hotărâsem să-l vizitez acolo, nu să aştept să ne vedem când apărea prin Bucureşti. În compartiment eram cu încă o femeie care avea o fetiţă de un an şi jumătate.

Nu mi s-a părut nimic deosebit până am văzut-o pe Magda aievea în faţă. Se născuse destul de repede. Nu o mai văzusem de mult timp, nici măcar în spirit. Nici nu mă mai gândeam la ea. Trecuseră cele cinci sute de zile pe care trebuise să stea pe pământ după moarte ca să plătească răul pe care-l făcuse şi ştiam că era la odihnă, aşa că nu o mai chemasem şi încercasem să mi-o scot din minte pentru binele ei. Îi mai aprindeam din când în când câte o lumânare, îi mai revedeam pozele ducându-mă cu gândul la clipele noastre fericite.

Dar atât. O lăsasem în pace, să-şi vadă de drumul ei. Când am văzut că s-a întors pe pământ m-am liniştit la gândul că aveam să o întâlnesc peste cel mult douăzeci de ani. Nu ar fi rezistat ea să nu mă caute, dacă nu aş fi chemat-o eu. Simplul fapt că urma să o văd mă liniştise.

Îşi alesese soţul, în viaţa ei trecută, stând câteva ore la gura de intrare a unui metrou. Îl chemase în gând şi aşteptase. Iar el venise şi ea crezuse că nu va mai întâlni pe nimeni cu care să poată să comunice mental. Aşa cum mă găsise în tren, avea să mă găsească şi mai târziu. Mă gândeam că nu avea nici o importanţă ce urma să fac timp de douăzeci de ani, până avea să vină la mine, şi oricum îmi era indiferent tot ce se întâmpla în jurul meu. Puteam să mă însor, să plec în Legiunea Străină sau să mor, mi-era absolut perpendicular. Ai mei habar n-aveau ce se întâmplă cu mine. Cum puteau şti din moment ce, odată cu ştiinţa descoperirii sufletului, o capeţi şi pe aceea a ascunderii lui?

Acum erau fericiţi că eram cu Manuela. Era fata pe care şi-o doriseră pentru mine. Era veselă, frumoasă, inteligentă, gospodină şi femeia cu care din punct de vedere fizic mă înţelesesem cel mai bine în pat. Bine, ei nu aveau de unde să ştie asta, dar vedeau că se schimbase în bine comportamentul meu faţă de ei şi faţă de lume. Nu aveau însă de unde să ştie sau să simtă fiara din mine care urla după cealaltă. Poate Rita, psihanalista mea, să fi simţit că totul era fals. Mai mult ca sigur, din moment ce avea acces la mentalul meu şi, din când în când, îmi mai sonda subconştientul ca să vadă ce fac şi ce mai gândesc.

Târziu înţelesesem ceea ce îmi spusese, uitându-se uimită la mine, o ghicitoare în cafea pe care o întâlnisem la un prieten: „Greu îţi mai intră cineva la inimă“. După Magda mai fuseseră câteva femei care nu ajunseseră nici măcar în antecamera sufletului meu. Şi Manuela ştia asta. Dacă era să

mă imaginez fericit, eram la umbra unui copac, pe un câmp cu flori, cu câinele meu lângă mine. Nici o femeie nu era acolo. După ceea ce fusese între noi nici măcar ea, Magda, nu era acolo. Ăsta era purul adevăr şi nu pentru că Manuela nu ar fi fost minunată, ci pentru că eu nu puteam să o iubesc decât pe ea, cea care nu mai era. Nu că nu încercasem. Ştiam că, teoretic, întotdeauna există cineva care să fie superioară sau care să ţi se potrivească mai bine decât ultima parteneră, dar nu găsisem şi nimic nu reuşise să aprindă în mine focul iubirii. Îmi doream? Da. Cine nu-şi doreşte? Poate că nu o conştientizăm, dar toţi cerşim după o clipă de iubire şi ne pierdem în sex. De fiecare dată când mângâi un animal, un copil sau o femeie şi văd că se înmoaie sub mâna mea, îmi doresc să fiu iubit şi să iubesc, iar când mă uit în jur văd că tot ce facem este de fapt ca să uităm că de fapt nu avem dragostea.

De fapt, mint. Cunoscusem la un moment dat o femeie la care aş fi putut să ţin, dar ea la rândul ei iubea pe altcineva şi nu putea să mă iubească. Am fost doi ciungi sufleteşte care au făcut sex o dată şi au rămas prieteni. Aşa că îmi stăpâneam cu greu furia, frustrarea şi ura încercând s-o canalizez într-un fel. Mă dusesem la sala de box de la Dinamo şi dădusem peste un maestru care suferise un accident în tinereţe şi nu-şi mai mişca partea dreaptă a corpului. Se ocupa de pregătirea fizică a copiilor. M-a luat şi pe mine şi a început să mă antreneze.

În fiecare zi mă duceam „în groapă“ şi mă antrenam. Trei ture de încălzire, cincizeci de lovituri de ciocan în pământ pe fiecare braţ într-un loc care semăna cu o arătură, flotări, joc de picioare şi cincisprezece minute de alergare pe scările care duceau pe stadion, box cu umbra; mă rog, le făcusem pe toate. Totul a culminat cu un sparing cu un băiat de la Griviţa care avea şi el vreo treizeci de ani. Luptase în tinereţe la naţionale

cu Vaştag, pe care îl învinsese la puncte. Era profesionist şi se antrena să plece în afară. Mă uitam la băieţii ăştia care munceau ore întregi pe zi şi se duceau să câştige câţiva dolari afară pentru că grosul îl luau rechinii. Nimic în trupurile şi minţile lor nu mai era la locul lui. Dar îmi plăceau. Îmi plăceau pentru că luptau. Trăgeau cu dinţii de viaţă şi luptau. Nu se plângeau, precum pacienţii mei depresivi, de nimic. Nici o pâine nu e mai amară decât aceea a unui boxer. Sala de la Griviţa scosese un campion mondial. Este adevărat că pentru o versiune mai mică, dar le servea ca model celorlalţi. De ce intrasem în ring? Ca să simt durerea. Cum nu mai simţeam nici bucurie, nici ură, mă gândeam ca măcar durerea să mă facă să simt ceva şi să mă ţină în viaţă.

Până să vină vremea sparingului, trainerul meu a început să mă amâne cu antrenamentele. Voia să mă scoată din formă. În fond, îl înţelegeam, eu eram „carne de tun“ pentru băieţii care le aduceau banii. Nu-mi păsa pentru simplu fapt că ştiam sau, mai exact spus, simţeam cât adunasem în mine, câtă ură care de abia aştepta să iasă. Era de ajuns să se manifeste şi să lovească.

Îi era puţin teamă de mine. Aveam avantajul alonjei şi supleţei. Băieţii care mă văzuseră antrenându-mă la sac îi spuseseră ca am obiceiul să dublez loviturile pe aceeaşi parte, la acelaşi nivel sau la niveluri diferite. Dar nu văzuseră tot. Când nu era nimeni cu mine, doar maestrul meu, care regreta doar că sunt prea bătrân să lupt în ring, făceam tot ce-mi venea în minte. Nici nu-mi era greu să mă racordez mental la câmpul lui Clay, dacă exersam jocul de picioare sau tehnică, iar când aveam nevoie de ură şi forţă la cel al lui Tyson. Mă goleam de tot ce eram eu şi lăsam energia lor să intre şi să curgă prin mine. E bună şi psihanaliza în practică! Apoi îi dădeam drumul câmpului prin mine încercând că descifrez ce informaţie ascundea. E adevărat că nu puteam

suplini douăzeci de ani de box cu numai două luni, fie şi ajutat de şmecheriile psihice pe care le învăţasem. Oricum îmi plăcuse reacţia unui maestru de box de la cei mari, care îmi spusese admirativ:

– Tu te antrenezi mai mult decât băieţii de la lot! Ce vrei să faci?

Ce era să spun? Că încercam să scap de ura din mine dând în sac? Aşa că în momentul în care au tras concluzia că plec afară ca să lupt în barurile germane pe bani, i-am lăsat să creadă ce vor şi mi-am văzut de-ale mele. Când am intrat în luptă cu el, am făcut cea mai simplă chestie cu putinţă. Nu credeam că o să-l prind şi am dat nu atât tare, cât rapid. Croşeu de stânga pe pas pivot. Mă antrenasem cu două zile înainte. Făcusem zeci de încercări la sac. La cap şi la corp. Nu mă aşteptasem să-i iau capul de pe umeri. Mi-am cerut scuze. Ceilalți oricum nu se aşteptaseră. Am continuat şi am mai încercat directa la corp, pe braţul din spate, pe pas lateral. S-a dus direct în plex. O dădusem încet, dar a intrat şi ea. Nu mai avea farmec. Plus că era şi cu femeia lui, care venise să-l susţină. Nu am mai dat deloc. L-am lăsat să dea, ca să văd ce simt. Nu simţeam nimic. Cred că se mirau toţi că nu cad. Mi-a spart nasul în cele din urmă. Când am simţit sângele în gură, am mai avut o tresărire de orgoliu, dar s-a stins imediat. Nu voiam să-i fac nimic. Avea meci şi nu trebuia să se rănească.

Am abandonat. L-am simţit cum renaşte în el speranţa. Nu-i fusese frică de întâlnirea cu mine, ci de aceea care urma să vină. Însemnase mult pentru el că mă învinsese. Cel puţin psihic, era pregătit să plece.

Mă îmbrăcam când maestrul meu m-a întrebat de ce nu am dat drumul la braţe, dacă îmi fusese jenă de nevastă-sa. Nu era asta, dacă voiam să-l bat o făceam şi de faţă cu copiii lui, adevărul era

că avea meci şi că nu avea sens să-mi testez orgoliul cu el. Îmi plăcea de el.

Nici nu ştiau că sunt doctor. Oricum, nu practicam pe vremea aceea. Lucram într-un târg din Bucureşti. Fusesem recomandat patronului de o doamnă pe are o ajutasem la divorţ, motiv pentru care îmi pierdusem locul de muncă, de paznic la firma soţului ei. Mă miră cum onoraţii noştri profesori în medicină au curajul să iasă în faţă pe la televizor când eu ca paznic câştigam de patru sau cinci ori mai mult decât un medic rezident. Din salariul de medic îmi cumpăram cărţi, dar de trăit, trăiam din banii de paznic. Jenant.

Se auzi o bătaie în uşă.

– Da? am răspuns. Pe crăpătură se iţi capul blond al unei fete. O mai văzusem odată pe coridor plimbând nişte acte şi fâţâindu-şi popoul măricel şi, în afara faptului că arăta bine, nu-mi spunea nimic. Mai târziu, gura târgului îmi spusese că era cuplată cu un tip, nepotul doctoriţei pentru care lucram, şi că-i cam păpa banii. Nu era singura calitate a ei de altfel. Era o fată bună căreia îi plăcea să experimenteze lucruri noi şi bărbaţi noi. Într-o noapte fusese văzută ieşind dintr-o rampă unde se reparau maşini. Goală. Toţi bărbaţii erau înnebuniţi după ea, iar femeile o urau de-a dreptul.

– Mi-a spus domnul Ionescu să vin să-l aştept aici în cabinet! mi-a spus sec.

Mi s-a părut destul de ciudat, mai ales că nu ştiam nimic, iar Nelu chiar nu-mi spusese că vine la mine.

– Bine, ia loc te rog!

M-am uitat la ea şi sincer nu înţelegeam cum putea fi ea femeia fatală care înnebunise institutul. Mi-a aruncat o privire care m-a măsurat destul de adânc şi am văzut acel ceva care face ca o femeie să fie atât de atrăgătoare.

– Cum te cheamă?

– Rodica!

– Sunt doctorul Argeşanu Dragoş!

– Încântată, domnule doctor!

A spus-o pe un ton voit ironic. Îi plăcea cum sună mai mult decât să fi fost impresionată de medicul din mine. De fapt, nu o impresiona nimic la mine. De obicei, oamenii care vin la medic sunt puţin timoraţi şi asta, dintr-un anumit punct de vedere, este bine, pentru că îi face să asculte de sfatul lui. Ea însă era total detaşată şi nu avea nici o emoţie. Îmi cam zgândărea orgoliul.

– Câţi ani ai?

– Douăzeci şi doi. Sunt mică! îmi spuse cu încântare. Înflorea la gândul că este la începutul vieţii şi că mai are atâţia ani de tinereţe. „Mă considera bătrân?“

– A! Eşti la vârsta când experimentezi totul!

– Daaa! spuse cu încântare.

– Şi-ţi place să experimentezi chiar totul!

– Da!

– Şi nu ai limite în a experimenta!

– Nu!

– În nici un domeniu!

– Aşa este, domnule doctor!

În vocea ei era un soi de încântare şi de surprindere. M-am hotărât să supralicitez.

– Nici în pat nu ai limite şi eşti dispusă să încerci orice.

– Păi, dacă sunt mică nu trebuie şi eu să învăţ?

Se înroşise. Mai rămăsese ceva pur în ea?

– Vai, sunt uimit că a mai rămas o doză de ruşine în tine şi că nu ai scăpat cu totul de ea! am spus ironic. Cum nu ai zdrobit-o încă?

– Ce drăguţ, domn doctor! a spus înghiţind în sec. „O atinsesem undeva în adâncul ei?“

– Şi, până la urmă, de ce ai venit la mine? am întrebat.

– V-am spus că nu am venit eu şi că domnul Ionescu a spus să-l aştept aici.

– Am înţeles asta, dar totuşi nimeni nu ajunge la mine în cabinet dacă nu i se îngăduie şi dacă nu

are nevoie de mine.

– Îmi pare rău, domnule doctor, dar eu una nu am nevoie de serviciile dumneavoastră. Sunt sănătoasă tun şi sincer nici eu nu ştiu ce caut aici.

– Ei, dacă tot ai venit, hai măcar să nu stăm degeaba până vine Nelu.

Am scos ansa şi raportorul şi am început cu intratul în alfa ca să pot să măsor. Nu ştiam să mă joc cu ele prea mult, dar perseveram. Oricum mă foloseam de ce văzusem şi de ce învăţasem de prin mânăstiri.

– Ce-s astea, că am văzut şi la domnul Ionescu? m-a întrebat când le-a văzut.

– Învăţ radiestezie de la el şi văd că are aplicaţii în medicină, aşa că de ce să nu le aprofundez. Ia să vedem câte duhuri necurate ai în tine! Cel al minciunii? Este!

– Ohoho! Şi încă cât, domnule doctor!

– Ia să vedem, duhul mândriei! Este şi ăsta! Măi să fie!

– Este, este! a spus râzând.

– Duhul mâniei? Şi ăsta este! Dai cu parul în oameni?

– Nici chiar, domnule doctor, dar ar fi fost mai bine pentru ei!

Părea o simplă glumă şi totuşi în mine beculeţul de alarmă se aprinse.

– Ia să vedem noi cum te înţelegi cu părinţii... Ei şi pe ei i-ai supărat rău...

– Cel mai mult, doar nu era să las să-mi scape o răutate ca asta.

– Cu Dumnezeu eşti paralelă, nu mai vorbesc de biserică şi credinţă...

– Nimic! spuse făcând un gest cu mâna care excludea orice îndoială.

– Ia să vedem sexul... Ei ia uite-l pe domnul: demonul curviei! Stai bine! Am spus admirativ. Eşti o adevărată comoară la casa omului! i-am spus ironic.

– Ce drăguţ, domn doctor!

– Ce-ţi place cel mai mult? A urmat o clipă în care m-am făcut că măsor, deşi ştiam răspunsul. Tot ce face un om rămâne stocat ca informaţie în câmpul lui, trebuie doar să ai ochi să le vezi, ele există, sunt acolo.

– Îţi place sexul oral! Faci sex oral! Culmea este că nu ţi se face, nu-ţi doreşti, doar tu faci asta!

– Da, şi ce-i cu asta? Aşa este şi nu cred că este normal să o ascund. Ce este aşa de anormal în asta. Nu mi se pare. Toată lumea îl face, dar în faţă nu recunoaşte nimeni.

– Nu asta mă miră, ci faptul că, de obicei, femeile îl fac pentru bărbaţi, dar nu pentru că vor ele, ci pentru că, într-un fel sau altul, le este impus. Găsesc tot felul de motivaţii. Or, tu nu simţi nevoia să ţi se facă ceea ce este destul de ciudat.

– Ei, domnule doctor, o să am timp să verific totul. Recunosc că sexul este marea mea pasiune şi mai am multe de învăţat, îmi spuse ea dând din cap şi întinzând spre mine ambele mâini. *Déjà vu!* Era un gest pe care îl mai văzusem la o femeie, dar la cine? Era o eleganţă pe care o recunoşteam de undeva, clasa unei femei din lumea aristocrată. Nu-mi aduceam aminte de la cine, dar ştim că întrebarea, odată pusă, avea să rămână în interiorul meu până aveam să găsesc răspunsul.

Am văzut cum privirea i s-a dilatat şi a început să privească prin mine, peste umărul meu drept. Nu ştiu la ce se gândea, dar era departe. Avea ceva în ea femeia asta şi nu ştiam ce anume. Era altceva! Oricum simţeam că era genul de femeie pe care ar fi dorit-o orice bărbat. Nu înţelegeam cum de-l avea prieten pe cel pe care îl avea. Era prea mic pentru ea: nu ca înălţime, ca maturitate. La felul ei de a fi putea avea orice bărbat lângă ea. Nu corpul, nici chipul, ci atitudinea, ea făcea ca bărbaţii să o dorească. Pusă lângă un top model nu ar fi câştigat niciodată, totuşi orice bărbat pus să aleagă între ele două ar fi ales-o pe Rodica. Promisiunea nerostită că îţi poate

oferi ceva ce nu ţi-a oferit nimeni, asta atrăgea mai mult decât orice. Nu-mi era frică de ea. Trecusem prin ispitele demonilor sexului cât trecusem prin mânăstire. Le ştiam şi făcusem destule în pat ca să nu mă mai atragă nimic dacă nu aş fi vrut. Am văzut cum întoarce privirea într-o parte, un zâmbet cald care-i luminează faţa şi ochii care i se umezesc. Părea că a văzut ceva deosebit. O amintire dragă, care îi încălzise inima. O simţeam prin toţi porii. Psihanaliza mă făcuse să interpretez manifestările oamenilor coroborată cu atitudinea şi cuvintele lor. Fata asta nu era ceea ce părea. Sau ceea ce voia ea să vadă ceilalţi. Poza. Şi atunci am spus-o:

– De ce îţi place să pozezi în curvă proastă?

Iniţial a fost surprinsă de întrebarea mea. A început să râdă, plăcut impresionată de mine. Şi-a schimbat brusc atitudinea. Ieşea deodată la suprafaţă o altă faţetă a ei. Femeia matură care ştia ce vrea şi care se ascundea în spatele unui chip angelic de copil. Era de data asta cu adevărat ea?

– Dacă asta vor ei să vadă? Le dau ce vor.

– Nu-ţi pare rău că te etichetează aşa?

– Parcă sunteţi mama! Numai ea este atât de preocupată de ce zice lumea, de parcă i-ar da ea de mâncare! Nu-mi pasă şi prefer să mă considere aşa.

– Cred că totuşi are importanţă şi ce zice lumea. Se spune că un om este format din trei imagini suprapuse: ceea ce crede lumea despre el, ceea ce crede el despre el însuşi şi ceea ce este el în realitate. Tu pierzi din vedere prima imagine, ca să nu mai vorbim că nu ştii nici ceea ce eşti în realitate şi nu am idee ce crezi despre tine, dar sigur nu poţi crede lucruri minunate.

– Nu înţeleg.

– Simplu. Fără să vrem, noi transmitem gândurile noastre celorlalţi. Dacă unul gândeşte despre noi că suntem proşti, apoi un al doilea şi un altul şi tot aşa, vom fi în cele din urmă striviţi de

gândurile lor şi vom intra în rolul pe care ni-l imaginează ei.

– Înţeleg, şi a doua?

– Păi, este adevărat că oricât m-aş strădui să cred despre mine, nu o să pot să fiu Nadia, dar sunt ceea ce cred despre mine că sunt. A te identifica pe tine cu cineva înseamnă a te racorda la energia aceluia şi implicit a te forma inclusiv sub acea energie, căpătând caracteristicile respective.

– Aha, şi ultima?

– Fiecare venim cu un bagaj spiritual propriu, care nu are legătură cu neamul şi care vine din vieţile care le-am trăit şi în care am dobândit calităţi sau ne-am accentuat defecte.

– Am înţeles.

Problema era că într-adevăr înţelesese lucruri pe care nu le înţeleg psihologii. Simţisem cum i se trezesc la viaţă neuroni care dormeau. Era de admirat.

– Tu, dacă ai să înveţi în ritmul ăsta, peste zece ani n-o să mai ai adversar. Mi-e milă de bărbaţii şi de femeile lor, de ce o să poţi face mai târziu.

– Deja au probleme cu mine, deşi sunt mică!

– Îi faci pe fraieri să creadă că fac ce vor, dar în realitate fac ce vrei tu! am spus gânditor.

– Exact! spuse ea.

Era o doză de mândrie în afirmaţia ei. Ce repede putea să înveţe copilul ăsta! Între noi era o diferenţă de unsprezece ani. Peste unsprezece ani avea să-mi mănânce capul!

Am măsurat de curiozitate ce vârstă astrală avea. Avea dublul meu în miliarde de ani! Dacă aş fi notat cunoaşterea mea în ale magiei cu 100%, a ei era 120%. La naiba, la nivel spiritual îmi dădea clasă la orice oră din zi şi din noapte!

– Eşti mai bună decât mine la nivel inconştient. Ce vrei de la mine?

– Nu ştiu. Nimic deocamdată. Am venit că...

– Ştiu, te-a trimis domnul Ionescu.

Nu ştiam dacă să mă bucur sau să mă întristez. Nu simţeam nimic. Nici bucurie, nici întristare. Ceea ce era bine. De fiecare dată când întâlneam o femeie care îmi punea capac simţeam o teamă ascunsă în suflet. Aşa fusese şi cu Bianca, aşa şi cu Magda. Acum nu simţeam nimic. Nu cred că mi-ar fi plăcut să mă număr pe lista celor care băteau la poarta inimii Rodicăi şi nu numai. Nu-mi era frică că aveam să o iubesc sau să o doresc ca femeie. Îmi simţeam prea gol sufletul, iar energia sexuală nu o mai ţineam de mult în mine. Trăiam ca un călugăr de prea multă vreme, deşi aveam o prietenă cu care locuiam. Toată iubirea ei nu putuse să umple golul lăsat de cea care îmi murise în braţe. Curios, dar nimic nu putuse să şteargă durerea de atunci. Mă ridicasem cu greu ajutat de Rita, care îmi devenise prietenă, făcusem psihoterapie doi ani de zile ca să înţeleg de ce trebuise să trec prin asta şi să pot la rândul meu ajuta pe alţii. Nu că aş fi căzut pe stradă, doar că în mine eram zdrenţe. Fusese chiar o stare care îmi plăcea. Să nu mai ai nimic de pierdut, să nu te mai afecteze nimic, să te uiţi gol cum cade în jurul tău o lume şi să nu clipeşti o dată. Să nu urăşti, să nu iubeşti, să fii ca un mort viu.

– Cred că nu mai vine, aşa că mă duc la mine sus că mă caută şefa. Am să mai vin.

– Oricând eşti bine-venită.

– Mulţumesc, domnule doctor! Câtă politeţe, sunt impresionată! spuse cu aceeaşi ironie în voce ridicându-se de pe scaun.

Am urmărit-o cu privirea cum iese din cabinet şi am simţit o oarecare tristeţe. De ce? Era a mea? Nu! Era a ei? Dacă da, de ce simţise asta?

MOLITFELE

Era ultima zi în care mai trebuia să-i citesc moliftele lui Nelu. Obosisem. El venea conştiincios să-i citesc moliftele la cabinet. Îl stropeam cu agheasmă, apoi pleca la munca lui. Era uimit că, deşi nu aveam acces la lumină, aveau efect. De mult nu mă mai gândisem la Dumnezeu ca persoană. Îmi vedeam de ceea ce consideram eu treaba mea, aceea de a avea grijă de oameni, şi mergeam mai departe. Asta învăţasem: că a merge mai departe, indiferent ce ţi se întâmplă, este cheia succesului, dar mai ales ca să-ţi păstrezi minţile intacte. Informaţiile îmi veneau cu o repeziciune uluitoare şi, fără să vreau, câteodată mă simţeam zdrobit de ele. Cel mai uşor era să nu mă mai gândesc la ele, să le depozitez undeva în subconştient şi să le accesez dacă aveam nevoie. Şi dacă simţeam că nu mai pot, le scriam. Mă învăţase un profesor de psihiatrie că geniile notau tot ceea ce le venea în minte şi purtau întotdeauna un carneţel la ele. Poate că nu eram un geniu, dar răspunsuri şi întrebări aveam cu sutele.

Ce era ciudat la Nelu era genunchiul lui drept care se umfla mereu şi care îl făcea să şchiopăteze. Am descoperit că avea o tăietură în câmp, exact sub genunchi. Undeva simţeam că o cunosc. Îmi era cunoscută. La sfârșitul terapiei îl văd că scoate ansa şi măsoară, apoi scoate portmoneul şi extrage din el 500 000 de lei. Mi-i întinde.

– Nu este nevoie, am spus.

– Atât trebuie să-ţi dau, ce faci cu ei este treaba ta. Este schimbul corect pentru munca ta.

Se ridică şi se îndreptă către ieşire. Erau primii bani pe care îi primeam pentru molifte. Le mai citisem, dar pe degeaba.

– Trebuie să te duci duminică la Liturghie, să închizi cercul, am mai apucat să-i strig în urmă.

Mergeam spre casă şi mă gândeam că ar trebui să marchez cumva faptul că primisem primii bani pentru terapie. Ceva care să-mi aducă aminte mai târziu. Mi-am amintit de expoziţia de cristale de la Muzeul Antipa. Am schimbat macazul şi am luat metroul până la Victoriei. Era încă deschis. M-am dus la primul loc unde am simţit şi am pus mâna pe primul cristal pe care l-am simţit al meu. Sumele cu care se vindeau variau de la zeci de mii de lei la sute de euro. De banii ăia nu îmi puteam lua mare lucru. Dar trebuia să-mi fac grila mea de maestru şi aveam nevoie de ele. Aş fi făcut orice altceva cu ei, dar îngerul meu mă bătea la cap să fac asta.

Am scos pendulul, l-am condiţionat să se învârtă spre stânga deasupra cristalului dacă este al meu. Am ales zece cristale, exact de câţi bani aveam. Nu ştiam dacă să mă bucur sau să-mi pară rău. Să mă bucur că în sfârşit aveam o grilă, să îmi pară rău că i-am cheltuit pe toţi. Cel care vindea cristale îmi întinse un cristal mai mic. Din neatenţie îmi scăpă din mână.

– Ce faci? Nu ştii că este un lucru făcut minunat de Dumnezeu? De ce nu ai grijă?

– Îmi pare rău, nu am vrut. Şi sincer îmi părea rău.

Văzând că îmi pare rău, îmi întinse un alt cristal cu ureche de sârmă de cupru pentru purtat la gât:

– Ţine, mi-a plăcut cum le-ai ales. Ele aleg omul şi nu invers, iar tu ai înţeles asta. Pe ăsta ia-l şi îngroapă-l în pământ, la rădăcina unui pom. Am plecat acasă încercând să-mi reamintesc cum se face o grilă. Mă apucase groaza.

Odată ajuns acasă, am luat cursurile de Reiki şi am descoperit că grilele erau formate din opt cristale. Ce-mi venise cu atâtea? Cum puteam să le aranjez? Am decis să le aranjez în octogon, cu cristalul cu două vârfuri în centrul lui şi cel de maestru, un cristal Isis cu o faţetă cu cinci laturi, în lateral. Cred că e destul de complicat că nu pot lua de bun tot ce mi se spune. Tot ce învăţasem mi se părea greoi şi de durată. Până la urmă, ceea ce trebuia făcut era să curăţ cristalele şi să le încarc, ori, ceea ce putea face cel mai bine asta era lumina. Am deschis sursa de lumină pe grilă şi am condiţionat-o să cureţe şi să încarce cu ce este mai bun. În câteva minute era gata!

REGRESIA STELEI

Plecase toată lumea şi acum aşteptam. Era seară şi faptul că rămăsesem singur în toată clădirea îmi dădea un sentiment de linişte. Cum se apropia iarna, ziua scăzuse în aşa fel încât, până ce avea să vină Stela, întunericul se va fi lăsat de tot. Îmi plăcea cu atât mai mult cu cât, în preajmă, primii oameni erau la pe puţin o sută de metri de mine, aşa că nu mă deranjau nici câmpurile, nici ideile lor. Nu ştiu cât de bine făceam cu fătuca asta a cărei singură boală era plictiseala. Nu se punea problema să o iubesc şi ştia asta. Ce îmi plăcuse la ea era chiar capacitatea de a analiza omul. Îmi spusese de la primele şedinţe că eu nu o iubesc pe Manuela. Nu numai că se bazase pe intuiţie, care îi funcţiona super, dar îmi găsise şi argumentele raţionale ale afirmaţiei. Iar eu nu negasem. În felul ăsta creştea încrederea ei în sine. Ori eu tocmai asta voiam. Îi dădusem de lucru. Ceea ce o preocupa acum pe ea era să mă analizeze pe mine. Nu mă supărasem nici măcar când se hotărâse să mai ia nişte ore de psihoterapie cu o psihologă tânără. Ba chiar mă amuza că încerca să găsească adevărul pe două căi şi că mă verifica pe mine prin ea şi pe psihologă prin mine. Şi, mă rog, eu nu încercam oare să găsesc punţile de legătură pe mai multe căi? Drăguţ este că acum nu mai avea încredere în nimeni. Era în acea perioadă în care trebuia să-şi găsească propriile adevăruri care să-i servească ca fundament pentru toate informaţiile pe care le primea şi fără de care mintea ţi-o ia razna. Sunt lucruri pe care degeaba le spui cuiva. Pentru el nu au nici o valoare dacă nu le descoperă

singur. Datorită ei descoperisem medicina chakrelor. Pentru simplu fapt că, nereuşind să fac prea multe pentru ea în mai multe şedinţe, într-o zi mi-a venit în minte să pun pendulul pe ea. Îl simţisem pe Dan Seracu, în spirit, pe lângă mine şi, îndrumat îndeaproape de el, descoperisem că Stela avea toate chakrele închise. Apoi, mai târziu, măsurându-i şi pe pacienţii mei, văzusem că nu avusese probleme să găsească adevărul deşi era „neagră“ din punct de vedere energetic. Avea acea calitate de a găsi adevărul în mijlocul întunericului. Asta îi putea servi ca fundament ca să devină un bun psihoterapeut.

– Bună, eşti singur, pui? se auzi glasul ei.

M-am întors şi am zărit-o pe jumătate intrată pe uşă.

– Haide, intră, că nu mai este nimeni. Ce faci?

– Vin de la şcoală şi de abia aşteptam să te văd.

– Ţi-ai dat examenul de şcoală de şoferi?

– Nu m-am dus! Cred că mă omoară Barbara. Nici nu mai îmi vine să-i dau telefon.

Se aplecă peste birou şi mă sărută. I-am mângâiat sânii.

– Tu ce faci, pui?

Fără să vreau, m-a apucat râsul în mine. Dacă ar fi ştiut câte ştiu... Mai aveam o pacientă care îmi spunea bobocel. Devenisem prieteni chiar dacă nu mă culcasem cu ea şi eram destul de apropiaţi. Nu se întâmplase nu pentru că nu aş fi vrut eu, ci pentru că spusese că mă consideră asemănător unui mentor, că îi plăcea relaţia aşa cum era. Îi respectasem opţiunea, deşi mă gândeam dacă nu-i făceam mai bine să fi trecut peste ea. Avea ceea ce se numeşte o karmă de neam mai nasoală. Dacă aş fi făcut sex cu ea, aş fi preluat-o eu şi ştiam măcar ce este de plătit şi că belelele lor ar fi venit peste mine. Sigur, exista şansa să mă ard, dacă mă încărcam prea mult.

– Supravieţuiesc eroic zilelor noastre! am spus în glumă.

Am ocolit biroul şi am luat-o în braţe.

– Ce vrei să facem, doamnă pacientă! Ca medic sunt la dispoziţia dumneavoastră!

– Numai la prostii ţi-e gândul! Aşa faci şi cu Manuela?

– Domi, trebuie să am grijă de tine, că după aia îmi pierd muşteriii!

– Ce să-ţi spun, te culci cu pacientele...

– Nu cu toate şi apoi fac tot ce este posibil ca să le redau dorinţa de viaţă. Acum, fără glumă, ce vrei să facem astăzi?

– Facem regresie?

– Te-ai hotărât tu în cele din urmă sau vrei să vezi cum fac eu, ca să verifici la prietena ta, psihologa?

– Ea nu face şi ţi-am mai spus. Trebuia să-mi spui că te deranjează că merg şi la ea. În fond, ţi-am cerut permisiunea. Tu ai zis că nu mai poţi să faci terapie cu mine pentru că am făcut dragoste atunci.

– Este adevărat, dar m-am răzgândit. Tu nu ai nevoie de terapie propriu-zisă, iar mie îmi place să învăţ femeile după.

– După ce?

– După ce mă culc cu ele.

– Poţi să fii serios vreodată?

– Numai în faţa cazurilor disperate. Nu este cazul tău. Te culci pe canapea. Vin şi eu. Când facem regresia, înainte sau după?

– Nu te mai prosti, acum facem regresia. Nu pot să stau mult.

Mi-am tras un scaun lângă canapea şi am pus mâna pe ea. Îi ţineam o palmă deasupra capului şi una pe picior. Palmele le alternam în funcţie de ce voiam să fac pe pacient. De data asta i-am lăsat o palmă deasupra capului ca să poată coborî mintea pe canal, spre şarpele Kundalini.

– Haide, închide ochii. Şi respiră de câteva ori adânc gândindu-te doar la aer cum intră şi iese din piept. Ţi-l imaginezi precum o panglică albă care intră şi iese din piept, încet. Încerci să te concentrezi numai la ea, să observi întunericul din jur, din tine, şi în el aerul precum o panglică albă care aduce lumină în tine. Încordează pe rând fiecare picior. Prima dată pe dreptul. Îl ţii încordat cât timp poţi, apoi îl relaxezi, mai faci o dată asta şi iar îl relaxezi. Apoi cu stângul. Faci la fel şi cu mâinile. Nu te grăbi, gândeşte-te doar la ce faci.

Am observat cum respiraţia îi devine mai amplă şi se răreşte. Se relaxa. Am lăsat-o aşa preţ de câteva clipe.

– Imaginează-ţi intrarea într-un lift.

– Orice lift?

– Da, orice lift.

– Atunci mă gândesc la cel de la mine din bloc. Mi-este mai uşor.

– Închipuie-ţi că intri în el. Te vezi mai întâi pe tine în faţa liftului, apoi te contopeşti cu cea din faţa liftului, deveniţi una şi deschizi uşa de la lift cu mâna dreaptă. Vezi cum prinzi mânerul de la lift, cum se deschide şi cum intri cu totul înăuntru. Uşa se închide în urma ta. Eşti în lift şi de aici vezi doar pereţii apropiaţi de tine ai liftului. Îi vezi.

– Da! spuse Stela înghiţind în sec.

– Unde este panoul de comandă?

– În dreapta.

– Ai mai multe butoane de la parter la etajul şapte. Fiecare înseamnă un nivel al subconştientului tău. Şapte este cel mai profund. Unde simţi nevoia să te duci?

– La cinci.

– De ce la cinci?

– La cinci stau.

– Bine, apasă pe butonul care duce la etajul cinci.

– Am apăsat.

– A plecat liftul?

– Da, a plecat.

– Îmi spui când se opreşte.

O privesc cât este de liniştită pe canapea. Îmi place de ea ca femeie. Spune întotdeauna ceea ce crede şi mai ales are o calitate pe care multe femei nu o au: nu minte. Poate că ăsta este unul din motivele pentru care o acceptasem lângă mine.

– Am ajuns.

– Deschide uşa. Unde eşti?

– La mine acasă.

– Cum ţi se pare?

– Ciudat.

– De ce?

– Pentru că apartamentul meu parcă ar fi pe două niveluri. Eu stau la etaj, iar Gabi stă sub mine, cumva. Se uită la televizor.

– Ce ai cu el?

– Nimic. Este soţul meu.

– Îl iubeşti?

– Nu.

– Atunci de ce stai cu el?

– Aşa trebuie.

– Mai vrei să vezi ceva aici?

– Nu.

– Vrei să revezi întâmplări din viaţa ta?

– Da.

– Ieşi din casă pe culoar. Ai să dai de o uşă. Intri pe ea şi dai de un culoar.

– Am ajuns pe culoar.

– În stânga sunt uşile care dau spre întâmplări care te-au făcut să suferi, în dreapta sunt cele care te-au făcut fericită. Ce vrei să revezi? Unde ai ceva de rezolvat?

– Cred că în stânga?...

– Bine, du-te la uşa care te atrage cel mai mult. Intră şi vezi peste ce dai.

Chipul i se îngrozi o clipă şi lacrimile începură să i se scurgă pe obraji.

– Stai liniştită, tot ce vezi s-a întâmplat şi nu te mai poate afecta cu nimic. Uită-te la ele ca şi

cum ar fi un film în care nu tu eşti actorul. Lasă sentimentele să se ducă, prin ele învăţăm ce este binele şi răul. Acum spune-mi ce se întâmplă.

– Tata este beat. Bate în uşa camerei în care ne-am ascuns eu, mama şi bunica.

– Ce faceţi voi trei?

– Eu sunt în pat cu mama, iar bunica stă în uşă să o ţină. Mi-e frică. Şi mamei îi este.

– Lasă-l să intre.

– Nu pot. Dacă ne bate?

– Sunt eu aici. Nu o să vă facă nimic. Cum arată?

– Este urât şi se uită furios la mine.

– Poţi să-l ierţi că este aşa?

– Da, pot.

– Atunci du-te şi ia-l în braţe şi spune-i că-ţi pare rău, că el este un om bun şi că ştii că nu ar putea să-ţi facă vreun rău. Îl iubeşti pe tatăl tău?

– Da.

– Atunci ia-l în braţe cu toată dragostea de copil pe care o ai.

– E bine.

– Uită-te la chipul lui.

– Este vesel, i-a trecut supărarea şi zâmbeşte.

– Mai stai cu el?

– Numai puţin. Gata, îl las cu ale lui.

– Ieşi pe culoar şi uită-te ce mai vrei să vezi. Dacă mai ai ceva de rezolvat.

– Nu simt nimic. Nu mă atrage altă uşă.

– Vrei să te duci în trecut sau în viitor?

– În viitor.

– Ieşi de pe culoar şi o să intri în întuneric. Acolo o să-ţi apară o linie dreaptă, luminoasă, pe care sunt cifre din cinci în cinci ani. Du-te peste zece ani. O să-ţi apară o altă uşă pe care o să intri şi o să vezi unde o să fii de ziua ta.

– Hm! Nu o să fiu schimbată cu mult. Dar sunt singură în casă.

– Eşti nefericită?

– Nu. Sunt mulţumită. Aştept pe cineva. Un bărbat. Nu îl cunosc.

– Vrei să vezi de unde vii?

– Cum adică?

– Să vezi unde erai înainte de a te naşte?

– Ar fi interesant? Se poate?

– Dacă ni se îngăduie...

– Du-te iar pe axa timpului şi treci dincolo de zeroul care reprezintă ziua naşterii tale. Atunci, la naştere, ai avut vreo problemă? Sau în timpul sarcinii?

– Nu.

– Bine, atunci gândeşte-te la un tunel care trece prin întuneric şi care te absoarbe. O parte a lui merge spre lumină, alta spre întuneric. Tu de unde vii?

– Dinspre lumină.

– Du-te prin tunel spre lumină. Ieşi din tunel şi spune-mi ce vezi.

– Un câmp cu flori. Sunt şi doi copii de care am grijă. O fetiţă şi un băiat. Dar eu am aripi? Ce, sunt înger? Ce mari sunt! Pff?!

Mi-a venit să o mângâi. Acum ştiam de ce era lângă mine, cu mintea ei ca briciul. În mijlocul întunericului, ea ştia tot timpul care este adevărul. Mă simţeam puţin constrâns în legătura cu ea şi nu înţelegeam de ce. Prima dată am crezut că din cauza soţului. Dar nu era asta. Ca şi cum cineva o ţinea lângă mine. Cel puţin acum ştiam ce avea nevoie să înveţe de la mine.

– Cred că ajunge, Stela. Haide, întoarce-te, că ai stat destul. Ce zici?

– Da, îmi ajunge.

– Te urci în lift şi faci acelaşi drum în sens invers. Când ajungi la parter, ieşi, numeri până la trei şi deschizi ochii. Ai să fii perfect relaxată şi ai să înţelegi tot ceea ce ai văzut.

Am urmărit cum revine din lumea gândului şi mă bucuram că nu o mai văd numai ca pe o

femeie, ci şi ca pe un spirit deosebit. Când a deschis ochii, am mângâiat-o şi mi-a spus:

– Vino lângă mine. Vreau să te simt.

M-am aşezat lângă ea pe canapea şi am făcut dragoste. Când am vrut să mă ridic ca să mă spăl, mi-a spus din nou.

– Mai stai puţin lângă mine. Ia-mă în braţe. Pentru că sunt înger ai făcut dragoste aşa cu mine?

Nici măcar nu îmi dădusem seama ce făcusem. Făceam sex, nu cred că ştiam ce este dragostea pentru simplu motiv că nu o întâlnisem niciodată. Nu trecusem peste clişeele despre relaţia dintre doi oameni pe care ni le inoculează televizorul. Şi totuşi ceva o fi fost, în suflet simţisem bucuria de a fi reîntâlnit un prieten drag, parcă nevăzut de mult timp. Simţisem.

ÎNTOARCEREA ÎN TRECUT

Îl tratam pe Mircea. De fapt, aveam programată întreaga familie, pentru că toţi aveau probleme. Francesca le punea ace, iar eu le echilibram energetic chakrele. Erau toţi plini de chi greu, de întuneric şi de argint viu. Îi făcuse un individ care îi vrusese locul şi chiar reuşise să i-l ia. Când venise prima dată în cabinetul din institutul mare era o epavă. Avea o tensiune de mă miram că nu îi explodează capul, iar psihic era căzut rău de tot. Ideile îi veneau de-a valma şi ofta atât de des că ai fi zis că i-a murit cineva.

Problemele lui erau numeroase. În primul rând i se furase o idee care însemna mulţi bani şi în al doilea rând i se luase locul de conducere pe care îl avea. Or el, care se identificase cu funcţia, pierduse dintr-odată propria identitate şi nu se regăsea. Era mai degrabă ceva specific militarilor de carieră care, odată ieşiţi la pensie, mureau tocmai pentru că pierdeau posturile de comandă şi, odată cu ele, o parte din Eu. L-am tratat şi a început să meargă bine, i-a revenit cheful de viaţă până ce, la un moment dat, cineva l-a enervat atât de tare că o parte a feţei i-a căzut. Avea un început de hemipareză! Îngerul lui mi-a strigat că trebuie să meargă la spital, că altfel moare. Cel care îi făcea nu avea să se oprească până nu-l vedea internat. I-am spus Francescăi că am senzaţia iminenţei morţii lui dacă nu se internează. Şi ea era de aceeaşi părere, aşa încât a insistat pe lângă familie să-l ducă la spital. Drăguţ că la spital, pe secţia de neurologie, dădu-se peste acelaşi medic

care îl tratase pe un prieten de-al meu cu o tumoră la cap. Avusese grijă de el ireproşabil, dar, când fusese vorba de mers mai departe, nu putuse să treacă peste recomandarea profesorului, care îl trimisese pe prietenul meu să-şi opereze tumora de la cap. Refuzasem, spre disperarea colectivului de medici de acolo. Mie îngerii lui îmi spuseseră că, dacă face asta, moare. Aşa că folosisem tot ce ştiam din magie ca să nu se ajungă la operaţie. Şi ştiam destule. Îl dusesem, trimis de profesorul de neurochirurgie, la iradiere la Fundeni şi, Slavă Domnului, scăpase. Aşa că medicul respectiv îl ajutase şi pe Mircea şi acum venea la cabinet în mod frecvent pentru întreţinere.

– Da, măi... Şi puţoiul ăla de doctor îmi spune că rezultatul de la analiză nu este concludent şi că trebuie să îmi facă din nou puncţie în spate. Aşa că îmi bagă acul o dată, nu nimereşte, îl bagă a doua oară nici atât, şi când mi l-a băgat şi a treia oară am crezut că îl omor. I-am spus că dacă era un inginer de-al meu îl trimiteam din nou la şcoală, că ar fi mai bine să se ducă la morgă ca să-şi facă mâna...

– Hai, măi, Mircea, nu fi aşa rău. Toţi învăţăm aşa. Mai greşim. Nu te naşti învăţat. Important este să nu repeţi aceeaşi greşeală.

– Da, dar de ce să înveţe pe mine. Să se ducă la cadavru!

– Tu o să mori de gura ta! Nimic nu-ţi convine!

– Ba uite aici la voi îmi place şi vin cu plăcere! Este că am avut idee bună cu casetofonul? Chiar pot să mă relaxez.

– Dacă ai putea să stai fără să gândeşti măcar cinci minute pe zi, i-ai permite creierului tău să se liniştească şi chiar ai vedea lumea altfel.

– Nu pot. Dacă nu mă gândesc la ceva parcă sunt mort.

Se auzi o bătaie scurtă în uşă şi apăru Rodica.

– Sunteţi ocupat, domnule doctor?

– Pentru dumneavoastră, dragă domnişoară? Niciodată!

– Vai, ce drăguţ! Dacă insistaţi, aproape vă cred!

– Haide, intră! Că vine căldura de pe hol!

Rodica intră şi se aşează pe scaunul din faţa biroului, cu faţa spre canapea. Urmări cu atenţie ce fac şi cum încerc să elimin energiile negative din Mircea.

– Te interesează ce fac?

– Vrăji?

– Ha! Poţi să le spui şi aşa. Doar că prin vrăji sunt desemnate actele magice de joasă factură. Mai bine i-am spune magie sau, deşi sună cam pretenţios, sacroterapie. Am încheiat periind aura lui Mircea, după care mi-am îndreptat atenţia către ea.

– Mircea, nu te superi că mă ocup de ea acum?

– Crezi că dacă eu ar trebui să aleg între o fată şi tine te-aş alege pe tine? Mi-a răspuns el îmbrăcându-se.

Am făcut curăţările canapelei, urmărind ca reziduurile energetice să se scurgă în pământ.

– Ce ţi s-a întâmplat?

– Mă doare îngrozitor splina! îmi spuse punându-şi mâna în partea stângă.

– Ţi se întâmplă frecvent?

– Din când în când.

– Haide, întinde-te pe canapea.

– Ce-mi faci?

– Ei şi tu acum! Vezi tu!

Se aşează cu o mână sub cap şi cu picioarele încrucişate.

– Desfă picioarele. Sau aşa stai şi când faci dragoste?

– Frumos, domn doctor! Nici nu mă întind bine pe canapea, în cabinetul dumneavoastră, şi mă şi puneţi să-mi desfac picioarele.

– Prinţesă, este doar o problemă strict profesională. Îţi închizi câmpul şi nu te pot face!

– Nu mă puteţi face? întrebă ironic.

– Bine, dragă! Nu te pot face bine! Asta voiam să-ţi spun!

– Dacă e vorba să mă faceţi bine, sunt mult mai liniştită.

– Vezi ce medic bun sunt?

Am scos un pendul şi am început să verific chakrele. Avea mai multe închise. Curios că doar cele de jos, care însemnau un trecut nu prea plăcut, cu multe amintiri nefericite. Aş fi putut spune că este de-a dreptul frigidă! Avusesem la un moment dat o prietenă care fusese violată pe la optsprezece ani. În cele din urmă, îmi recunoscuse că nu simte nimic când facem dragoste. Încercasem diferite lucruri pentru ea, dar fără rezultat. La un moment dat, ajunsesem la un cabinet de medicină alternativă, unde sub supravegherea unui medic lucra inginerul Andrei Florea. Am cerut să mi se îngăduie să văd cum face măsurătorile cu pendulul lui de cristal de cuarţ. Am urmărit cu uimire cum îl plimbă de-a lungul chakrelor pentru ca, ajungând la primele două, instrumentul lui să rămână nemişcat. Îi spusese atunci prietenei mele: „Cât ai să le mai ţii în tine până să le dai drumul?“ Pe atunci nu ştiam că era într-o fază de negare şi că „uitase“ că fusese cu adevărat violată. Fără să vreau, când am văzut pendulul nemişcat deasupra primelor două chakre ale Rodicăi am revăzut scena din cabinetul inginerului. Oare şi ea fusese violată? Nu m-ar fi mirat prea mult. Marea majoritate a prietenelor mele trecuseră prin aşa ceva. Aveam un adevărat talent în a mă apropia de femei care aveau nevoie mai mult de terapie decât de mine ca bărbat sau iubit, ca să îndrept ceea ce au stricat alţii.

Am întins mâna peste ea şi am apropiat-o de splina ei.

– Vrei să vezi ceva?

– Ce?

– Pot să trimit energia asta negativă spre creierul tău şi când ajunge acolo să afli de unde este.

– Cum?

– Hm! Creierul se comportă ca un emiţător-receptor de gânduri. Gândurile noastre negative rămân stocate în câmpul nostru, care evident că se suprapune corpului fizic, şi dau bolile. Pot să îţi scot energiile astea fără să simţi nimic sau să te fac să îţi aduci aminte ceva, dar nu ai să înveţi nimic. Aşa măcar vei şti unde ai greşit.

– Bine!

I-am pus mâna mai jos de coasta stângă şi am ghidat fluxul de lumină spre splină şi de acolo în creier. Puloverul i se ridicase puţin şi lăsa să i se vadă buricul. Am unit degetele mijlocii de la ambele mâini şi i le-am vârât în el. S-a crispat la atingerea mea.

– Manevra Gasho! i-am spus. Lumina ajunge mai repede la locul dureros pentru că ombilicul este un centru energetic important al abdomenului. Evident că-mi făcea şi mie plăcere.

– Nu-mi place! A spus trăgându-şi hainele pentru a-şi acoperi acel loc care îşi făcuse apariţia cu obrăznicie. Curios că, deşi era socotită femeia fatală, până acum nu o văzusem decât în blugi şi cu nişte tricouri şi pulovăre lălâi, care nu arătau nimic din trupul ei. Părul îi stătea oricum, numai într-un fel anume nu. Sunt haine care lasă să se ghicească ceva dedesubt, ale ei nu erau în nici un caz de acest gen.

Am revenit la poziţia iniţială a palmei drepte. Nu a durat mult şi am văzut cum încep să-i curgă lacrimile pe obraz.

– Ce este? Ce vezi?

– Un prieten de al meu, Urâtul. Aşa îi spuneam eu, iar el mie Urâţica. Pentru că nu era frumos. Era mare şi cu chelie. Doamne ce nenorocită am putut să fiu. Ce am putut să-i fac

bietului om. I-am distrus viaţa. Dacă poţi să-ţi închipui că se îmbrăca cu ce îi spuneam eu, se rădea marţea şi sâmbăta şi se tundea o dată pe lună?

O dată făceam sex cu un tip afară, în colţul blocului, şi m-a văzut. Era prietenul meu şi, când mi-a spus că m-a văzut, am ţipat la el şi i-am făcut scandal, cum şi-a permis să-mi spună asta. Am fost împreună cinci ani. Câtă răbdare a avut cu mine. Doamne! Doi ani nu m-am culcat cu el, mă întâlneam în fiecare zi cu alţii, cu vreo doi chiar m-am culcat, dar cu el mă vedeam numai seara la cofetărie. Voia să ne întâlnim. Prima dată i-am spus că mă duc să-mi iau dimineaţa rezultatul la un examen. El lucra şi mi-a spus că se duce la serviciu dimineaţa şi că nu poate veni. I-am explicat că nu mă interesează. Şi-a luat liber şi m-a aşteptat. M-am dus şi l-am rugat să-mi închidă lănţişorul la gât după care i-am spus la revedere şi am plecat. Am ajuns seara înapoi şi mă aştepta.

Odată am vrut să văd cât timp este în stare să mă aştepte. Era iarnă şi frig şi stătea în faţa geamului, afară. Mă suna şi mă întreba dacă cobor, iar eu îi spuneam că vin imediat. A stat acolo patru ore. Deşi blocul meu este despărţit de al lui doar de o stradă. Când am coborât, era atât de îngheţat că a trebuit să-l ţin sub apă caldă ca să se dezgheţe.

– Te-a iertat?

– Nu ştiu! I-am făcut prea multe. I-am distrus zilele de naştere. Iar el îmi repeta că are să fie bine şi că o să mă schimb, o să fie totul bine. Parcă eram posedată. Totul era bine până la un moment dat când mă enervam şi se termina totul. Nu am să-i uit niciodată faţa când îşi invitase toţi prietenii şi voise să fie frumos şi i-am stricat totul. Nu mai putea nici să vorbească. Mie îmi trecuse criza de furie şi l-am rugat să ne uităm la cadouri. Când am văzut că nu reuşesc să-l scot din starea aia, am plecat. Am fost nesimţită până la sfârşit. Şi asta nu este tot ce i-am făcut.

– Cere-ţi iertare!

– Cum?

– Simplu. Te gândeşti la el şi când ai reuşit să îl vezi în minte înseamnă că deja te-ai conectat la câmpul lui. Şi poţi să vorbeşti cu partea cea mai profundă din el. De multe ori e mai bine decât dacă vorbeşti cu el faţă în faţă. Zici ceva de genul: „Doamne, iartă-mă pentru răul pe care i l-am făcut, îl rog şi pe el să mă ierte şi iartă-ne pe amândoi pentru tot ceea ce am făcut rău!“

– Cu voce tare?

– Ei cu voce tare, acolo în mintea ta şi în sufletul tău.

Dură câteva clipe cât a stat tăcută, timp în care eu am condiţionat chakrele să funcţioneze după voia celui de Sus. Nu ştiam cum e mai bine pentru ea, aşa că l-am lăsat pe el.

– Te mai doare?

– Nu. Chiar nu mai simt nimic.

Încercă să se ridice.

– Sunt ameţită.

– Da, ai deschişi toţi centrii energetici. Până se reaşază totul o să stai puţin liniştită pe scaun.

M-am aşezat la birou şi am privit-o cum vine şi ea şi se aşează pe scaunul din faţa mea.

Trebuia să-i spun sau nu ce văzusem? Experienţa de până acum m-a învăţat că adevărul este cel mai bun întotdeauna.

– Mai ai multe lucruri pe care nu le-ai spus la nimeni şi care stau ascunse în subconştientul tău, de unde răbufnesc şi te determină să faci prostiile pe care le faci.

Nu spunea nimic. Aşa că am decis să merg mai departe.

– După ce am văzut pot spune că sunt 75% sigur că eşti frigidă şi că totul se datorează unei experienţe nu prea plăcute de mai demult.

– Poftim?

– Am zis că, dincolo de bravura pe care o afişezi vizavi de sex, cred că de fapt nu simţi

nimic, nu te exciţi deloc şi că asta se datorează unui lucru pe care nu l-ai spus niciodată la nimeni. Ba mai mult, urăşti sexul şi bărbaţii aproape la fel de mult...

Am văzut-o cum înghite în sec, se face mică, exact ca şi cum nu ar dori să mai fie văzută de nimeni. Ochii i s-au umplut de lacrimi. O descoperisem. Reuşisem să văd dincolo de ceea ce afişa, acolo unde nu ajunsese nimeni.

– Bine, acum du-te! Când o să vrei, o să vorbim despre asta. Poate nu cu mine. Dacă nu, o să te roadă ca o carie pe dinăuntru şi o să fii ca un măr frumos pe dinafară şi găunos pe dinăuntru!

S-a ridicat ca teleghidată şi s-a îndreptat către uşă fără să se uite în urmă.

„Doamne, ce i s-a întâmplat, chiar a fost violată?“ Cam asta reieşea din toate datele care le aveam despre ea puse cap la cap. Mai ştiam însă că trebuia să fie lăsată în pace până avea să se coacă „buboiul“, ca să se spargă singur. Aşa vedeam eu sufletul uman. Ceva care se întâmpla rău unui om şi rămânea în el avea nevoie de timp ca să se coacă şi atunci ieşea singur. Dacă îl forţai, nu ieşea cu totul şi te chinuiai după aceea mult mai mult.

INIŢIEREA

Ne pregătisem ca de sărbătoare. Întotdeauna, fiecare iniţiere în Reiki pe care o primisem însemnase ceva pozitiv, dar şi ceva negativ. Iniţierea în sine era superbă. Aveai acces pentru câteva minute la lumea de dincolo, ca şi cum aveai voie să arunci o privire dincolo de cortina care ne ţine departe de Dumnezeu. La fiecare iniţiere, primise câte un dar, şi nu era vorba de îngeri de ajutor, nici de accesul la lumină, ci de faptul că întâlnisem acele persoane de dincolo. Pe Maica, măcar, nu o văzusem niciodată, şi totuşi la o iniţiere de gradul al doilea venise. Cu arhanghelii nu mai aveam probleme. Eram obişnuit cu ei de când primisem iniţierea în tainele lor. Aşa că prezenţa lor când aveau să-mi spună ceva nou, venit de sus, nu mă mai mira. Era o pildă care îmi rămăsese în minte la un moment dat despre un călugăr în chilia căruia coboară la un moment dat un înger. Speriat, stătuse cu faţa la pământ câtva timp. Apoi, văzând că nu pleacă, îl întrebase ce caută, iar îngerul îi răspunsese că l-a trimis Dumnezeu să stea cu el. Îşi făcuse un timp treaba şi canonul de călugăr stând în genunchi. Apoi se ridicase în picioare. Şi fără să mai fie speriat sau deranjat de prezenţa îngerului îşi continuase viaţa. Curios cum suntem învăţaţi să ne ferim şi să ne ascundem de Dumnezeu. Ca şi cum nu ne-ar vedea. Noi ne despărţim pe noi înşine de el în speranţa inconştientă că nu vede ceea ce facem rău şi de care suntem pe deplin conştienţi.

El poate să închidă lumile spre el, noi putem să le deschidem şi putem trăi sub privirea lui în

fiecare clipă a noastră. Fără să vreau îmi veniră în minte câteva cuvinte pe care le primisem scrise pe un petic de hârtie când devenisem maestru Reiki. Venise o colegă de-a mea cu mai multe foi şi ni le împărţise la toţi care urmasem calea asta.

„Nu te teme, căci Eu sunt cu tine; nu te uita cu îngrijorare, căci Eu sunt Dumnezeul tău; Eu te întăresc, tot Eu îţi viu în ajutor. Eu te sprijinesc cu dreapta Mea biruitoare.“ Isaiia 41.10

Nu ştiu de ce, dar de fiecare dată când eram nemulţumit, furios sau îngrijorat că nu puteam controla ceea ce se întâmpla, îmi revenea în minte şi îmi regăseam liniştea. M-am lăsat ca de obicei pe mâna Lui.

Îl aşteptam pe Nae, care era maestru Reiki pe douăzeci şi ceva de sisteme, ca să ne facă iniţierea pe Shambala. Noi îi cerusem să ne-o facă, mai exact eu. Eram eu, Manuela şi Miki, prietena noastră. Ca de obicei, a doua cârtise când să vină. Cu un an în urmă, ea, care terminase facultatea de psihologie, mă făcuse „hahaleră mistică“. Viaţa însă hotărâse altfel pentru ea şi mă urmase fără voia ei pe calea credinţei. Învăţase ce este biserica, ortodoxia şi acum făcuse şi Reiki. Poate că paşii pe care îi făcea erau prea mari şi prea repezi, dar nu se putea altfel. Eu unul nu o grăbisem nicicum. Cândva, când venea la mine cu lista de întrebări, ţipa că s-a săturat să fie fecioară. Cineva o auzise şi-i îndeplinise dorinţa, deşi încercasem să-i explic că fecioria, deşi nu ştiu ce înseamnă din punct de vedere spiritual, o apără de multe rele. Şi acum se cuplase cu un tip din SRI, care cred că era mai degrabă interesat de partea ezoterică a vieţii ei decât de ea. Oricum era prea mic spiritual în acel moment ca să fi fost ideea lui şi se vedea clar că este împins de la spate de cei care îi pregătesc psihic pe băieţii buni. Nu mă deranjase nici când mă trăgea de limbă să vorbesc despre spirit şi de magie, iar uimirea lui că pot vorbi despre asemenea taine într-o cârciumă în care mersesem

să sărbătorim ziua Martei chiar nu o înţelegeam. Se luau bani grei ca să te înveţe cineva ceva, iar eu reuşisem să fac regresii citind despre ele din cărţi în timp ce madama psiholog care îi creştea pe ei lua o grămadă de bani pe cursuri fără de care în nici un caz nu ai fi putut să faci nimic, după părerea lor. Recunosc că erau buni. După cheful respectiv, mă trezisem că se deschid dimensiunile şi că acea doamnă, folosindu-l pe respectivul aflat în transă, cerceta ce ştiu. Chiar nu înţelesese că răul şi orice tip de magie păleşte în faţa unui singur arhanghel.

– Proasta naibii! i-am urat în gând psihologei care stătea în umbră, supervizându-l pe tipul de la SRI. Eram chitit să-i dau una în cap, dar m-am oprit. Mă supărasem de ieşisem din trup echipat în hainele mele de luptă. Oricum poate că-i făcusem un bine că mă văzuse aşa. Demonii fac pe ei doar dacă mă văd aşa.

Îmi mai plăcea să fac parada modei. Mde! Există un orgoliu al îngerilor care îi slujesc lui Dumnezeu. Cert este că nu am lovit-o, ci am închis dimensiunile la loc. Camera mea a devenit la fel de curată ca mai înainte.

Am fost ultimul care am fost iniţiat de Nae. Ne arătase cum se foloseşte flacăra argintie-violetă a lui Saint-Germain şi coloana de foc a Arhanghelului Mihail.

Când am plecat în duh, am intrat în fundul Pământului, în mijlocul unei camere negre. Mi s-a făcut frig. Din colţuri au început să se adune îngeri negri. Erau tăcuţi şi m-au înconjurat. Nu erau demoni. Erau îngeri care călcaseră voinţa divină odată şi fuseseră pedepsiţi să rămână pe Pământ. Erau cei care slujiseră sub Azazel.

– Cine este hotărât să facă voinţa Domnului, necondiţionat, să facă un pas la dreapta.

Din optsprezece câţi erau în camera aia, au trecut paisprezece.

– Puteţi, prin mine, să vă culcaţi cu femei dacă asta doriţi, pentru că eu am acest drept, iar, dacă nu, vă pot trimite să aveţi grijă de o femeie care să vă placă şi vă puteţi uni cu ea cât vreţi, până ce învaţă adevărul.

Au mai trecut de-a dreapta trei. Mai rămăsese unul singur. Cel mai îndărătnic.

– Chiar nu înţelegi că este ultima şansă să te întorci de partea binelui? Dincolo nu este decât damnarea veşnică?

Cu greu trecuse şi el de partea dreaptă. Am venit cu ei pe Pământ. Tremuram. M-am întors spre Nae întrebându-l:

– Tu eşti Azazel?

A rămas uimit câteva secunde, apoi a spus:

– Nu cred! Ce-ţi veni?

– Cred că trebuie să-l căutăm.

– Aveţi grijă că la un moment dat va trebui să tăiaţi legăturile cu trecutul. Mihail vă va ajuta să faceţi asta, dar nu înainte de a învăţa ceea ce aveţi de învăţat din fiecare experienţă din trecut, fie că este vorba de viaţa asta ori de celelalte, ne spusese într-un final.

De unde să ştiu că ceea ce îmi spusese urma să mă atingă atât de curând? Măsurasem de curiozitate câte legături aveam cu trecutul din vieţile trecute. Când am ajuns la câteva zeci, am renunţat. Atâţia oameni aveam nevoie ca să mă ierte şi să îi iert ca să ies de sub Legea Karmei şi să intru sub Legea Iubirii. Nici nu avea sens să mă agit. I-am spus lui Mihail să se ocupe el, pentru că eu singur nu am nici o şansă să rezolv nimic.

Şi deodată m-a pocnit vârtejul trecutului. Am crezut că se dărâmă în jurul meu totul.

Eram la cabinet şi ascultam o casetă pe care tocmai o adusese Francesca când am recunoscut un vals. Am simţit o durere sfâşietoare în inimă. O mai simţisem ascultând aceeaşi melodie mai demult şi în viaţa asta, dar nu era de acum, era cu

mult timp în urmă. Şi atunci am deschis ochii şi m-am văzut într-o sală mare. Nu o vedeam decât pe ea. Doamne, cât o puteam iubi pe femeia asta. Nu puteam zări nimic în jur, doar pe ea. Capul şi-l ţinea într-o parte, aşa cum îl aruncase atunci când venise la cabinet prima dată. Fără nici o îndoială era ea, Rodica. O simţeam în fiecare por al meu. În nări îmi persista parfumul ei. Mă iubea. Îi simţeam atenţia îndreptată către mine, deşi se uita în altă parte.

Am repus melodia. Ea era cea care crea legătura temporală cu acel moment din viaţa mea.

Şi totuşi, dacă o iubeam mai mult decât viaţa, dacă ea mă iubea, de unde durerea aceea sfâşietoare care îmi rupea inima? Nu fusesem împreună. Ai ei hotărâseră pentru ea şi o căsătoriseră cu unul bogat. Eram sărac. Ofiţer. Nu puteam să fiu altceva. Altceva decât să lupt, nu am ştiut niciodată. Nu fusese a mea. Am lăsat melodia să se termine şi am pus-o din nou. Fără să-i dau drumul.

Am luat telefonul şi am sunat contabilitatea.

– 130, vă rog! i-am spus centralistei.

– Da? se auzi un glas la capătul celălalt al firului.

– Aş putea vorbi cu Rodica?

– Nu este momentan în birou.

– Vreţi să-i transmiteţi să coboare până la cabinetul medical când se întoarce?

– Da, bineînţeles!

– Mulţumesc mult! Sărut mâna!

Nu mai aveam răbdare să stau locului. În cele din urmă, am auzit tropăitul inconfundabil al Rodicăi, care se auzea din capul scărilor. Ca şi cum toată lumea era a ei.

– Deranjez?

– Nu, haide, intră. Vreau să-ţi arăt ceva.

Ea s-a aşezat pe scaun, iar eu m-am ridicat să dau drumul la casetofon. Am avut timp să mă aşez la locul meu, ca să-i pot vedea reacţiile.

– Ce-i cu muzica asta? a întrebat mirată.

– Nimic, ai răbdare. Peste câteva momente începu melodia respectivă.

Am văzut cum se transpune în ea. Mi-era teamă să şi gândesc, ca nu cumva să-i induc vreun gând de-al meu. Dar ea plecase cu gândul acolo. Era în sala de bal. Gâtul i se rotise într-o parte, lăsând să i se vadă urechea şi cercelul minuscul. Îmi doream să o sărut pe lobul urechii şi pe gâtul acela arcuit, singura parte din corpul ei care mi se dezvăluia privirii în acel moment aflat cu sute de ani în urmă şi totuşi acum. Era un nod temporal unde trecutul se unea cu prezentul şi în aceeaşi melodie eram noi, doar că acum nu dansam decât în gând. Pe chip îi apăruse acel zâmbet fericit care exprima totul şi eu eram acolo să îl văd. Am lăsat să se scurgă melodia. După câteva clipe i-am spus:

– Am fost împreună odată, nu?

– Da, demult! A spus parcă de departe.

– Ce s-a întâmplat? De ce nu am putut fi împreună atunci?

– Ai mei erau săraci, pentru ei. A răspuns privind departe peste mine.

– Mă bucur să te revăd.

– Şi eu.

În fond nu eram într-o situaţie cu mult diferită de cea de atunci, amândoi eram cu oameni pe care nu îi iubeam.

Sună telefonul.

– Da, am răspuns.

– Sunt doamna Stan. Rodica este pe acolo?

– Da, doamnă. O clipă!

Rodica se ridică şi încercă să explice ceva despre nişte conturi. Neajungând la nici o înţelegere, îmi spuse:

– Trebuie să plec!

– Înţeleg!

– Mai vin!

– Sunt convins! Şi am urmărit-o cu părere de rău cum se îndreaptă spre uşă.

Asta era? Ceea ce simţisem era dragostea de atunci, de demult, pentru ea. Eu, în mine, eram oricum mai gol decât un aurolac şi simţeam la fel de mult. Dar deodată mă umplusem cu iubirea ei, a mea, a noastră de atunci, o iubire care îmi părea că ne urmăreşte de o veşnicie. Ce trebuia însă să fac cu ea? Să-i dau curs sau să o distrug din faşă?

ENIGMA

Era una dintre zilele acelea care-ţi macină nervii cu rutina. În patru ore trebuia să facem circa opt controale periodice la cei din fabrică. Nu ar fi fost mult, mai mare era plictiseala pe care mi-o provocau acele manevre prin care se făcea controlul clinic. Plus că nu muream de dorinţa de a palpa ganglionii de sub axila unor oameni care veneau de cele mai multe ori direct din secţie, transpiraţi şi murdari, fără a avea vreo vină în asta. Asta, plus diferitele probe la care trebuiau supuşi oamenii, cum era spirometria, îmi insultau şi inteligenţa, şi imaginaţia. Să stai timp de opt ore să explici de câte două ori fiecărui om în parte cum să sufle printr-un tub, cum să-l ţină în gură ca să treacă tot aerul prin el şi cât de brusc pentru ca aparatul să înregistreze corect datele era ceva departe de idealul de medicină pe care mi-l imaginasem când mă înscrisesem la facultate.

Mă vedeam având efectiv grijă şi vindecând oamenii. Şi totuşi, în una din aceste zile care ai impresia că nu se mai termină, am primit ceva ca un cadou care te scoate din amorţeala intelectuală. O carte scoasă la imprimantă a cărei istorie se pierde undeva departe, cu zeci de ani în urmă, fără autor şi origine. Ceva care mi-ar fi plăcut şi aş fi vrut să o fi scris eu însumi. Mi-a dat-o Francesca, legată de mână la tipografia institutului, spunându-mi că nu ştie de ce s-a hotărât să mi-o dea atâta timp cât îi fusese dată de Nelu ei şi în nici un caz mie. Aşa că în seara aceea m-am delectat citind-o.

Am avut nevoie de o seară ca să o citesc. Am simţit cerurile deschizându-se când citisem despre

Isis, simţisem parcă pe buze laptele veşniciei. O descoperisem pe Balchis, regina renumită pentru înţelepciunea ei. Şi citisem mai ales despre Focul Veşnic. Focul argintiu-violet al Pământului, sufletul pământului care fusese furat de Balchis. Ciudat că primisem iniţierea pe Shambala, pe Focul Veşnic al lui Saint-Germain, care pe vremea aceea era Lao Zi.

Balchis, fata lui Arraim cel de patru ori măreţ, preoteasă a zeiţei Isis. Totul se petrecea în vechea Lemurie, leagănul civilizaţiei de pe Terra, unde oamenii aveau pielea ca abanosul. Arraim, regele Pământului, un spirit superior care participase la patru judecăţi planetare şi care acum avea grija Pământului, dispare în mijlocul cataclismului care face Lemuria să se scufunde. Ajunsese la nivelul spiritual la care îşi dobândise nemurirea. Deci nu putuse să moară.

Supărată că fusese părăsită, Balchis dorise cu tot dinadinsul să-l găsească pe tatăl său.

Deşi i se explicase de către cel mai mare preot al său că până şi naşterea sa fusese făcută prin voia Lui Dumnezeu şi că ea, spre deosebire de Arraim, era muritoare, ea nu acceptase faptul că tatăl ei plecase cu voia celui de Sus. Cu ajutorul Arrei, un mediu de origine nordică, blondă şi cu ochii albaştri, care servea pentru contactul cu Dumnezeu Negrăitul, şi cu Maica Isis, găseşte drumul spre Focul Veşnic, locul unde era scris drumul omului prin viaţă. Aici era ascunsă Cartea Vieţii, a karmelor!

A luat focul vieţii, a primit în dar viaţa planetei, dreptul de a hotărî sorţile oamenilor, dar odată cu asta şi suferinţa tuturor. Acceptând prin asta să fie slujitoarea lui Bahomet, marele căzut, cel care este partea întunecată a planetei şi a vieţii, devine cea care ispiteşte, expresia iubirii şi a înţelepciunii Pământului. Ea dăruieşte focul veşnic al Pământului celor care vor să-i urmeze, dar îi

face în schimb slujitorii ei, încercând să subjuge înţelepciunea Pământului.

Are încarnări succesive pline de fast. Doar şi le aranja singură. Aşa este regina din Saba, Semiramida...

La fiecare mie de ani, organizează un festin unde sunt invitaţi înţelepţii din toate colţurile lumii. Mulţi îşi pierd sufletele în faţa frumuseţii şi înţelepciunii ei. Este înfrântă spiritual de trei oameni:

Thales din Argos, urmaşul Farului Eternităţii, al dinastiei regale a foştilor atlanţi, Rabi Israel din Urr al caldeilor, Lao Zi, slujitorul Unicului DAO în care se ascunde şi uneşte totul. Prin focul veşnic, Balchis a intrat în legătură cu forţele haosului, respectiv cu Bahomet, pe care îl cheamă împotriva celor trei. Feriţi de Regina Şerpilor, spiritele lunii şi duhurile pustiei, slujnicele celui al cărui nume este Tăcere şi face parte din Treimea ei îl învinge pe Bahomet. Thales luptă pentru sufletul reginei Balchis împotriva lui Bahomet, ferit de sămânţa iubirii cosmice pe care Măreţul avea să o aducă pe Pământ şi care avea să o readucă la Tatăl.

O întreagă poveste greu de înţeles, dar care, undeva, purta un crâmpei de adevăr. Simţeam că dincolo de limbaj aveam de înţeles ceva. Apariţia Mariei din Magdala, cea căreia i se arată prima Iisus după Înviere, mi-a aprins beculeţele. Cercul care se închide, apostolul Ioan, cel mai iubit dintre ucenici, care era acelaşi Lao Zi, cel care mai târziu avea să fie contele Saint-Germain, Rabinul Israel, Arraim, Thales din Argos, toţi se reunesc la picioarele crucii Dumnezeului-Om. Şi ce treabă aveam eu cu asta?

REGRESIA RODICĂI

Se făcu ora patru şi după câteva minute îşi făcu apariţia Nelu şi, după el, Rodica. Am stat până ce lucrurile prin clădire s-au mai liniştit. Nelu măsura de zor în timp ce eu o priveam pe Rodica. Era prima dată când o vedeam îmbrăcată frumos. Era într-adevăr o apariţie minunată. Acum înţelegeam nebunia bărbaţilor şi frustrarea femeilor când apărea. Ştia să se pună în valoare.

Venise în timpul programului la mine la cabinet şi îmi spusese, fără drept la replică, că după program vom sta de vorbă. Fusese atât de categorică, încât am acceptat. Eram şi curios să ştiu de ce, dar ştiam că este şi bine să-i laşi pe oameni să se descarce când simt ei nevoia. Poate că ăsta era momentul în care avea să se spargă buboiul ei.

S-a aşezat pe canapea, iar eu am luat loc pe scaunul de lângă ea.

– Auzi, Nicule, ştii că am descoperit că se poate manipula psi prin grilele de cristale?

– Mmmm!

– Da. Grila mea mică poate influenţa zece oameni care nu sunt treji. Ştii de câţi bani aş avea nevoie ca să manipulez cele douăzeci şi două de milioane de români?

– Câţi?

– Şaisprezece mii de euro! Cu banii ăştia aş putea construi o grilă care să manipuleze întreg poporul român! Nu vreau asta, dar se poate. Mai ciudat este că, de tot atâţia bani, aş avea nevoie ca să contracarez efectele mesajelor subliminale psi ale sateliţilor ruşi. Doar că aş avea nevoie de

doisprezece oameni ca mine ca să o încarc! O să fie vreodată posibil să fac asta?

– Poate!

– Cred că putem începe, am spus. Facem intrarea pe calea clasică, cu liftul? l-am întrebat pe Nelu.

– Nu, că ea se duce foarte uşor, doar relaxare şi merge.

Rodica a închis ochii, iar eu am început să-i dau lumină ca să se ducă în jos spre chakrele care corespund subconştientului profund.

– O să-ţi vină imagini cu faptele tale din trecut! i-am spus.

Am văzut cum i se schimbă mimica feţei şi din ochii ei închişi au început să curgă lacrimi.

– Ce se întâmplă, Rodica? De ce plângi?

Întârzia cu răspunsul, aşa că am reluat:

– Dacă nu vrei, nu eşti obligată să-mi spui ce îţi reaminteşti. Este mai bine pentru tine să o faci, dar poţi aştepta până ce vei simţi că eşti pregătită.

După câteva secunde, se linişti. Urmăream cum chipul îi trece prin cele mai diverse ipostaze. De la tristeţe la bucurie, de la melancolie la oroare. Se strâmba când ceva din trecut nu-i plăcea, încercând să fugă de imaginile care îi apăreau în faţa ochilor minţii.

– Îî! Ce urât! Doamne, ce le-am făcut săracilor bărbaţi! Ce neşansă au avut să mă întâlnească pe mine!

La un moment dat, în care părea că urmăreşte firul vieţii ei, a început să plângă iar, tăcut. Lacrimile îi curgeau pe obraji, şiroaie, fără să le oprească. Îmi venea să i le iau, dar mi-era ruşine de Nelu.

– Ne spui şi nouă ce se întâmplă? am întrebat.

Clătină din cap că nu.

– Doamne, câte nenorociri am făcut!

– Ce anume?

– Mi-am bătut joc de bărbaţi!... Doar de asta le-am făcut totul? se întrebă.

– Du-te în alte vieţi şi vezi de unde a început.

– Îi urăsc pe toţi. Nici unul nu e al meu Şi toţi mă vor, dar eu nu vreau pe nici unul.

– Unde eşti?

– Sub un copac, un măslin. Este seară. Vine la mine numai seara. Nu ştiu de ce nu poate veni ziua. Dar nu mai vine.

Rodica începe să plângă.

– De ce nu vine? De ce m-a părăsit?

– Unde eşti? În Palestina?

– Nu ştiu. Oamenii se strâng noaptea prin tot felul de case şi vorbesc. Se întâmplă ceva, dar nu ştiu ce. Nu prea mă interesează pe mine. El nu mai este.

Rodica începe să plângă din nou.

– De ce nu mi-a spus nimic?

– Pentru că murise?

– Murise? întreabă mirată.

– Da, murise, am spus.

– Da, aşa este, a murit. De asta nu a mai putut să vină la mine. Nu m-a părăsit pentru că aşa a vrut el.

Se liniştise. Faptul că descoperise de ce i se întâmplase un lucru o făcuse să se oprească din plâns.

– De când îl caut pe el? Mă duc mai departe.

– Du-te şi vezi! i-am spus.

– Mai demult, sunt într-un palat. Dar eu tot timpul am fost bogată? Cred că da. Nu mă văd săracă niciodată. Nici copii nu am avut. Este şi el acolo şi mă priveşte din mulţime, dar nu suntem împreună. Nici aici.

Începu să chicotească.

– Mă stropeşti cu apa din fântână. Îmi place apa mea. Dar el nu mă lasă! De ce nu mă lasă să fiu cu el? Niciodată nu mă lasă să fac ce vreau.

– Cine, Rodica?

– Cred că este tatăl meu în viaţa aia. E negru şi urât. Stă în camera lui şi scrie şi pe mine nu mă

lasă să mă joc. Dar eu mă joc cu apa mea. Şi îmi place. Dar nu de aici te caut, ci mai de demult.

– Doamne, în toate vieţile mele te-am căutat pe tine? Şi în toate ai fost cu mine, dar nu am fost împreună?

– Magda este cu noi în vreo viaţă?

– Care Magda?

– Prietena mea care a murit.

– Oh! E rea prietena ta. Te-a legat să nu poţi iubi pe nimeni în afara ei. Hm! Ne cunoaştem demult. Am fost rivale mereu. Şi în Franţa.

– Eram şi eu pe acolo? întrebă Nelu.

– Da, ce caraghios eşti îmbrăcat aşa!

– Dar Magda... Hm! Tot timpul a fost rea. Stilul nostru de a cuceri era altfel. Eu le cuceream inima mai întâi, ea le lua faţa cu corpul, cu imaginea ei. A învăţat demult, de la marginea pădurii, lângă un foc, de la o bătrână. Fierb ceva şi descântă.

– Este cumva Marta în viaţa asta?

– Care Marta?

– Nu prietena Manuelei, ci a Magdei, care este tot psihologă.

– Da, ea este. Sunt legate de mult.

– Da, de fiecare dată când avea probleme, Magda mergea la ea. Acolo găsea sprijin şi alinare. Făceau un soi de echipă împreună.

– Ţi-a plăcut de ea şi altă dată... A atras partea neagră din tine... Dar nu eşti al ei... eşti al meu... Pe tine te aştept de atâta timp, fără să mă pot apropia de nici un alt bărbat... Ai să fii soţul meu...

– Nu cred. Am să mă însor cu Manuela şi o să am doi copii cu ea.

– Ce, eşti nebun! aproape că strigă ea de dincolo. Nu o să ai nici un copil cu ea, ci cu mine!

Mi se părea ciudat, pentru că mai făcusem regresie cu două fete şi ambele ziseseră ceva asemănător. Canapeaua bej din casa mea pe care o văzusem eu când mă uitasem la viitorul de peste zece ani, înainte să devin maestru Reiki, şi mi se

părea ciudat pentru că nu era o culoare care să mă atragă prea mult. Şi totuşi, ce se întâmpla? Era un viitor asemănător, care se suprapunea diferitelor femei cu care aş fi putut să rămân? De fiecare dată când făcusem regresiile, fusese acolo Arhanghelul Gabriel şi nu înţelegeam ce trebuie să aflu din asta.

Pe chip încep să îi curgă picături de sudoare care i se amestecă cu lacrimile. Părul i se lipeşte de frunte, dar pare mai frumoasă ca oricând. Nu mai rezist şi îi dau părul la o parte după ureche şi îi iau mâna în mâna mea. Ştiam că mă simte. Nu îi tăiasem legătura cu corpul fizic. O simt că se bucură de atingerea mea.

– O să mă uit în viitor... Vine o femeie brunetă cu păr ondulat. Este rea şi o să încerce să ne despartă. O să reuşească? Mă uit peste zece ani. Sunt acasă, cu mama care are grijă de copii. Am doi. E o cameră cu ferestre mari şi în mijloc se află o canapea bej. Te aştept. Iar nu eşti cu mine... Plânge de o durere pe care o simt şi eu, şi Nelu. Mă uit la el, stă înmărmurit, fără să poată scoate vreun cuvânt.

– Te aştept la geam. Tot timpul te-am aşteptat şi nu ai venit. Nici acum nu vii? Am să te aştept la nesfârşit? Nu, acum nu. Te văd, vii. Intri pe uşă şi ne aşezăm pe canapeaua mea bej. Mă săruţi şi mă mângâi. Îmi place de tine pentru că mă ţii în braţe, mă răsfeţi şi-mi aduci ciocolată. Mi-ai adus şi acum, că ştii că-mi place. Mă duci în baie, la apă. La apa mea. Mă stropeşti cu apă cu spumă de baie.

Chicoteşte: nu ştiu ce înseamnă asta, dar se vede pe faţa ei că este fericită.

– Şi peste douăzeci de ani... Hm! Peste douăzeci de ani...

Faţa i se schimbă şi din liniştea fericită pe care o afişa privind la un eventual viitor comun apăru cea mai cruntă tristeţe.

– Vine ea, Magda. Iar apare ea. Nu ne lasă niciodată în pace. E frumoasă şi te simţi atras de ea ca de obicei... Dar dacă o să ne iubim mult o să

scăpăm şi din asta. Te vrea. Nu atât pentru tine, cât ca să se răzbune pe mine. Ca să nu fii al meu. Putem trece şi peste asta. Chiar dacă nu vom fi împreună în viaţa asta, sigur o să fim în cea viitoare, care este ultima. Putem să ne întoarcem cum era la început acum, dar, dacă nu, sigur te voi întâlni în cealaltă şi vom fi fericiţi pentru totdeauna.

Mama este şi ea fericită. Dar unde este Gugu? Nu o văd pe Gugu. Ce s-a întâmplat cu ea? O caut şi nu o găsesc. A murit? Of, Doamne, nu! Da, uite-o pe stradă cu acul în venă. Sigur, se droghează şi moare. Trebuie să facem ceva pentru ea ca să nu ajungă aşa. Mama nu mă crede când îi spun că fumează, zice că sunt invidioasă pe ea. Poate să fie bine şi pentru ea. Gata! Îmi spune. Mi-ajunge, am văzut destul, vreau să ies.

Durează puţin şi deschide ochii.

– Pe tine te aştept de atâtea vieţi! spune uitându-mi-se adânc în ochi. Am simţit cum toate barierele sufletului meu se sparg şi că intră acolo unde nu a intrat nimeni. Nici măcar Magda, care încercase să intre în cămara sufletului meu şi se dusese direct la sertarul despre magie din biblioteca pe care o strânsesem în atâtea vieţi, iar eu o dădusem afară de acolo. Şi nu mai intrase nimeni, niciodată, în viaţa asta.

– Ştiam că am să fac asta cu tine. Am văzut ieri în baie cum am să-mi amintesc despre fântâna cu apă unde mă stropeai. Dar nu ştiam că o să fie şi Nelu aici.

Îi mângâiam chipul şi mă gândeam că totuşi nici un viitor nu este bătut în cuie, că viitorul pe care-l văzuse ea este unul probabil. Dar mă simţeam atât de bine în prezenţa ei. Nu simţeam nimic fizic. Nu mă excita atingerea ei, îmi dădea doar ceva ca o pace adâncă în suflet.

– Mă duc să mă îmbrac, că mi-am uitat hainele sus. S-a ridicat şi, împleticindu-se, s-a îndreptat către uşă. Când am văzut-o ieşind, am

avut senzaţia că pleacă pentru totdeauna şi că o pierd, ca şi cum nu ar fi fost întâia dată când mi se întâmpla.

– Mă duc până la toaletă, i-am spus lui Nelu şi am ieşit la rândul meu pe uşă. Am alergat ca un nebun pe scări, sărind treptele în fugă, şi am intrat ca un vârtej în biroul ei. Îşi lua lucrurile, dar când m-a văzut s-a întors către mine şi mi-a zâmbit. Am luat-o şi am strâns-o în braţe.

– Eşti atât de mare că îmi dai capul pe spate şi mi se pare că mi-l rupi, îmi place atât de mult.

Mă strângea cu atâta putere că îmi părea că intrăm unul în celălalt. Nu părea să aibă atâta forţă în ea. Şi deodată am avut acel sentiment de „acasă“ pe care însă nu-l puteam cuantifica. Nu îl înţelegeam, pentru că nu îl simţisem niciodată. Nici zbucium, nici fericire dureroasă, ci o linişte, de parcă timpul ar fi stat în loc şi m-aş fi întors la starea mea primordială. Stăteam unul în braţele celuilalt şi simţeam că între mine şi ea nu mai este nimic care să ne despartă. Am stat înlănţuiţi o vreme care putea însemna oricât, pentru că eram ieşiţi din lumea asta, după care am sărutat-o pe gură. Îmi doream asta. Şi îmi răspunse la fel. Ne-am desprins cu greu unul de celălalt.

– Trebuie să coborâm! am spus.

– Ştiu, îmi răspunse ea simplu.

– Am să cobor pe partea cealaltă, să mă duc până la toaletă.

– Du-te! mi-a spus, fără însă să-mi dea drumul complet din braţe.

– Cred că ne va fi destul de greu să coborâm aşa, dar putem încerca...

A zâmbit amuzată. Şi iar mi-a venit să-i sărut zâmbetul şi gura ei frumoasă.

– Stai să-mi iau lucrurile.

Am ajutat-o să se îmbrace în palton pe care îl lăsă desfăcut în faţă. Îşi luă geanta şi încuie biroul.

– Cred că o iau pe partea cealaltă...

– E mai bine! spuse.

– Ne vedem jos! i-am spus, în timp ce o urmăream cum se întoarce şi pleacă spre cabinet, parcă plutind.

Am coborât pe scările celelalte şi m-am dus la toaletă, nu atât că aveam nevoie cât că nu voiam chiar să îl mint pe Nelu. El era pe undeva la mijloc. Nu-mi puteam scoate din cap figura lui uimită în timp ce privea la discuţia mea cu Rodica. Şi el, ca şi mine era depăşit de situaţie. Când am ajuns la cabinet, erau gata de plecare.

Am plecat toţi trei spre casă. Pe Nelu l-am lăsat pe drum. El era şi acum plecat cu gândul departe, iar noi pluteam încă de fericirea regăsirii spre staţia de autobuz. Am luat-o de mână şi am simţit-o ca fiind acolo, la locul ei. Nu ştiu cât de bine era, dar cel puţin ştiam de unde să o iau. Aştepţi vieţi ca să găseşti jumătatea ta şi când vine ca o binecuvântare, chiar dacă nu este lângă tine, ci cu altcineva, nu şti cum să mulţumeşti Lui Dumnezeu că ţi-a îngăduit să o întâlneşti, să o vezi, să o atingi şi să o săruţi. Orice ţi se pare destul ca să fii fericit. Simpla ei prezenţă lângă tine îţi ajunge.

SFÂNTUL NICOLAE

Era ziua Sfântului Nicolae. Nu mai fusesem demult la biserică şi mă gândisem să mă duc de dragul lui. Multe din cele bune din viaţa mea se datorau lui, aşa că a mă duce la el de ziua lui mi se părea un lucru de la sine înţeles. Am intrat în biserică şi m-am aşezat în genunchi în faţa unui crucifix mare, aflat în dreapta, pe la mijlocul bisericii Sfântul Gheorghe Nou. Lângă mine am zărit-o pe o fată care venise la mine cu probleme de magie şi pe care o trimisesem la dezlegări la biserica Sfântul Gheorghe Nou. Era singura biserică despre care mai ştiam că vinerea se citeau dezlegări de farmece şi de magie. Se strângeau cinci preoţi şi, împreună, lucrau la dezlegarea oamenilor. Stătea şi ea la slujbă, se spovedise şi aştepta cu lumânarea şi cu prescura în mână să se împărtăşească. Am plecat capul la pământ.

În momentul în care preotul a ieşit cu Sfintele Taine, am auzit glasul Mântuitorului:

„Unde eşti, Dragoş?“

„Aici, Doamne! La picioarele Crucii Tale!“

„Vino să te împărtăşesc!“

„Doamne, dar nu sunt spovedit!“

„Lasă, vino!“

Preotul terminase de împărtăşit oamenii care stătuseră cuminţi la coadă în faţa altarului şi totuşi nu pleca încă. Am fugit disperat spre locul de unde se cumpărau lumânări, trecând prin aglomeraţie în forţă.

– Domnule, după ce că eşti mare te mai şi înghesui! am auzit în urma mea. Dar nu mă interesa, trebuia să ajung. Cu greu am cumpărat

jertfa mea fără de sânge şi m-am întors spre altar. Preotul s-a uitat la mine, dar nu mi-a spus nimic.

– Cred, Doamne, şi mărturisesc că tu eşti cu adevărat Hristos, Fiul Lui Dumnezeu cel viu, care ai venit în lume să mântuieşti pe cei păcătoşi, dintre care cel dintâi sunt eu. Încă cred că acesta este însuşi preacurat Trupul Tău şi acesta este însuşi scump Sângele Tău. Deci mă rog Ţie, miluieşte-mă, şi îmi iartă greşalele cele de voie şi cele fără de voie, cele cu cuvântul sau cu lucrul, cele cu ştiinţă şi cu neştiinţă; şi mă învredniceşte fără de osândă să mă împărtăşesc cu preacuratele tale taine, spre iertarea şi spre viaţa de veci. Amin.

Cinei tale celei de taină, astăzi, Fiul lui Dumnezeu, părtaş mă primeşte, că nu voi spune vrăjmaşilor Tăi taina Ta, nici sărutare nu-ţi voi da ca Iuda, ci ca tâlharul mărturisindu-mă, strig Ţie: pomeneşte-mă, Doamne, întru împărăţia Ta.

Nu spre judecată sau spre osândă să-mi fie împărtăşirea cu preacuratele Tale Taine, Doamne, ci spre tămăduirea sufletului şi a trupului.

Trupul Tău cel sfânt, Doamne Iisuse Hristoase Dumnezeul nostru, să-mi fie spre viaţa de veci, şi Sângele Tău cel scump, spre iertarea păcatelor. Şi să-mi fie mie împărtăşirea aceasta spre bucurie, spre sănătate şi spre veselie. Şi la înfricoşătoarea şi a doua venire a ta, învredniceşte-mă pe mine, păcătosul, să stau de-a dreapta slavei Tale, pentru rugăciunile Preacuratei Maicii Tale şi ale tuturor sfinţilor Tăi. Amin.

Mi-a dat împărtăşania şi am simţit cum mii de stele îmi explodează parcă în creier. Nu eram pregătit pentru asta nici din punctul de vedere al vibraţiei, nici din punctul de vedere al curăţeniei. Clătinându-mă, m-am îndreptat spre ieşire. Pe drum, o femeie mi-a întins un păhărel mic cu vin roşu pe care l-am băut. Simţeam cum energia negativă care era în mine mi se urcase în cap şi mi se vedea pe faţă. Femeia se uită la mine şi întoarse capul. Vedea. Ce să-i explic, că nu fusese ideea

mea şi că ştiam ce înseamnă să te împărtăşeşti cu nevrednicie? Că te faci fur de cele sfinte şi că plăteşti mai rău acest păcat? Că aş fi preferat ca Mântuitorul să mă împărtăşească El după moarte, dacă avea să considere că merit? Doar că Îl ascultasem...

Mergeam întrebându-mă de ce îmi îngăduise Dumnezeu una ca asta şi zicându-mi că trebuie să ştie El de ce. Că până la urmă nu era treaba mea şi că tot ce aveam de făcut era să-l ascult.

Se lăsase seara. Vorbisem la telefon cu Rodica şi urma să ne vedem. O aşteptam în faţă la Teatrul Naţional. Trecuse un sfert de oră peste ora la care ne dădusem întâlnire. Fără să vreau, mi-am amintit de prima mea întâlnire de la Universitate, de pe vremea când eram licean şi fata cu care îmi dădusem întâlnire nu venise. De fapt, a venit, dar cu o oră întârziere. Nu îi veniseră părinţii acasă şi nu avusese cu cine să-l lase pe frăţiorul ei. Cel puţin aşa motivase ea. Fără să vreau, mă gândeam la sentimentele mele de atunci. La nerăbdare, la freamătul din piept, la dorinţele adolescenţei când tânjeam să ating sânul ei. Trecuse ceva timp de atunci. Nu mai aveam emoţiile începutului. Cred că viaţa, cu bunele şi mai puţin bunele ei, îmi dăduse siguranţa bărbatului, dar îmi luase în schimb puritatea adolescenţei.

Mă întrebam cât să mai stau sau dacă să plec ţinând cont că trecuse sfertul de oră academic, când am văzut urcând pe scări silueta unei femei. Un palton negru, lung, cu glugă. Femeia urca ţinând mâinile în mâneci.

Şi deodată şi-a ridicat ochii... Un fior de gheaţă mi-a trecut pe şira spinării şi aerul mi-a rămas în piept. Mai simţisem acest sentiment când cunoscusem o femeie în primul an de facultate. Şi într-adevăr mă usturase mult relaţia cu ea. Şi acum experienţa aceea de demult făcuse să mi se aprindă toate beculeţele!

Îi cunoşteam ochii de undeva. Şi este clar că aveam ceva de împărţit cu ea. Dar ce? Îşi ascundea un herpes care îi apăruse în colţul gurii. Şi am mai văzut ceva: fiara! Era o scorpie! Mai văzusem demoni mari în mânăstire, aşa că ne cunoşteam.

Acum înţelegeam cum de fusese capabilă în crizele ei de furie să-şi alinieze familia în sufragerie şi să-i ţină ore întregi în picioare, timp în care ţipa la ei. Sau erau doar poveşti care se spuneau despre ea? Asta nu. Îmi fusese spusă de cel care mi-o trimisese ştiind că aş putea să o ajut. Nelu la rândul lui asculta problemele de la mama ei. Nimeni nu mai ştia ce să facă cu ea. Acum îi descoperisem umbra. Lumina îmi plăcuse, dar nu puteam spune că-mi plăcea ce vedeam în acest moment. Eram plin de lumina împărtăşaniei şi, prin contrast, scosese la suprafaţă ce era mai rău în ea! Şi era destul!

– Bună! i-am spus luând-o de mână şi sărutând-o pe bubă. S-a crispat. Nu se aşteptase. Nu ştia ceea ce ştiam eu. Că o boală nu se ia decât dacă rezonezi cu ea.

– Bună seara! îmi răspunse.

– Unde mergem?

– La Spring Time. Aş mânca o salată.

Simţeam întunericul din ea cum se strânge în contact cu Lumina Împărtăşaniei.

Am mâncat în tăcere.

– Ştii ce? Sunt cam obosită. Vreau acasă.

– Vrei la mama?

– Şi la mama... Vreau în camera mea. Am camera mea luminoasă, unde mă gândesc. Am la ce. S-au întâmplat prea multe în ultimul timp. Şi să fac o baie cu spumă. Atunci mă duc în grădina mea de sus, printre nori. Unde am flori şi unde nu mă deranjează nimeni.

– Cum vrei. Te conduc.

– Aş merge puţin prin parc. Câţiva paşi prin Cişmigiu.

– Haidem.

Mergeam prin parc ţinându-ne de mână. Nu era multă lume. Era seară şi se făcuse frig. Mergea repede. Îmi aducea aminte de momentele când plimbam pacienţii în spitalul de psihiatrie pentru a-i linişti. Fiarele se plimbă în cuşti pentru a se linişti. Dacă se plimbă repede, înseamnă că sunt încărcate, supărate, furioase.

Aşa sunt şi oamenii. Îi ţineam în partea dreaptă, pe locul îngerului meu, ca să se cureţe şi, pe măsură ce le micşoram ritmul mersului, se linişteau. Profesorul Ionescu mă lăsase să fac ce vreau ştiind că e spre binele lor şi că eram bine intenţionat.

Ea însă, acum, voia să scape de mine. Cât mai repede. Sau mă rog, răul din ea o îndemna la asta.

Am condus-o până la troleibuz şi am văzut-o îndepărtându-se. Descoperisem umbra ei. Care era mare, imensă faţă de mine. Ce voia Dumnezeu de la mine? Nu-mi era frică atâta timp cât eram sub protecţia lui. Şi totuşi nu înţelegeam. Per total era rea. Nu rea, foarte rea.

MISIUNEA

O aşteptam de ceva vreme. Afară începuse să se întunece. Mă gândeam la ceea ce-i spusese mamei ei, că o să se mărite cu mine. Nu-mi venea să cred. Mai ales că ştiam că viitorul poate fi prevăzut şi schimbat şi că fiecare relaţie determină un alt viitor şi alte posibilităţi. Mă frapa asemănarea dintre ceea ce văzuse Manuela în iniţiere şi ceea ce văzuse Rodica în regresie.

Uşa se deschise şi intră în cabinet ca o vijelie, cu zâmbetul ei pe faţă.

– Scuză-mă, au mai fost nişte acte de predat, spuse şi se aşeză pe canapea. Începem?

– OK, i-am spus.

Am simţit-o cum se duce departe, căutând ceva.

– Ce cauţi?

– Pe tine, în toate vieţile pe care le-am trăit împreună.

– De ce?

– Să văd unde am greşit amândoi. De ce te aştept în fiecare viaţă pe tine, doar pe tine...

Am fost în multe vieţi împreună... Ne-am iubit, ne-am urât... Dar niciodată nu am putut fi împreună cu totul. Unde a început totul? Te-am iubit, dar undeva, ceva, s-a întâmplat în vieţile noastre...

Mă văd în Franţa îmbrăcată în rochii din alea frumoase... suntem fericiţi şi ne plimbăm ţinându-ne de mână... eşti frumos... îmbrăcat în uniformă. Eşti mândru de gradele tale... ne uităm în vitrina unui bijutier şi alegem un inel cu diamant... nu avem bani să-l luăm, dar facem planuri de viitor...

Imaginea se schimbă, familia mea e falită... tatăl meu de atunci a pierdut tot. Mai am surori şi trebuie să fac o partidă bună ca să-mi salvez familia. Nu mi se mai îngăduie să mă căsătoresc cu tine... te îndepărtez... îţi spun că nu te mai iubesc şi îmi bat joc de tine... mi se rupe sufletul când îţi spun, bătându-mi joc de tine şi de dragostea ta... dar nu am încotro. Mă urăşti... De atunci mă urăşti şi mă chinui tot timpul... dar nu aveam ce face.

Plânge, lacrimile i se scurg pe obraz şiroaie. Simt că ceea ce îmi spune este adevărat. Mă apropii de ea şi o iau în braţe. Mă sărută şi îmi spune:

– Acum te-am regăsit şi nu te mai las să pleci... Nu am vrut... Te iubeam.

Mă strânge în braţe cu putere, sărutându-mă. Stau un moment în cumpănă. Educaţia de cele mai multe ori te împiedică să faci ceea ce simţi.

„Lasă, Dragoş...“, am auzit vocea Lui Dumnezeu. Şi mi-am dat drumul. Am băgat mâna pe sub pulovărul larg şi am început să-i mângâi sânii în timp ce o sărutam. Nu a durat mult, o explozie a urmat în capul meu şi liniște. Am simţit toată lumina pe care o primisem prin Împărtăşanie scurgându-se în Rodica şi, Doamne Dumnezeule, era ca o lumânare în hăul unei prăpăstii!

Ne liniştisem. Eu cu gândurile mele, cu îndoiala că alegerea mea fusese cea corectă.

– Crezi că se mai poate schimba ceea ce am făcut?

– Cu siguranţă, nu, am spus cu regret. Ce este scris, e bun scris. Vom vedea ce o să fie. Mergem?

– Da, eu sunt gata.

Am stins lumina în cabinet şi am ieşit. În întunericul din institut vedeam doar chipul Lui Dumnezeu.

„Dragoş, ai grijă de ea. Ea este femeia ta. Să o asculţi ca şi cum ai asculta de mine.“ Dorinţa Lui m-a trăsnit în moalele capului. De ce ea? Poate că mă iubise în altă viaţă, dar în asta simţeam dincolo

de ceea ce afişa ea. „Afară-i vopsit gardul, înăuntru-i leopardul“ i se potrivea de minune. De ce era ea atât de importantă pentru Dumnezeu?

„Facă-se voia Ta!“, am spus.

PLECAREA LA BICAZ

În sfârşit, am ajuns la casa de bilete.

– Unul până la Bicaz, pe foaie de drum! am cerut liniştit femeii de la casă.

– Îmi pare rău, dar l-au scos din calculator, pleacă peste cinci minute.

Atât am auzit şi am luat-o la fugă spre peron. Am trecut în fugă pe lângă cei cu bilete de la intrarea în gară şi pe lângă tabela de afişaj a trenurilor şi am văzut linia la care era tras trenul care mergea la Bicaz. Am apucat să mă urc într-un vagon pe care era scris oraşul unde locuia bunica mea şi am intrat într-un compartiment în care erau numai două persoane, un bărbat şi o femeie care nu se cunoşteau.

Nu am apucat să mă aşez bine că trenul s-a pus în mişcare. Mă simţeam bine. Aveam senzaţia că totul este OK. Mă hotărâsem să plec din ţară. Încă nu ştiam exact unde. Luasem împrumut bani de la o doamnă care-mi devenise prietenă şi îi spusesem că plec în Legiunea Străină. Mă ştia de destul timp ca să ştie că nu glumesc. Manuela plecase la ea acasă. Era clar că aveam o problemă în a menţine o relaţie şi nu se justifica să mă ascund. Şi de sărbători o făcusem pe cea dură. Ai mei erau varză, ai Manuelei la fel. De unde se preconiza o căsătorie, fusese un fiasco total. Toată lumea era supărată. Doar eu în sufletul meu simţeam că am luat hotărârea cea mai bună şi eram liniştit. Mai liniştit ca niciodată. Pe undeva mă bucuram că plec cu trenul. Aveam timp să mă gândesc la ale mele. Cele cinci sau şase ore pe care aveam să le petrec într-un singur loc urmau să mă

ajute să-mi pun ordine în idei şi în sentimente. Exista avantajul distanţei, faptul că, plecând, aveam să mă rup de câmpul tuturor, de al Bucureştiului, de al tuturor celor implicaţi în vreo relaţie cu mine. Ştiam din experienţă că, dacă vrei să vezi în lumină o situaţie, trebuie să ieşi din ea şi să priveşti de undeva de departe, încercând să fii cu adevărat obiectiv, aşa că profitasem de ocazia de a merge după bunica mea pentru a face asta şi fizic şi nu numai psihic.

Odată cu ieşirea din Bucureşti am simţit cum las în urmă ceva ca dintr-o peltea cenuşie, greu sesizabilă, ce acoperea oraşul. Era egregorul Bucureştiului, suma subconştientelor oamenilor care conviețuiesc în acest oraş. Am răsuflat uşurat şi am continuat să simt, să caut legăturile cu ceilalţi, corzi pe care voluntar sau nu mi le agăţaseră de câmp. Când m-am terminat de curăţat, am început să-mi pun întrebarea legitimă ce fac cu biletul, că nu aveam. Nu apucasem să-mi vizez foaia de drum care îmi dădea dreptul la călătorie gratuită ca revoluţionar.

Mă simţeam cumva cu musca pe căciulă că beneficiam de drepturile acelea? Pot să spun că nu eram chiar mândru. Şi asta nu pentru că nu aş fi fost acolo, ci pentru că mă implicasem în mizeriile numite asociaţii de revoluţionari. Am văzut cum s-au împărţit case, spaţii comerciale, terenuri agricole pe nisipul de la malul mării. Recunoşteam în sinea mea că poate m-aş fi implicat mai mult în ele dacă cineva acolo sus nu mi s-ar fi împotrivit. Tentaţia îmbogăţirii rapide o are oricine. Oricum, singurele drepturi de care beneficiasem erau gratuitatea transportului în comun în Bucureşti şi pe tren. Eram student şi îmi folosiseră mult, mai ales că alergam toată ziua între spitale.

Mă simțeam bine. Ea, Rodica, era tot cu mine. Cred că, de când descoperise că urma să fim împreună, nu mă părăsise niciodată. Ca niciodată, mă simţeam plin. Plin fusesem şi după moartea

Magdei, când rămăsese cu mine, dar era altceva. Rodica era cuminte, mult mai pură la nivel de sine. Plus că nu încercase să cotrobăie prin biblioteca pe care o strânsesem în vieţile de pe Pământ. Când îmi venise prima dată în inimă, nu mă duruse deloc fizic, parcă venise acasă şi spusese:

„Hm! Aici pot să mă plimb ca la mine!“

„Poate te dau afară!“, îi replicasem imediat. Dar o lăsasem să stea. Nu ştiu cum intrase. Nimeni nu intrase acolo fără voia mea, dar mai ales fără voia Lui. Condiţionasem chakra să stea deschisă doar pentru aceea care urma să-mi fie singura femeie. De multe ori se întâmpla să-mi dea telefon ca să mă întrebe de ce se simte ciudat de ameţită. O linişteam spunându-i că este la mine. Dormeam în mine, mâncam în mine, făceam baie în mine. Şi nu făcusem nimic ca să o fac să vină la mine. Era a mea, în mine, şi eu al ei, fără nici o condiţie.

La un moment dat, îmi venise o pacientă care fusese internată la psihiatrie. Ajunsese la un maestru Reiki care încercase să o trateze, dar nu reuşise. Auzise că sunt medic şi pasionat de psihicul uman, aşa că venise şi la mine. Umblase pe la mulţi terapeuţi şi cineva îi spusese la un moment dat că respectivul maestru îi luase ceva. Dar de fapt nu-i luase nimic. Plecase de bunăvoie din ea însăşi când îşi descoperise jumătatea în el, aşa cum făcea acum, cu mine, Rodica. Putea face orice, chiar şi sex, cu prietenul ei pe care oricum nu-l iubea, nu era acolo din moment ce stătea tot timpul cu mine. De când era cu mine nu mai puteam să iau în braţe nici o fată. Până atunci, prietene cu care nu aveam nimic sexual sau sentimental, le îmbrăţişam şi le pupam pe ambii obraji dacă nu le vedeam de mult. Odată cu venirea ei, totul s-a schimbat în comportamentul meu. Realizau toţi din jurul meu, dar ce era să le spun: Ştiţi, nu sunt singur, sunt cu Rodica în mine, petrecem tot timpul amândoi fie în mine, fie în ea, în timp ce ei nu mă vedeau decât pe mine? Cine ar

fi putut să creadă că extracorporalizarea poate fi un lucru minunat când se combină cu dragostea? Doar că mie mi-era mai greu, iar ea o făcea spontan, atât de uşor că-i era greu să stea într-un loc.

M-am uitat în jurul meu prin compartiment şi am văzut un bărbat care stătea în faţa mea lângă geam şi o femeie pe aceeaşi banchetă, dar spre culoar. Nu înţelegeam de ce îmi spusese Rodica să fiu atent la ce-mi va spune o persoană pe care aveam să o întâlnesc în timpul călătoriei. Femeia nu-mi spunea chiar nimic, iar bărbatul deschisese o sticlă de plastic de doi litri cu vin şi începuse să bea cu sârg. Era la vreo patruzeci de ani, nebărbierit şi cu hainele în dezordine, obosit. Un om obişnuit.

M-am uitat pe geam. Am simţit cum o trage ceva pe Rodica din mine. Pleca şi mă lăsa singur. Nu-mi plăcea. Ştiam că la serviciu la ea se organizează Crăciunul pentru că se intra în liber pe decembrie. O formă de economie la salarii şi, de ce nu, o binemeritată pauză. Toată lumea era adunată, aşa că m-am gândit să „văd“ şi eu ce este prin zonă. Eram gelos pe Augustin, că fusese prietenul Rodicăi şi că oficial era încă. Mă enerva pentru că nu ştiuse să o aprecieze niciodată. Nu puteam uita episodul din cabinet când veniseră amândoi şi începuseră să se certe că ea fusese plecată fără el nu ştiu unde. Rodica îi replicase foarte serioasă că se dusese la Marriott ca să facă rost de bani pentru că lui îi plăcea să meargă prin fast-food-uri pe banii ei. Augustin nu spusese nimic, ca şi cum ar fi confirmat afirmaţia ei. Nu ştiam dacă se prostitua sau nu, simţeam ideea ca pe un ghimpe în inimă şi, deşi părea absurdă, nu puteam să o exclud. La modul cum se comporta cu ea, cum îi repeta că este grasă şi urâtă şi că doar faţa o avantajează, mă miram cum de-l acceptă lângă ea. Era o femeie care ar fi putut să aibă pe oricine. Culmea era că nici măcar nu o atingeau cuvintele lui. „Orice ai zice, ştiu cât sunt de

minunată!“, îi spunea spre disperarea lui şi mirarea mea.

Nu eram singurul pe care îl nedumerea faptul că Rodica era prietenă cu Augustin. Mi se spusese că îi mănâncă banii, că profită de el, că îl înşeală, că atrage şi îşi bate joc de bărbaţii căsătoriţi de prin institut. Eu, în acest caz, nu eram decât unul din mulţii care îi bătuseră la porţile inimii şi nu numai. Dacă mă deranja că poate eram considerat o victimă de-a ei? Puţin mai mult. Orgoliul bărbatului din mine se simţea lezat. Mă gândeam însă că mă hotărâsem oricum să mă despart de Manuela şi era bine din acest punct de vedere. Nu ştiam cum urma să evolueze relaţia mea cu Rodica, dar cel puţin nu aveam să mă însor fără să iubesc. Aveam 1400 de dolari din care trebuiau să-mi rămână 700 ca să pot pleca în Franţa. Câteva luni puteam sta liniştit, să văd ce urmează. Oricum nu ştiusem decât de muncă. Cel puţin de când mă lovisem de magie, nu ştiam ce este aia sărbătoare, ce este concediul sau vacanţa. O puteam lua pe coajă oricând şi, după ce trecea, nu-mi rămânea decât să mulţumesc lui Dumnezeu că mai trăiesc. În magie nu există time-out. Aşa că aveam de gând să-mi iau vacanţă, cel puţin din punctul de vedere al serviciului, spre disperarea alor mei, care nu aveau cum să mă înţeleagă. Nici nu aveam pretenţia asta de la ei. Voiam doar să fiu lăsat în pace şi nimic mai mult. Renunţasem şi la cabinet, deci nici o sursă de venituri, chiar mică, nu mai aveam, dar cel puţin eram liber. Scăpasem de mâzga spirituală a ICPE-ului pe care o simţeam cum mă înghite. Singura pentru care avusesem o tentativă de întoarcere la cabinet fusese Rodica. Nu înţelesesem asta decât după ce făcusem regresia cu ea şi descoperisem de ce. Acum ştiam unde este, cine este şi cu voia lui Dumnezeu aveam să mă pot întoarce la ea după ce-mi îndeplineam soarta.

M-am dus în spirit să văd ce se întâmplă. Şi i-am văzut pe toţi la chef. Augustin era în apropierea ei şi am mai văzut un lucru: faptul că apropierea lor se datora întru câtva Francescăi. Deşi o considera o curvă pe Rodica, care îi făcea mai mult benevol şi actele pentru cabinet, chiar o împinsese spiritual în braţele nepotului ei! Am simţit cum mi se urcă sângele în cap. Nu-mi spusese niciodată ce simte pentru ea, dar era de ajuns să simt desconsiderarea. Ceva de genul: „Dacă tot o fut toţi, de ce nu l-ar face şi pe Augustus“, care în felul ăsta poate scăpa de spectrul verişoarei ei, care-l cam urmărea, poate datorită împlinirii sexuale trăite în doi.

Şi atunci m-am dus să lovesc. Când am ajuns aproape de ea, în stânga l-am văzut pe Kappel. „Las-o în pace!“, mi-a spus din Sinele lui. „Poate ţi-o trag şi ţie!“, i-am replicat. „Hai să vedem care este mai bun!“, mă provocă. Cum sunt un băiat bun, care nu aşteaptă o invitaţie de mai multe ori, m-am dus şi am căzut de sus prin chakra coroanei lui. N-am apucat să-i sparg câmpul că a spus: „Eşti mai bun!“ L-am lăsat în pace, pentru că oricum nu el mă interesa. Ce dacă era amantul ei, îi trecuseră mai multe salariate prin pat. Era un bărbat tipic. M-am dus la Francesca. Am căzut de sus în canalul central şi deodată am înmărmurit. Şarpele Kundalini nu era trezit, dormea. Dar nu asta era atât de important, cât faptul că era de zeci de ori mai mare decât mine. Mi-am sprijinit sabia de pământ şi m-am aşezat precum ciobanii în ea. Fantele celor o mie de petale erau deschise doar puţin. Era el: Arraim cel de patru ori măreţ. Nu înţelesesem nimic din povestea aia şi crezusem efectiv că este doar o legendă, ceva. Dar acum puteam vedea cu ochii mei spirituali ceea ce socotisem o scornire a minţii omeneşti. Toată furia se transformă în stupefacţie. Nici nu m-ar fi simţit dacă îl loveam. Încercam să-mi aduc aminte ce citisem despre el în cărticica de la Nelu, dar nu

reuşeam mare lucru. Ştiam că nu este născut pe Pământ, dar mulţi nu eram. Că era cel mai apropiat de Dumnezeu dintre cei de pe Pământ.

Ce mă făceam acum când realizasem cât este de mare, dacă dorinţele lui intrau în contradicţie cu ale mele? Nu aveam nici o şansă să câştig. Doar dacă îl aveam de partea mea pe Cel de Sus. Singurul meu atu era că era femeie, nu se trezise şi că eram preot al lui Hristos. Acum devenea certitudine că uşurinţa cu care Augustin o putuse atrage şi folosi se datora ei. Şi Francesca nici măcar nu era conştientă de asta. Legătura dintre conştient şi inconştient, între Supraeu şi Sine era doar de vreo 5%! Se legau toate. Îmi aminteam chiar când doctoriţa mă întrebase de ce vine toată lumea să i se plângă ei, când nu o interesează şi nici nu cunoaşte mulţi dintre oamenii din întreprindere despre care i se vorbeşte. Acum devenea clar pentru mine scopul pentru care se afla acolo în institut, singurătatea ei karmică. Şi Nelu ştia despre asta, iar pe mine, când îmi spusese că ea este Arraim, mă apucase râsul. Acum îmi cam pierise. Simţeam că nu era de acord cu legătura mea cu Rodica şi doar acest lucru îmi crea mari necazuri. Cel puţin înţelegeam de ce nu puteam să-i ascund nimic, niciodată, indiferent ce mă întreba şi de ce nu puteam pleca de lângă ea dacă nu-mi dădea voie. De unde simţisem ca pe o frustrare acest fapt, m-am linişti, eram mai mare şi mai bun. Am ieşit din ea şi m-am întors în mine. Am început să mă duc pe la ceilalţi să văd care şi cum. Îmi era greu să o identific pe Rodica cu Balchis, regina din Saba. M-am dus la Manuela şi am văzut inima ei mare, dar fugea de mine prin templul inimii ei, aşa că nu am putut da de ea. Mai era şi Nelu, relaţia lui ciudată cu mama Rodicăi. Dacă îl căutam pe Nelu, inevitabil era şi Carmenuţa acolo. Erau căsătoriţi cu alţii, aveau copii cu oamenii aceia, dar erau tot timpul împreună la nivel spiritual. Cred că erau mai puţin nefericiţi decât

cei care trăiesc o viaţă căsătoriţi, dar sunt singuri sufleteşte.

– Sunteţi inginer şi aveţi în jur de treizeci şi cinci de ani? mă întrebă deodată bărbatul din faţă, care băuse deja conştiincios jumătate din sticla de doi litri de vin.

– Nu, sunt medic, şi am treizeci şi patru de ani, am răspuns amuzat şi surprins în acelaşi timp.

– Am greşit, mă scuzaţi. Din când în când mă amuz încercând să descopăr meseriile unor oameni pe care de abia îi întâlnesc. Acum sunt prea amărât ca să reuşesc, se pare...

– Nu-i nici o problemă. Se întâmplă şi la case mai mari. Nu putem trăi într-o stare de fericire perpetuă... Mai vin şi de-astea.

– Nu spun nu, dar când vine una mai mare te cam face zob în inimă... spuse şi duse mâna la inimă. Mă scuzaţi că nu împart cu nimeni, dar sticla asta este numai pentru mine. Şi trebuie să o beau până ajung la Bacău. Nici măcar nu reuşesc să mă ameţesc deocamdată...

– Adevărul este că şi pe mine m-a învăţat cineva să scap de durerea din inimă îmbătându-mă cu vin. Slavă Domnului, nu am făcut-o decât o dată. A mers. Problema este că eu nu pot să mă îmbăt şi să uit de mine. Am ceva ca un prag la care ajung şi îmi vine rău.

Nu mă mira întâlnirea cu el. De multe ori, mergând cu trenul, dădeam peste un om care avea probleme. De multe ori, glumeam că dacă într-un tren este un singur nebun ăla sigur vine şi se aşază lângă mine. În tren avusesem cele mai diferite întâlniri, cu oameni care ştiau mai multe, cu călugări, cu practicanţi a tot felul de căi spre cunoaştere.

– Şi de ce aţi băut vin?

– Spune-mi Dragoş, i-am spus. Nu prea suport politeţurile care sunt făcute să îndepărteze oamenii.

– Bine, Dragoş.

– Am descoperit că femeia pe care o iubeam se culca cu patronul ei grec. Ştiam că avuseseră o relaţie înainte de a fi cu mine, dar îmi spusese că s-a terminat. Chiar dacă o alerga mereu. A fugit o vreme de el, a încercat să lucreze în alte părţi pe salarii de mizerie şi, pentru că avea mai multe persoane de întreţinut, s-a întors la el pentru bani. Am realizat la un moment dat ce se întâmpla şi am vrut să mi-o scot din inimă cu tot cu durere. Am băut o sticlă de trei sferturi de vin şi mi-a venit rău, dar a doua zi îmi era mult mai bine.

– Şi ai reuşit să o uiţi?

– Nu, nici să mă despart de ea, dar cel puţin am încercat, am spus zâmbind.

– La mine este puţin altfel. Eu sunt căsătorit şi am trei copii. Am fost plecat doi ani în Franţa şi când m-am întors acasă am găsit-o pe nevastă-mea aproape măritată.

– Întotdeauna când pleci există riscul să ţi se întâmple asta dacă laşi o femeie singură. Evident că e valabil şi pentru bărbaţi. Ce, tu vrei să-mi spui că ai fost uşă de biserică?

– Nuuu! Am fost şi eu curios să mă culc cu o negresă, o mulatră de fapt... Ştiam că are pe cineva, nu sunt absurd, dar credeam că dacă mă întorc îi va face vânt masculului şi ne vom putea vedea de viaţă.

– Hm! Marea majoritate a femeilor se leagă când fac sex cu cineva. Acum a început să se mai schimbe optica lor cu privire la o relaţie. Dar de obicei nu se implică fără să aibă şi un sentiment pentru bărbatul respectiv. Odată cu moda vestică, au preluat şi ideea că se pot comporta ca bărbaţii şi se face mai nou sex doar de dragul sportului. În loc să se schimbe bărbaţii în bine şi să se implice sentimental s-au schimbat ele şi fac doar sex. Beleaua este că soţia ta, dacă este din generaţia noastră, cred că este implicată sufleteşte în relaţia respectivă.

– Da, aşa mi-a spus, că ţine la el. Dar ce, eu nu sunt bărbat, ce, sunt cârlig de rufe? Uită-te la mine ce mândru sunt, spuse bătându-se cu pumnul în piept.

– Cât timp ai stat în Franţa i-ai trimis bani pentru copii?

– Da, tot timpul, trei sau patru sute de euro pe lună. Lucrez ca electrician, deşi sunt inginer. Am un patron şi pun instalaţiile electrice la case noi. Acum, iarna, nu prea mai lucrăm şi am venit pentru sărbători acasă.

– Când te întorci în Franţa?

– Pe la sfârşitul lui martie, când reîncep construcţiile ca lumea.

– Ştii că mă pregătesc să plec şi eu în Franţa? În Legiunea Străină...

– Oh! Mereu i-am admirat pe bărbaţii ăia. Domnule, când apar pe stradă, femeile întorc capul după ei. Nu ştiu ce au, dar simţi în prezenţa lor acel ceva. Ca şi cum nimic nu i-ar putea afecta. Au un echilibru interior şi o prestanţă... Şi eu, că sunt bărbat, întorc capul după ei. Îţi spun sincer.

Se uită o clipă la mine şi mă măsoară din cap până în picioare, după care trage concluzia.

– Da, şi tu ai acel ceva. Nu ţi-e frică de nimic?

Am clătinat din cap în semn că nu.

– Nici de moarte?

– Nţ! Suntem prieteni eu şi îngerul morţii!

– Cât ai în înălţime?

– Unu nouăzeci şi trei şi vreo optzeci şi şase de kilograme.

Eram îmbrăcat în ţinuta mea cu care lucrasem în târg. Pantaloni maro-închis din doc, geaca verde cu kaki şi pulovăr verde-închis. Şefii de la pază vruseseră să facă uniformă după îmbrăcămintea mea, dar nu voiseră. Mie mi se potrivea pentru că eram înalt. Mă tunsesem scurt şi nu mai semănam deloc a doctor, ci mai mult a soldat. Îmi plăcea să-mi schimb aspectul exterior din când în când. Este

un proverb chinezesc care vorbeşte de un animal care ia culoarea locului unde se află şi care se cheamă cameleon. Deşi este gri pe piatră şi verde în iarbă, înăuntrul lui tot cameleon, acelaşi şi neschimbat, este. Aşa eram şi eu când arătam lumii ceea ce voia să vadă, medicul, preotul, maestrul de arte marţiale sau soldatul. Numai Dumnezeu ştia ceea ce sunt de fapt.

– Te iau sigur. Ai acel ceva în ochi pe care îl caută ei. Scuză-mă, îmi spuse luând o înghiţitură de vin. Îmi vine să plâng după femeia mea. Că eu o iubesc şi mă doare uite aici, arătă el zona inimii, de-mi vine să mi-o scot din piept! Nu cred că poate fi ceva mai dureros decât asta.

– Poate că este...

– Ce poate fi mai dureros decât să te înşele?

– Să-ţi moară în braţe şi să nu poţi să o ajuţi cu nimic. Să dai toată ştiinţa ta de medic pentru un leac care nu vine. Să ştii că Dumnezeu poate face minuni şi totuşi să nu intervină când te doare mai rău. Să simţi că în jurul tău se dărâmă totul şi că nu poţi să faci nimic decât să te uiţi... Să ai lucruri pe care ai vrea să i le spui şi să nu mai fie... Să vrei să o atingi şi să nu mai poţi... Tu ai făcut dragoste cu ea înainte să vă despărţiţi, nu?

– Da.

– Ai mai putut să îi simţi parfumul o dată, să te bucuri de ea. Dacă nu ar mai fi, ai mai putea?

– Nu.

– Atunci fi fericit. Cât timp este în viaţă, mai ai o şansă să o recâştigi. Ai trei copii cu ea. Înseamnă că te-a iubit cândva. Tu vei fi tatăl lor tot timpul, este un lucru care nu se poate schimba şi care cântăreşte mult în favoarea ta. Ai fost plecat, nu i-ai făcut rele mari, deci o şansă să te întorci mai ai... Dacă te liniştesti sufleteşte, poate vei găsi calea să o recâştigi din nou, depinde de tine. Eu unul nu mai pot face nimic. Singurul lucru imuabil în lumea asta este moartea.

– Poate că mai pot. În fond, sunt bărbat. Uită-te la mine, spuse iarăşi bătându-se cu pumnul în piept. Vrei să-ţi spun ceva şi pentru tine? Să ştii că pot să ghicesc. În spate am sânge de ţigan.

– Bine. Am de ales între două femei, una brunetă şi una blondă, pe cine să aleg?

– Stai, lasă-mă puţin ca să văd. Of, Doamne, ce prost o să alegi. Una te iubeşte mult, şi cealaltă, dar nu o vei alege pe cea care te sprijină cel mai mult în ce vrei să faci. Da, ai să greşeşti.

– Plec în Legiune?

– Sigur. Nu îţi vei găsi liniştea altfel pentru că nu te potriveşti cu nimic din ţară, de aici. Cel puţin ăia o să te aprecieze, nu ca ai noştri. Şi îţi mai spun ceva: casa ta nu este aici. Vei ajunge şi prin Canda până ce o vei găsi, iar acolo un român va descoperi secretul nemuririi pe care ţi-l va da şi ţie.

– Mulţumesc, nu am nevoie, am spus râzând. Eu nu ştiu cum să plec mai repede de aici şi...

– Oricum nu ţine de tine, va trebui să o faci...

Mă pusese pe gânduri hotărârea cu care mi-o spusese. Nu aveam nici un drept de contestare. Numai gândul de a mă plimba o veşnicie prin mocirla Pământului îmi repugna. Dar, după cum se spune: „Vrei nu vrei, bea Grigore agheasmă!“, m-am gândit că poate este doar o elucubraţie de-a lui, aşa că eram liniştit.

Sună telefonul. Era Rodica. Am început să-i povestesc cum se împlinise într-adevăr ceea ce îmi spusese. Întâlnisem pe cineva în tren cu care avusesem o discuţie interesantă. În acel moment, bărbatul ieşi ca din puşcă pe culoar privind înspre mine cu coada ochiului. Ciudat! mi-am spus. Fără să vreau, mi-am reamintit că dorisem să merg cu câteva zile în urmă să-l iau pe taică-meu de la ţară ca să-l ajut la tăierea porcului. Or, bărbatul ăsta tocmai îmi spusese că fusese şi el pe ruta Bucureşti–Craiova cu câteva zile în urmă. Trebuia să-l întâlnesc? Dacă da, cine îl trimisese? Şi atunci l-am văzut pe cel din spate. Omul meu era doar un

măgăruş care dăduse de mine aducându-mi diverse din Franţa, de la parapsihologii lor. Mă voiau. Am zâmbit. După ce a coborât omul meu la Bacău, am rămas singur în compartiment, aşa că m-am racordat mental la el. Îmi veni în mine oraşul Marsilia. Acolo erau? Trebuia să verific dacă Legiunea Străină avea bază de antrenament sau de înrolare în acest oraş. Cel puţin ştiam unde urma să mă duc. Au urmat negocierile. Ştiam că mă caută şi ei, şi serviciile americane. Nu fusesem prea cuminte şi trecusem peste ei, nu atât de multe ori, cât în momente cruciale, şi toţi erau curioşi să mă cunoască.

Mă jucasem prea mult cu ceea ce ştiam. Drăguţ este că erau oameni care puteau înţelege ceea ce făcusem, pe când cei cărora le spuneam ce îmi trecuse prin cap m-ar fi internat.

Pe 11 septembrie eram acasă şi am dat drumul din greşeală la televizor surprinzând atacurile kamikaze ale arabilor asupra turnurilor americane. Fără să iau în considerare victimele de acolo, am considerat-o o pedeapsă divină pentru tot ce au făcut în Panama, Vietnam, Coreea, Irak. Pe oriunde au trecut au lăsat mame şi copii plângând, aşa că din punctul meu de vedere meritau.

Am simţit sufletul ars de durere al mahomedanilor care cerea răzbunare. Perplexitatea unui mastodont care se credea invulnerabil şi care fusese lovit în centrii vitali. Nu erau lovituri mortale. Dumnezeu hotărâse să nu se declanşeze o tragedie nucleară, aşa că avionul destinat unei centrale căzuse înainte de a o lovi. Şi atunci l-am căutat pe George Bush. Era descumpănit complet. Când a apărut la televizor în direct, în ochi i se citea frica. El, conducătorul celui mai puternic stat din lume, fusese lovit în toate simbolurile puterii americane.

L-am găsit undeva într-o cameră în care se aşezase în genunchi. Se ruga. Nu aş putea spune de

ce, dar a şi plecat arhanghelul meu de l-a lovit în cap. În acel moment dimensiunile pe care reuşisem să le deschid spre el s-au închis. Paranormalii lui îmi închiseseră calea către el. M-am trezit la mine în cameră. Dar cum nu-mi vie să stau mult într-un loc, m-am dus din nou, pe altă cale. Trebuiau să-mi fie superiori mie spiritual ca să-mi pună capac. Am fost întrebat ce vreau şi le-am spus că vreau să se ridice. Să nu-şi mai plângă de milă ca o babă, este totuşi cel mai puternic om al planetei şi trebuie să se comporte ca atare. În funcţie de cum avea să se comporte în momentul de criză urma să fie privit de întreaga naţiune americană. Şi Bush îşi revenise şi luase măsuri ca un adevărat lider. În schimb, pe mine mă certaseră maeştrii Reiki că îl lovisem. Unul îmi reproşase că am să devin ţintă tocmai pentru că încercasem să iau locul celor plătiţi să-l protejeze din punct de vedere spiritual. Nu realizasem prostia pe care o făcusem şi, ca să-i pun capac, înainte de a veni la Bucureşti, îi trimisesem preşedintelui american şi câteva forme-gând, unele în formă de sferă, altele în formă de cruce, având între trei şi nouă chakre. Le creasem special ca să se încarce singure din oceanul de iubire şi lumină divină. Nu făceau rău. Erau condiţionate să facă bine persoanei la care ajungeau. Iniţial făcusem una singură cu trei chakre. Le trebuise ceva timp ca să o dezactiveze, apoi trimisesem două. Pentru ca la un moment dat să trimit patruzeci şi nouă în serii de câte şapte, la intervale de un sfert de oră. Erau depăşiţi. „Ce vrei?“, venise întrebarea pe calea gândului. „Să vedeţi că spiritul este superior armei! Şi că mai bine aţi investi în el decât în arme!“, le răspunsesem.

Mă comportasem ca un copil rebel al ţării. Până şi oamenii care aveau cunoştinţele mele au început să se ferească de mine. Faptul că nu recunoşteam nici o autoritate pe Pământ îi împiedica îngrozitor să mă accepte. Cu Franţa, balamucul plecase de la campionatul mondial de

fotbal. Mai exact de la penultimul, când jucase finala acasă cu Brazilia. Câştigase Franţa, cu 3-0, după ce Ronaldo avusese o criză de epilepsie înaintea meciului. Fusese o criză provocată prin concentrare în punct, pe principiile voodoo, a parapsihologilor francezi. Când Franţa nu a reuşit un singur gol la campionatul mondial din Coreea, normal că lumea magiei a început să se întrebe cine şi cum a făcut asta.

Când au descoperit că un singur om fusese, au cam căzut pe spate. Nu am făcut cine ştie ce acte magice. Am cerut în cer judecată divină spunând Lui Dumnezeu că Franţa a luat pe nemerit cupa şi că, dacă este aşa, să plece mai ruşinos ca oricând. Nu ştiam dacă ceea ce văzusem eu relativ la atacul psihic asupra lui Ronaldo era adevărat. Dar după plecarea Franţei cu capul plecat am ştiut că am avut dreptate. Şi acum mă căutau. Mă întrebase la un moment dat un maestru dacă nu mi-e frică că mă omoară. Mă gândisem însă şi la asta. Ar fi fost o binecuvântare să plec şi să-mi ia cineva păcatele, dar sincer nu credeam că bunul Dumnezeu avea să mă lase să plec înainte să-mi fi îndeplinit menirea. Mai grav ar fi fost să mă distrugă spiritual. Ceea ce era destul de greu, mai încercaseră şi alţii, şi atâta timp cât El avea grijă de mine nimic nu mi se putea întâmpla. Cel mult s-ar fi folosit de cunoaşterea mea în sens negativ. Asta ar fi fost o problemă care nu prea îmi plăcea. Dar depindea de mine cât şi cum le dădeam ceea ce ştiu.

Nu aveam prieteni, nici iubire şi simţeam nevoia de ceva care să-mi dea certitudine şi un loc pe pământ care să-l simt ca fiind al meu, îngăduit de Dumnezeu. Putea fi oriunde, dar să-l simt ca fiind locul meu. Or, camaraderia vestită dintre legionari era recunoscută. Nu mai puteam crede în iubire, în prieteni, în rude, maeştri şi preoţi, fusesem înşelat în aşteptări de toţi. Camaraderia era singurul lucru care îmi rămăsese de încercat în

speranţa că nu avea să mă dezamăgească. Ajunsesem, ceea ce îmi era sortit poate, un lup singuratic.

Se pare însă că au ajuns la mine mai repede francezii. Erau buni pe manipulare psihică. Îmi plăcea de ei. Merseseră pe faţă şi oferta legiunii era tentantă. Le trimisesem răspunsul că mă duc, dar pe calea directă a gândului, fără intermediari sau „măgăruşi“, cum îi numeam, spunând că mai am câte ceva de terminat până pe 15 februarie.

Am continuat drumul spre Bicaz. Încercaseră mentorii mei să-mi imprime dragostea pentru acest pământ românesc, dar nu reuşiseră. Era frumoasă România, dar undeva tânjeam către altceva. În noaptea cât am stat cu bunica mea, am ieşit afară din casă. Era lună plină şi zăpada reflecta lumina ei de se vedea ca ziua. Pe cer se ivise carul mare şi îi explicam Rodicăi de unde venim. Acolo, undeva, aproape nevăzută pentru oamenii obişnuiţi, era o stea de pe care eram veniţi toţi cei 144 000 de oameni, bărbaţi şi femei, care fusesem despărţiţi drept pedeapsă şi obligaţi să ne reîncarnăm de sute de ori până ce aveam să ne ispăşim vina de a fi încălcat legea universală. Acolo era casa noastră spre care aveam să plecăm în viaţa viitoare, în funcţie de cât de repede ne vom fi rezolvat problemele karmice. Mi-era dor de ea, de planeta mea pe care mă născusem şi pe care trăisem atâta timp.

DOAMNA

Mă frapa îmbrăcămintea ei. Semăna foarte mult cu o fostă prietenă. Şi nu numai ca îmbrăcăminte, ca ţinută sau chip, ci chiar părul era aranjat la fel! Era ca ea, doar că avea zece ani mai mult. Nobleţea, căldura şi pacea pe care le degaja erau de neconfundat. Era Manuela peste zece ani.

– Nu are importanţă numele meu. Am venit din mai multe motive ca să te cunosc. Ai crescut mult în ultimul timp şi m-a trimis Dumnezeu să te ajut. Ce putere ai acum?

– Douăzeci de legiuni de îngeri şi zece de demoni, veni răspunsul meu fără să am timp să mă gândesc.

Uimit de mine însumi am început să măsor vârsta astrală a doamnei care tocmai îmi trecuse pragul. Avea aproape vârsta universului! Mi s-a ridicat părul pe spate. De ce venise la mine?

– Sunteţi mare, doamnă! am spus uimit.

A început să râdă.

– Da, numai că asta creează o groază de probleme şi în locul unde mă aflu am nenumăraţi prieteni. Între ghilimele.

– Văd că aveţi tot felul de programe şi legături ca să vă împiedice. Doar că nu vă afectează foarte mult. Sunteţi prea mare. Închipuiţi-vă un taur legat cu aţă de papiotă!

Nu fusese cea mai fericită comparaţie, dar o amuzase.

– Dar şi Guliver a fost legat de liliputani... mi-a spus. Îmi este afectată şi familia?

– Da, i-am spus. Poate mai mult decât dumneavoastră. Ei suferă mai mult pentru că simt

tot.

– Ce pot face pentru ei?

– Nu prea multe. Este karma lor şi şcoala lor totodată. Ei au ales să se nască în familia dumneavoastră, să trăiască lângă dumneavoastră pentru a învăţa.

– Eu ce trebuie să fac?

– Doamnă, este destul să fiţi unde vrea Domnul şi să gândiţi. Simpla dumneavoastră decizie la nivel mental înseamnă împlinirea ei în plan fizic, fără să fie nevoie de nici un ajutor de la mine sau de la altcineva.

– Şi tu? Cum eşti?

– Eu cu bătălia mea. Am şi eu menirea mea rânduită de Dumnezeu. Mai puţin paşnică, mai puţin diplomatică. Eu unul sunt cu bazooka. L-am rugat pe Dumnezeu să mă facă şi pe mine un înger al iubirii...

– Şi ce ţi-a spus?

– Viaţa următoare...

A început să râdă.

– Haideţi să vă dezleg.

M-a urmat în camera de terapie.

– Frumoase icoane...

– Le-am primit de la oameni. Din recunoştinţă, au simţit nevoia să îmi dea ceva.

Am început să-i fac curăţările. Nu a durat mult. Protecţia ei divină era mare, aşa încât fluxul de lumină venea cu putere.

– Cam asta este, i-am spus după ce am făcut tot ce ţinea de mine.

– Sunt bine. Spuse ea.

– Pot să-ţi dau şi eu ceva.

– Da, am spus puţin surprins.

– Dă-mi mâinile. Mi-a luat mâinile în mâinile ei şi mi-a spus: închide ochii.

Am închis ochii. Nu-mi venea foarte uşor. Eram obişnuit să conduc eu, nu să mă las în mâinile cuiva.

Şi deodată în mintea mea am avut un flash, o lumină puternică în care imaginile se succedau rapid. La sfârşit se arătă un înger care se opri în faţa mea şi îmi oferi ceva. Apoi imaginea dispăru şi am rămas în întunericul astral.

Am deschis ochii. Clar ceva se schimbase în mine şi simţeam în toţi porii mei.

– Cum este? mă întrebă.

– Altceva. Dar nu aş putea spune ce până nu meditez.

– O să ai timp pentru asta. Aveai nevoie de putere.

Se lăsă liniştea.

– Ce îţi datorez?

– Nimic, doamnă.

– Mulţumesc atunci.

– Eu vă mulţumesc, doamnă.

Şi doamna aceea plecă exact cum venise, ca o adiere ireală.

Mă gândeam la ceea ce văzusem. Întorceam imaginile pe toate părţile şi deodată am înţeles. Primisem două daruri prin ea de la Dumnezeu. Ambele ca o recunoaştere pentru tot ceea ce făcusem până atunci. Unul îmi mărea puterea împotriva demonilor, celălalt îmi schimba capacităţile psihice.

– Mulţumesc, Doamne! am spus în gând. Undeva se aprinsese un beculeţ. Dumnezeu nu îţi dădea niciodată un dar fără să fie nevoie să îl foloseşti. Deci urma să fie o bubuială undeva, de aveam nevoie de putere... Asta era.

ALEGĂTORII

Sincer, nu ştiam ce caut aici. Avusesem iniţieri dimineaţă şi vibraţia la care ajunsesem mă rupea de lume. Numai chef de club de noapte nu aveam. Totuşi Dumnezeu îmi spusese să merg cu Rodica acolo. Iniţierea în Karuna creştea cerul la care erai conectat. Se ajungea la cerul zece, la Maica Domnului. Aşa că dispăreau din mine dorinţele de orice natură. Nu numai cele sexuale, dar chiar şi foamea. Îmi trebuiau ore să ajung să pot înghiţi ceva.

Clubul în care eram era renovat proaspăt şi vopsit cu portocaliu şi negru. Deşi ciudată combinaţia, arăta bine. Camerele erau înalte şi pe tavan avea nişte guri imense de aerisire. Ceea ce era minunat. Deşi se fuma la greu nu se simţea nici urmă de fum. Stăteam la masă şi ascultam platitudinile celorlalţi. Mă gândeam cât de mici suntem faţă de tot ce este frumos, faţă de lumea spiritului. Cred că gândurile mele relativ la IQ-ul discuţiilor l-au supărat pe Dumnezeu.

– Du-te şi plimbă-te, mi-a spus. Atât am aşteptat. Mi-am lăsat trupul acolo, prezent în mijlocul lor şi am şters-o. De lângă Dumnezeu, Universul se vedea ca pe o hartă. Mai fusesem acolo de ziua tuturor sfinţilor. M-am uitat într-o parte şi am văzut prima planetă locuită de la noi. Erau omuleţii mici şi firavi pe care îi mai văzusem în poze. M-am îndreptat spre ei şi odată ajuns acolo am văzut groaza pe chipurile lor.

– Ai venit să ne distrugi?

– Doamne fereşte! Doar să vă văd.

Am simţit uşurarea lor.

– Dumnezeu şi Maica să vă aibă în paza Lui! le-am urat.

– Dumnezeu să te ajute! am auzit în urmă.

„Doamne, ce părere aveau despre noi oamenii sau despre mine?!“ Îi consideram agresivi, iar ei nu aveau nici un pic de agresivitate.

„Du-te la Infotelnic!“, îmi spuse Cel Preaînalt.

Undeva, mult mai departe de Pământ, am văzut chipul celui la care mă trimitea Dumnezeu. Semăna cu un fel de Frankenstein fără păr.

„De ce râzi? Este unul dintre cei mai inteligenţi oameni din Univers. Este mai presus de Îngerii din faţa Tronului!“ îmi spuse Domnul. În voce i-am simţit supărarea.

„Iartă-mă Doamne!“, am spus.

„Du-te şi el o să te înveţe concentrarea energiei“, mai spuse Şeful.

M-am apropiat de cel la care mă trimisese Dumnezeu şi îl cercetam. Şi el făcea acelaşi lucru. Se uita la mine ca la un gândac care construise un motor cu reacţie! Ce ciudat eram priviţi noi, teranii!

Îmi întinse o bilă dintr-un material ce semăna cu metalul. Parcă era argint viu. Dar consistenţa lui era alta.

„Te poate ajuta să afli orice informaţie de oriunde din Univers!“ Am mulţumit şi am plecat. Revenit în trupul meu m-am uitat în jur – aceleaşi discuţii pline de înţelepciune.

– Tu nu dansezi? mă întrebă o prietenă a Rodicăi.

– Nu ştiu. Am spus.

Şi atunci m-a trăsnit ideea. „Vreau să ştiu să dansez!“ Am simţit biluţa că pleacă din mine şi se duce să se plimbe prin clubul unde cânta muzică grecească. După câteva secunde, se întoarse şi îmi intră prin creştetul capului şi coborî până la baza coloanei. Am început să mă mişc fără să vreau, m-am ridicat de pe scaun şi am început să dansez.

Rodica a căscat ochii cât cepele. Nu-i venea să creadă.

– Lasă că-ţi explic mai târziu. Am continuat să dansez. Până la urmă, asta îmi doream cel mai mult, să învăţ şi să-i învăţ şi pe alţii.

M-am gândit ce să-i ofer lui Infotelnic pentru ceea ce îmi dăduse. I-am dat jurnalul meu de pe Pământ. Toată cunoaşterea pe care am acumulat-o de-a lungul timpului şi al vieţilor mele de pe Terra. De data asta a fost el surprins. Peste două zile urma să mă uimească din nou. M-am trezit în casă cu ceva. Un spaţiu, am aflat mai târziu, cu o beneficitate de 7000! Noi, oamenii, nu ajunsesem decât la 100! Citise tot, învăţase tot şi aplicase tot ceea ce am învăţat eu în mai multe vieţi în numai două zile.

ŢEPEŞ

Mă apropiam de bloc şi nu-mi venea să cred cum putea să arate. Era îmbrăcat într-un soi de mâzgă cenuşie. Nu mai văzusem niciodată aşa ceva. Sau mai exact văzusem, dar nu chiar aşa. Odată, când îmi legaseră nişte ţigănci cabinetul, avusesem vreo zece legiuni de demoni. Ştiu că ajunsesem în casa mamei şi mă aşezasem cuminte pe scaun înainte să fac ceva. Câteodată mă simţeam copleşit de nebuniile oamenilor ăstora. Nu mi-aş fi putut niciodată închipui răutatea asta, a celor care se ocupă de vrăjitorie. Ca tot ce ţine de întuneric, nu rezistase în faţa luminii şi fusese de ajuns să deschid sursa de lumina pentru ca, în timp, orice urmă de demon să se ducă. Este greu până ajungi la lumină, după aceea totul devine simplu. Asta fac de fapt ţiganii, taie sursa de lumină, te învăluie în întuneric şi te lasă pradă demonilor. Atunci erau trei ţigănci care legaseră casa. Energia care era acolo păstrase din informaţia celor care lucraseră. Erau trei ţigănci care făcuseră la marginea focului. Nu prea mi-a fost milă de ele. Având vibraţie joasă simţeau orice lovitură de sabie. Problema lor...

Dar în acest moment întrecea orice întâlnisem până acum. Am intrat în bloc şi cu greu am ajuns în casă. M-am aşezat pe fotoliu. Mama îmi făcuse cafeaua şi nu avea rost să mă grăbesc ca să fac ceva. Învăţasem să aştept. Am început să măsor. Erau peste douăzeci de legiuni. Mult. Făceam un calcul cam câte de îngeri aveam eu în acel moment. Eram în inferioritate. Poate că trebuia să încerc învingătorii pe care îi primisem de curând.

Era o soluţie. Cinci din navele învingătorilor stăteau pregătite de atac. Trebuia să încerc. În fond, de asta îi primisem. Un proverb francez spune: să vezi soldatul brav în luptă şi femeia frumoasă în pat. De vorbe e sătulă lumea!

Am lăsat îngerii pe care îi aveam în ariergardă şi am dat drumul învingătorilor, curios să aflu ce se întâmplă.

Nu intraseră bine în norul de întuneric, când am auzit ţipetele demonilor:

„Fugiţi! Vin Învingătorii!“ Pielea mi se făcu ca de găină şi am simţit cum mi se ridică părul de pe ceafă. Percepeam ceea ce simţeau demonii la trecerea navelor. Dezastru! Pentru entităţile de întuneric. Nu a durat un minut! Stăteam şi mă uitam în gol şi nu-mi venea să cred. În urmă rămăseseră doar trupuri sfârtecate de demoni. Era un adevărat carnagiu. Capete, gheare, copite şi măruntaie zăceau în astral. Era o armă bună. Nu bună, minunată! Am deschis dimensiunea către lumină şi în jos spre dimensiunile inferioare şi am dat drumul să se scurgă mizeria care rămăsese. În câteva minute, era curat.

„Ai învins!“, veni sentinţa din cer. „Ce doreşti în schimb?“

„Aş putea primi în schimbul îngerilor, Învingători?“

„Da. Pentru fiecare legiune de demoni învinsă primeşti o navă cu învingători.“

„Îmi convine.“ Am simţit cum se apropie ceva ca un mic nor de energie. Am măsurat şi erau douăzeci şi şapte de navete de învingători. Asta însemna că îmi creştea puterea de luptă la peste cincizeci de legiuni! Drăguţ. Acum însă trebuia să înţeleg de ce şi de unde veneau demonii respectivi. Se auzi însă soneria. Era tipa despre care nu ştiam decât că avusese mulţi bani şi, la un moment dat, scăpătase. Surpriză! Erau ai ei. „De unde, Doamne?“, îmi veni în minte întrebarea. Şi atunci am revăzut ca un flash o imagine din vechime.

Oameni traşi în ţeapă, schingiuiţi! Ea comandase asta. Pe atunci era bărbat. Ţepeş! Îmi veni răspunsul. Sufletul mi se încălzi de bucurie să întâlnesc acest spirit. Cât sânge avusese acest om şi câtă ură! Eram mic copil pe lângă ea. Îi fusesem căpitan în viaţa aia şi fusesem mândru să lupt sub el. Dumnezeu mi-o adusese să o ajut.

Se aşeză pe fotoliul din faţa mea, uitându-se urât la mine.

– M-au trimis la tine, cică ai fi în stare de o brânză! Nu prea cred, dar am zis să o încerc şi pe asta. Imbecilii ăia de la Fundeni vor să-mi taie un metru din intestin, zic că am boala Crohn şi din cauza asta sângerez. Ştii de unde au învăţat să muşte câinii: de la voi, doctorii! spuse zâmbind. Ea şi când zâmbea te îngheţa.

O ascultam, dar eram mai mult atent la ceea ce găseam. Era plină de argint viu, de mercur. Cineva i-o făcuse, şi încă bine. Mercurul dă la mulţi oameni o diaree cronică care apoi se complică cu ulceraţii şi, implicit, hemoragii. Profesorul din Fundeni intenţiona să-i taie din intestin.

– Să şi-l taie el! zisese tipa.

Mă uitam la ea. Avea o tăietură pe frunte. Era însemnată. În viaţa mea cunoscusem mulţi oameni duri în interior, dar ea era de departe cea mai tare.

Era un caz de şcoală de terapii complementare. Dar mai era ceva...

– Cum stai cu căldura?

– Adică cum?

– Mai exact, te încălzeşti greu şi ai de obicei mâinile şi picioarele reci?

– Nici nu ştiu când mi-a fost vreodată cald... pot sta vara la amiază şi să dorm la soare fără să mă ard...

– Nici nu ai cum. Eşti plină de spiritele gheţii. Era prima dată când le întâlneam. Auzisem despre ele, dar nu le întâlnisem niciodată efectiv şi nici măcar nu ştiam cum sunt, cum se simt. Am

condus-o în camera unde făceam terapie. De argintul viu am scăpat-o repede. Ba chiar simţea cum se scurge în pământ. În scurt timp însă mi-au îngheţat mâinile. Cea cu care făceam terapie mi-a amorţit efectiv! Mi-a venit ideea să le păstrez şi să le studiez! Mai aveam una unde ţineam spiritele focului, aşa că am umplut o sticlă cu apă şi le-am trimis pe toate în ea.

– Ce faci? mă întrebă pacienta.

– Le păstrez să văd ce e cu ele. Am terminat curăţarea. Nu ştiam dacă are sens să îi explic că, deşi era o problemă de magie, era îngăduită de Dumnezeu ca o formă de plată karmică pentru viaţa aceea. Că plătea prin durere durerea celor pe care îi trăsese în ţeapă. Ştiam însă că va avea sprijinul preoţilor cu har care aveau să o recunoască ca spirit al lui Vlad Ţepeş.

La plecare îmi întinse o sută de dolari.

– Consultaţia mea este 150 de mii. Am spus.

– Nu-i nimic. Oricum face mai mult ceea ce faci şi poate că nu o să am tot timpul bani să-ţi dau, aşa că ia-i pe ăştia şi mai vedem noi. Ieşi pe uşă, lăsându-mă cu gândurile mele. Învăţasem multe de la ea din viaţa aceea.

FLOAREA DE CRIN

Mă trezisem de câteva minute bune şi stăteam tolănit în pat. Mă gândeam, mai exact încercam să îmi revin. Nimic nu mi se părea mai greu decât să mă trezesc. Era ca o venire de atât de departe încât şi când eram mic mama trebuia să-mi facă un masaj pe spate ca să-mi revin. Hotărât lucru nu-mi plăcea să mă trezesc. Ca medic şi din bruma de psihanaliză pe care o înţelesesem, asta însemna că viaţa mea nu era prea cuşer. Cartea nu-mi ieşise. Mama se uita chiorâş la mine, pentru că ea plătea tot. Manuela. Hm! Reprezentase balsamul vieţii mele. Ea preluase toată durerea mea după moartea Magdei şi suferise doar ca să-mi revin eu. Nici nu ştiusem cine era şi ce căuta lângă mine până nu descoperisem vârsta ei astrală, 15,5 miliarde de ani! Cât vârsta Universului! Era una dintre reprezentările Zeiţei Isis, a Principiului Feminin, a Dumnezeului Mamă a Universului, a Maicii Domnului. În momentul în care am aflat cine era, am văzut roşu în faţa ochilor. Am ieşit în astral şi le-am tăiat aripile îngerilor mei de pe umeri.

„De ce nu mi-aţi spus cine e? M-aţi lăsat să fac tot ce-mi trece prin cap cu ea!“ De departe se auzi însă glasul Maicii.

„Eu am vrut, Dragoş! Pentru a-i înţelege pe oameni, ca să te vindeci tu şi pentru mine...“

„Îmi pare rău“, am apucat să spun.

„Nu-i nimic. Fii bun de acum înainte.“

Mi-am adus aminte de spusele Sfântului Calinic. „Să-i tratezi pe toţi oamenii ca şi cum ar fi Dumnezeu, că nu şti când în cel care îţi apare în drum se află de fapt una dintre persoanele divine“.

Îmi veni în minte Rodica, cum stătea ea la birou şi lucra la conturile ei. O vedeam ca pe un abur şi m-am apropiat de ea în spirit, prin spate. Am dat să o sărut pe gât şi am văzut ceva ca un tatuaj. Ceva care strălucea pe umărul ei.

Am sărit din pat şi am sunat-o pe Rodica.

– Bună, ce faci?

– Mi-au încurcat ăştia actele şi acum refac tot, spuse cu năduf.

– Nu mi-e teamă pentru tine. Te descurci. Altceva voiam să te întreb. Ce-ai pe umărul drept?

– Cum ce am?

– Dincolo, mă refer. Uită-te dincolo.

– Ciudat că nu m-am uitat niciodată aşa la mine. Câte am! Acolo pe umăr am o floare. Ce frumoasă e! Ce floare este?

– Floarea de crin! Am spus fără să vreau. Hm! Altădată ai fost prostituată...

– Am mai multe semne, o mulţime: un fluture pe spate la baza coloanei, un tigru şi un dragon pe braţe, pentacle, steaua lui David în palme. Ce frumos! Nici nu ştiam. Şi răni, cicatrici de la ele mai am...

Supărarea îi trecuse şi acum îşi studia extaziată semnele de pe corp.

– OK, drago. Îl sun pe Nelu să aflu mai multe. Te pup, vorbim mai târziu.

În cele din urmă, răspunse şi Nelu. Telefoanele lor, care treceau prin centrală, ne făceau tot timpul feste.

– Floarea de crin? Iese Milady la suprafaţă?

– Adică cum?

– Ai citit *Cei trei muşchetari* a lui Dumas?

– Cine nu a citit-o?

– Ea e Milady!

Pielea mi se făcu ca de găină şi părul de pe mână mi se zbârli de frig.

– Glumeşti! am spus amintindu-mi senzaţia de gheaţă care mă cuprindea când citeam despre ea în cartea scriitorului francez.

– Deloc, îmi spuse. Dumas nu a făcut decât să aibă acces la cronica akaşă şi să-şi retrăiască propria viaţă de mai demult. Şi vezi că ai şi tu un loc acolo. Cine crezi că eşti din cei patru.

– Sincer îmi doream să fiu D'Artagnan, dar tot timpul m-am văzut mai mult Aramis. Veşnic încurcat cu femeile altora şi fugind pe geam când veneau soţii...

– Răspopitul, da, ţi se potriveşte.

– Şi ceilalţi care sunt?

– Încă nu vă ştiu decât pe voi doi.

– De Rodica ştiai?

– Nu. Acum am început să mă uit.

– Mersi de informaţie, cred că trebuie să mă gândesc.

– Bine, monsieur, îmi spuse înainte de a închide.

Dacă era aşa, ce ne mai iubea pe noi cei patru, care ordonasem decapitarea şi aruncarea ei în lac, să nu se mai ştie unde-i este trupul!

REGRESIA MEA

Ne adunasem în cele din urmă. Parcă se reedita ceva de demult. Era seară şi chemasem mai multă lume să participe la ceea ce era regresia unuia dintre cei care fusese apostol al lui Hristos. Dintre cei care fusese la Cina cea de Taină. El voia să facă regresie şi îl chemasem pe Nelu să mă asiste. Se adunaseră mai mulţi. Manuela, Rodica, ex-Petru, căreia îi ziceam Pietricica. Ăştia erau mai treji. Restul apostolilor dormeau. Era interesant să descoperi sfinţii reîntorşi pe Pământ şi chinuindu-se cu patimile umane. Parascheva avea probleme cu sexul, Teodora cu socializarea, Petru cu adevărul, pentru că devenise o mentală, Andrei cu familia şi un tată beţiv. Veniseră pentru ultima ispită înainte de sfârşitul ciclului spiritual al Pământului şi o luau în freză ca urşii.

Rodica intră în regresie:

– Dragoş este la masă?

– Nu, spuse ea.

Normal, eram pa de ceva timp.

– Dar Dan?

– El este. Dar este negru!

– Cum negru?

– Ei, nu negru. Mai închis la culoare. M-a iubit.

– Cine mai este?

– Tu, Marta, studentul la teologie...

– Cine era?

– Pavel, veni răspunsul cu întârziere.

– Unde sunt ceilalţi?

– Trebuie să apară şi ei, încet-încet.

– Şi ce avem de făcut?

– Să ne pregătim, să învăţăm, că vine timpul...

– Iisus ce face?

– Se gândeşte. Este trist.

– Iuda este la masă?

– Nu-l văd. Cred că a plecat.

– Nu mai vreau să stau. E o atmosferă tristă, ca de înmormântare.

Rodica deschise ochii. Se uita la noi de undeva de departe.

– Parcă venisem să-i facem regresie lui Dan... am spus eu.

– Eu unul sunt gata, a spus Dan.

– Haide în locul Rodicăi.

Dan se aşează pe canapea.

– Închide ochii. Încearcă să te relaxezi. Respiră de câteva ori adânc. Gândeşte-te la piciorul tău stâng şi vezi cât este de greu. Încearcă să te gândeşti la greutatea lui. La urma pe care o lasă pe canapea datorită acestei greutăţi. Se face din ce în ce mai greu, atât de greu încât îţi pare că dacă ai vrea nu ai putea să-l mişti de pe canapea. Se face greu precum plumbul şi îţi pare că se scufundă în canapea. Simţi cât e de greu.

– Da, veni răspunsul lui Dan.

– Acum gândeşte-te la piciorul tău drept. La urma pe care o lasă pe canapea datorită greutăţii lui. Se face din ce în ce mai greu, greu precum plumbul, atât de greu încât îţi pare că se scufundă în canapea. Este atât de greu încât dacă ai vrea nu ai putea să-l mişti de pe canapea. Este greu, simţi asta?

– Da.

Am măsurat şi Dan era deja în alfa. Nu trebuia să îl duc în altă stare modificată a creierului. Nu aveam voie din punct de vedere divin să îl duc în teta. Habar nu aveam de ce. Poate pentru că se şunta liberul-arbitru? Am continuat.

– Mâna ta stângă este grea, atât de grea că simţi urma ei de pe canapea. Se face din ce în ce

mai grea. Este precum plumbul de grea. Atât de grea că intră în canapea şi dacă ai vrea nu o poţi ridica. O simţi grea?

– Da, veni răspunsul.

– Mâna ta dreaptă este grea, simţi urma pe care o lasă datorită greutăţii ei pe canapea. Se face din ce în ce mai grea, grea precum plumbul. Atât de grea încât dacă ai vrea nu ai putea-o ridica de pe canapea.

– Cum o simţi?

– Grea. Foarte grea, spuse Dan.

– Trunchiul tău lasă o urmă pe canapea. Te gândeşti la amprenta pe care o lasă pe canapea din cauza greutăţii lui. Este greu şi din cauza asta eşti scufundat în canapea. Se face din ce în ce mai greu. Atât de greu încât dacă ai vrea nu ai putea să te ridici de pe canapea. Este greu precum plumbul, din ce în ce mai greu.

Nu mai trebuia să îl întreb. Era deja plecat. Aşa că am continuat.

– Capul tău este greu. Din ce în ce mai greu. Atât de greu încât se scufundă în perna de pe canapea. Se face greu precum plumbul. Atât de greu încât dacă ai vrea nu ai putea să-l ridici de pe canapea. Imaginează-ţi un lift. Intrarea într-un lift. Intri în lift, închizi uşa în spatele tău şi vezi în dreapta uşii un tablou de comandă cu butoane de la unu la şapte. Fiecare este numerotat. Butonul corespunzător etajului la care trebuie să mergi devine din ce în ce mai luminos. Se aprinde vreunul?

Urmară câteva momente de tăcere.

– Nu. Nu se aprinde niciunul.

Mirat am spus:

– Bine atunci apasă pe 7. Este cel mai profund loc al subconştientului tău. Liftul va începe să coboare. Coboară?

– Da, spuse el.

– Când ajungi, deschizi uşa şi vei vedea în faţă un culoar cu multe uşi.

– Am ajuns. Văd culoarul.

– OK, acum pe fiecare uşă este trecut un an. Anul pe care trebuie să-l vizitezi devine din ce în ce mai luminos. Ce an vezi?

– Văd anii, dar nu se aprinde niciunul.

– Cheamă-ţi îngerul păzitor. A venit?

– Da.

– Întreabă-l dacă ai voie să vezi ceva.

– Nu. Nu acum. Încă nu este timpul.

– Vino înapoi în lift. Apeşi pe parter şi după ce ieşi şi uşa se închide în spatele tău poţi deschide ochii.

Ne uitam unii la alţii nedumeriţi. De ce ne strânsesem atunci? Ceea ce ne spusese Rodica era deja cunoscut, îi ştiam deja pe cei care fuseseră la ultima Cină.

– Hai să vedem pentru cine am venit, spuse Nelu. A început să măsoare, surpriză! Eu eram cel care trebuia să fac regresie!

Am intrat uşor, condus de Manuela.

– Du-te la Cină, mi-a spus Nelu. Tu erai acolo?

– Nu. Sau da. Dar în duh. Sunt mort. Am murit. Sunt supărat pe Iisus. Voiam să facă o minune să mă scoată din închisoare. Dar nu a fost aşa.

– Eu sunt? întrebă Manuela.

M-am uitat şi am văzut-o. Erau cele trei Marii.

– Şi tu eşti. Fără să vreau am fost copleşit de asta. Lacrimile au început să-mi curgă pe obraz.

– Nu am vrut să te rănesc pe tine. Mă răzbunasem prin ea pe toate femeile care mă răniseră şi ea nu merita asta. Dar acceptase să preia ea durerea mea. Acum înţelegeam de ce la măsurători îmi ieşise că avea aceeaşi vârstă precum Universul şi Iisus Hristos!

– Îmi pare rău.

– Tu eşti guvernatorul Pământului? întrebă ea.

Am fost surprins de întrebare. Era o taină şi totuşi ea pusese întrebarea. Nu puteam să nu-i răspund ei, dar nici să afle ceilalţi nu-mi convenea.

– Şi dacă aş fi?

– Nimic, spuse ea şi închise subiectul.

– Ia uită-te în anul 1916, spuse Nelu. Ce faci?

Mi-am văzut mâinile, nişte mâini puternice, muncite şi mari. Ţineam hăţurile unei sănii trase de cai. M-am uitat în spatele meu. În caleaşcă era Nelu cu Rodica, care era copil, fetiţă.

– Ai pe piept o stea ciudată şi o căciulă ciudată.

– Ţarul Nicolae... cu fata lui. Şi tu?

– Rasputin. Îmi place rolul meu... şi femeile. Sunt vesel. Era iarnă şi a dat soarele. Mergem în galopul cailor... e frumoasă Maica Rasiia iarna. După noi vin câini. Barzoii care să ne apere de lupi. Nu mi-e frică de ei, la brâu am două pistoale. Sunt flămânzi că a fost o iarnă grea, dar este destul să împuşc vreo doi ca să se mănânce între ei.

M-a lăsat să retrăiesc câteva clipe de fericire pe care le avusesem împreună altădată.

– Hai înapoi, îmi spuse Nelu.

M-am întors cu părere de rău, fără să ştiu că avea să fie ultima regresie pe care aveam să o facem împreună. Ceva îmi rămăsese însă în suflet. O frică. Văzusem ochii Rodicăi şi îmi dădusem seama că îi era frică să nu descopăr ceva referitor la ea. Dar ce?

DUMNEZEU

– Cum tu nu Îl vezi când vorbeşti cu El? mă întrebă ea nedumerită.

– Nu. Sunt un fel de babă oarbă. Ceea ce simt este când şi dacă îmi vorbeşte. Cred că l-am văzut odată demult, dar nu aş putea spune că sunt sigur.

– Cum a fost?

– Mă duceam la o prietenă pe lângă Vaslui şi eram singur în compartiment. La un moment dat, am auzit o voce: „Doamne, lasă-l să Te vadă, te rog!“ În acel moment s-au deschis cerurile şi L-am văzut. Era într-o haină de un alb imaculat, iar părul şi barba albe i se uneau şi ajungeau până la pământ. Era desculţ şi i se vedeau picioarele, iar deasupra capului avea ceva ca o lumină alb-aurie care fâlfâia din aripi. L-am privit preţ de câteva secunde. La fel cum s-a deschis, aşa s-a şi închis la loc. Am încercat să-mi imaginez. Dar era altceva. Am adormit şi când m-am trezit mă apropiam de Vaslui. În gară am descoperit că aveam tren peste două ore. M-am enervat. Şi am auzit aceeaşi voce: „De ce te superi?“, nu ai zis că vrei să te închini la Sfânta Parascheva? M-am îndreptat uimit spre catedrala unde erau moaştele sfintei. Când să mă închin, aceeaşi voce: „Pentru ce te închini la nişte oase, în loc să te închini Dumnezeului celui viu?“ şi mă gândeam că avea dreptate până la urmă. Oasele alea nu reprezentau nici pe Dumnezeu, nici pe Sfânta Paraschieva. Că erau sfinte, da. Că erau o poartă spre cer rămasă de la ea, da. Dar nu erau Dumnezeu. Biserica ne crease alţi idoli în locul adevăratei credinţe. În locul unde erau moaşte, înflorise un adevărat comerţ cu icoane, cruci,

tămâie şi cărţi bisericeşti, care cine ştie pe cine îmbogăţeau, dar care nu duceau la Unul Dumnezeu.

– Şi acum?

– Acum simt cum se deschid cerurile şi vine lumină...

– Dar pe El, pe El îl vezi?

Mă luase în braţe şi se uita undeva înspre cer. De acolo simţeam şi eu că vine lumina. Am privit într-acolo şi încet, ca printr-un abur, am început să văd. Mai întâi tronul, apoi pe el, o siluetă a unui bătrân îmbrăcat în haine albe, care privea la noi sobru.

Eram destul de ciudaţi cocoţaţi în vârful patului şi cu ochii holbaţi spre un punct din tavan.

– Ce este, Dragoş?

– Nimic, am vrut să Te văd, Doamne. Mulţumesc că mi-ai îngăduit asta.

Îmi făcu un semn din cap şi dimensiunea spre lumină se închise. Noi am rămas îmbrăţişaţi şi am simţit cum ni se deschid sufletele. Pentru prima dată, am făcut dragoste. Şi de data asta voise şi ea.

Sincer nu prea înţelesesem de ce şi cum putea accepta tot de la Dumnezeu fără nicio rezervă. Fuseseră de pomină două momente ale vieţii noastre. Primul când, fiind prieteni de vreo două luni, în afara a ceea ce se întâmplase la cabinet nu mă mai apropiasem de ea. Înăuntrul meu mă simţeam şi frustrat, şi supărat, aşa că spusesem lui Şefu că eu nu mai stau aşa, degeaba, lângă ea. Acum mi se pare ciudat, dar aşa gândeam. Şi atunci s-a întâmplat. M-am dus la ea într-o dimineaţă când avea liber şi am găsit-o în baie. Drăguţ că la sfârşit îmi spusese ceva de genul:

– S-a întâmplat pentru că a fost voia Lui... Nu am prea înţeles eu asta până la un moment dat, când, dorind să facem dragoste, i-am spus. Ea a răspuns că nu avem voie. Eu evident că nu am ţinut seama de asta şi am insistat.

– OK, a zis ea.

Cert este că eram *en train de,* când s-a încheiat povestea. Nu am mai avut nici o dorinţă.

Fără să vreau mi-am amintit de povestea unei pustnice care a fost prinsă de un tâlhar care voia să o violeze. Ea nu a apucat să spună decât: „Doamne, dacă asta este voia Ta, facă-se!“ Şi în acel moment arhanghelul Mihail îl tăie pe tâlhar pe din două. Sincer m-am culcat supărat. De ce făcuse aşa şi ce aveam de învăţat din asta? Chiar totul, inclusiv dragostea fizică, era îngăduit de El?

BISERICA CAPRA

Era ziua tuturor sfinţilor. Ne hotărâsem să mergem la biserică şi, cum era aproape, am spus să mergem la biserica Capra. Pe drum însă îmi simţeam sufletul greu. Eram trist. Şi totuşi tristeţea nu era a mea.

– Mi-e sufletul trist, dar nu e de la mine.

– Dumnezeu este supărat, îmi spuse Rodica. O să vedem de ce.

Am ajuns la biserică, slujba începuse. M-am uitat spre Dumnezeu şi L-am văzut îmbrăcat de sărbătoare, în hainele Lui roşii. M-a chemat la El.

– Uită-te! mi-a spus.

– Cum, să stau cu spatele la Tine, Doamne?

– Întoarce-te şi uită-Te!

M-am întors şi am văzut cerul ca pe un ecran mare de tot, unde toate planetele se vedeau simultan. Era ca un ecran radar, dar toate se vedeau mult mai clar. Pe mii de planete oamenii se rugau Lui. Era un spectacol impresionant. Undeva se vedeau planetele locuite din apropierea Pământului şi casa noastră: Terra! Mii, de mii, de mii de oameni se vedeau cu feţele întoarse către cer, dar aveau ceva în comun: aveau ochii închişi. Am înţeles. Era supărat că cei care I se închinau Lui nu puteau să-L şi vadă, nu aveau o legătură personală cu el. Erau orbi. Şi ce era mai rău era că şi cei care îi păstoreau erau la fel de orbi ca şi ei. Ba unii erau de-a dreptul răi! Orbi care conduceau orbi!

Am coborât de lângă tron. Începuse predica unui preot negru spiritual. Un drac împieliţat care începuse să tune şi să fulgere din uşa altarului. Îşi

vărsa năduful pe cei din faţă. Nici pic de lumină, de toleranţă, de iubire creştină. Numai venin. Împroşca cu otravă pe cei care îl ascultau. Îmi aminteam de spusele părintelui Argatu: în vremurile din urmă, demonul va predica din uşa altarului! Asta văzusem astăzi. Ce puteam să fac pentru Dumnezeu decât să-i ajut pe cei care vor şi pot să regăsească drumul spre cer? Trebuia să accelerez urcarea celor care erau pregătiţi să cunoască adevărul şi să aibă acces la lumină.

Nimic nu era mai tragic însă decât faptul că, după ce că era prost, mai era şi convins de ceea ce spunea. Mai mult ca sigur că nu verificase ceea ce spunea şi avea tot atâta cunoaştere cât o măciucă de cioban, dar haina pe care o îmbrăcase îi permitea să otrăvească sufletele celor care îl ascultau. Ca să pot însă face mai mult pentru cer, aveam nevoie de mai multă putere. Mai multe iniţieri, mai multă terapie, cazuri mai grele, ca prin rezolvarea lor să primesc mai mulţi îngeri. Exorcizări. Odată scos un demon şi învins, primeam echivalentul în îngeri. Începeam lupta cu ei. Postul negru. Îmi veni în minte. Iar aveam să slăbesc ca un ogar. Dar dacă prin asta, prin deschiderea ochilor oamenilor şi îndrumarea lor către El, puteam să-I dau Lui Dumnezeu un dram de bucurie, merita. Ce-i puteam oferi eu? Toate erau ale lui. „Ale Tale dintru ale Tale“, îmi veni în minte.

CLUB 16

Dacă nu ar fi trebuit să lucrez noaptea... Nu mă deranja mediul. Îmi plăceau cei de acolo. Barmanii, unul student care aşa îşi plătea şcoala, celălalt mai cu capul, disperat după fete. Faţă de ei, eram de-a dreptul bătrân. Ajunsesem aici tot pentru că aşa dorise Şefu'. Vibraţia nu era de cea mai bună calitate. Pereţii erau pictaţi cu chipurile celor din BUG, Marijuana, Paraziţii. Nu înţelesesem motivul, dar mă învăţasem să ascult şi găseam explicaţia mai târziu. Drăguţ că pe drum, când mă duceam să văd locul unde aveam să lucrez, simţeam cum mi se deschide calea, era ca un tunel de lumină de la Doamne-Doamne.

Unul dintre motivele pentru care ajunsesem aici, pentru că El urmăreşte întotdeauna mai multe piste, era faptul că barul respectiv avea mai multe probleme cu vrăjitoarele din cartier. Fusese o mină de bani, care făcea încasări de peste o sută de milioane pe seară, iar acum ajunseseră să nu mai poată plăti lumina şi oamenii. Angajaţii veneau pentru şpagă şi atât. Cât mai ieşea. Totul plecase de la o ceartă care avusese loc între patron, fost angajat la brigada antitero, şi un ţigan care făcuse scandal. Acestuia din urmă i se interzisese să mai intre în club. Drept urmare, supărat, ţiganul venise cu mai mulţi mardeiaşi şi ameninţase personalul. Patronul îi adusese pe foştii colegi de muncă. Şi angajase pe câţiva care făceau acum de pază cu schimbul. Erau două schimburi, de la 7 dimineaţa la 7 seara, şi îi înlocuiam pe cei care erau în misiuni.

Deşi teoretic nu aveau voie să lucreze în afara sistemului, salariile mici îi obligau să mai ciupească câte o zi de muncă pe ici, pe colo. Era 300 000 de lei un schimb. Nu era cine ştie ce, stăteai la o masă retrasă de unde se vedea intrarea în club, etajul I, iar pe un monitor se înregistra cine intra. Erau cei ai casei care veneau şi beau zilnic, puşti care beau un suc sau o bere şi dansau, tipi cu afaceri dubioase care se întâlneau aici. Şi ţigăncuşa cea mică. Să fi avut până în douăzeci de ani, cu un corp minion şi frumos proporţionat şi care dansa dementţial. Ştia că-mi place şi, când era melodia mea, una dintre cele care se pretau la dansul fetelor, dansa şi se uita la mine. Curios, nu o doream fizic, deşi era frumoasă. Pur şi simplu, era destul să o priveşti. Fumam, beam ceai cald sau cafea, mâncam sendvişuri şi mă uitam la fete cum dansează. Mai citeam ziarele pe care le cumpăram cu schimbul. Ni se îmbolnăviseră doi colegi. Unul făcuse infarct şi al doilea avea o problemă cu picioarele. I se umflaseră, şi medicii îi spuseseră că este o tromboflebită. Nu era. Călcase în nişte făcături lăsate de cineva la intrarea în club. Călcasem şi eu la un moment dat şi îmi trebuise o săptămână ca să scap de ele, timp în care şchiopătasem şi eu de piciorul stâng.

La un moment dat, chiar am măsurat câte avea făcute acel club. Avea demoni trimişi să întoarcă din drum pe oricine intenţiona să ajungă acolo, avea legături pe drumuri, făcături pentru cei care lucrau acolo, astfel ca oricine vine să-i fie rău a doua zi şi să nu mai calce pe acolo. Personalul, şefa de sală, îşi dăduseră seama că este vorba despre aşa ceva, dar patronul, un tip cam tâmpiţel şi nedus la biserică, nu credea. Le spusese chiar să termine cu prostiile astea. În timpul ăsta, afacerile mergeau tot mai prost. Într-o seară, după ce plecase ultimul client, pe la 5, m-am dus să mă culc la etaj, unde mai erau câteva mese de biliard. M-am trezit din somn cu dureri atroce în inimă.

Simţeam că mă sufoc. Am aprins lumina şi am început să anihilez energia aia care intrase deja în câmpurile mele. Cine a mai putut dormi de atunci? Nu era treaba mea să dezleg ce era făcut, nu eram plătit pentru asta. Dar am zis că dacă tot sunt acolo să fac ceva ca antrenament. Pentru mine. Cei bogaţi ori nu cred în aşa ceva, ori, dacă cred, oferă sume de rahat să le faci curat după prostiile lor. Curios, omul cu bani consideră întotdeauna că munca celui pe care îl plăteşte este prea bine remunerată. Nu se întreabă niciodată cât ar considera că ar merita el pentru aceeaşi muncă!

Am dezlegat, am gonit demonii şi am anihilat norul negru care era pe club. Lucrurile au început să meargă mai bine. A venit contabila cu o idee să facă concursuri de biliard, program cu dansatoare profesioniste, ring de dans. Şi venea Paştele, evident că nimeni nu dorea să fie de serviciu. Aşa că a picat măgăreaţa pe mine. Nu ştiam dacă să mă supere sau să-mi pară rău. Nu, pentru că de cele mai multe ori în seara de Paşte cei de vârsta mea făceau chefuri care nu mă interesau, şi da, pentru că mi-aş fi dorit să merg la Înviere. Ştiam că se dau daruri dacă eşti de faţă, ştiam că un an de zile eşti protejat de rău. Iisus mi-a oferit multe, măcar atât puteam să-i ofer şi eu, prezenţa mea la rememorarea vieţii, morţii şi Învierii Lui. La auzul faptului că voi lucra, Rodica a avut o criză de furie. Deja simţeam că nu le mai pot duce şi că nu mai pot stăpâni răul care vine peste ea, cu toată cunoaşterea mea.

Mă gândeam la Radu care, făcând analiza cazului unui cuplu, ne spusese ce se întâmplă. Era cazul nostru. Ne măsurase valorile şi dăduse verdictul. Totul pleca de la valorile interioare. Fiecare om, în funcţie de ceea ce a făcut în vieţile trecute şi cea prezentă, are o lumină interioară care îl conectează la un anume cer. Corespunzător cerului respectiv sunt entităţile din el. O entitate de lumină nu va suporta să stea prea mult în întuneric

şi una de întuneric nu va sta nicicum în lumină, pentru că îl arde. Ori chiar dacă, per total, la începutul vieţii mele nu stăteam prea bine, în viaţa asta, ajutat de preoţii călugări care m-au crescut, am urcat. Trăind cu Rodica am început să pierd din lumina mea interioară, din suflet, şi în timp nu am mai putut stăpâni răul care venea peste ea. Un asemenea cuplu se destramă. Evident că nu îl crezusem. Şi acum începeam să-i dau dreptate. De multe ori spusesem lui Şefu' că nu îi mai pot suporta nervii, ifosele şi manifestările ei. Am fost gata să abandonez misiunea, lucru care mi se întâmplă destul de rar. Şi, mai rău, nu mai puteam să mă stăpânesc pe mine! Asta era mai grav.

Ajunsesem să fac crize de gelozie. Nu sunt nervos, ba pot spune ca sunt destul de echilibrat, dar ajunsesem să explodez din orice. Nu mai îmi plăcea de mine. Eram un fel de bodyguard psi pe banii mei, nici măcar pe ai mei, ci pe unii împrumutaţi.

Acceptasem asta pentru Şefu', dar deja aveam momente când îmi doream să plec cât mai repede şi cât mai departe.

Venise Paştele. Vorbisem cu patronul să-mi îngăduie să iau lumină de la o biserică din capătul străzii. Rodica se îmbrăcase într-o bluză roşie cu mâneci largi, în colţuri, şi îşi pusese o eşarfă de mătase verde. Era frumoasă. Totul ducea cu gândul la Orient. Boxele erau date mai încet decât de obicei. La 12 fără un sfert am plecat spre biserică. Slujba începuse şi ne-am îndreptat spre uşa bisericii, prin aglomeraţie.

– Veniţi să luaţi lumină! spuse preotul. Lumina a început să se împrăştie de la lumânare la lumânare, de la om la om, de la suflet la suflet. În suflet mi-a venit îngerul care îmi cânta: „Hristos a înviat din morţi, cu moartea pe moarte călcând, şi celor din morminte viaţă dăruindu-le!“ Şi repeta iar şi iar... Mă uitam la slujbă dincolo când am auzit:

– Uite-l! spuse Rodica consternată.

– Pe cine? am întrebat surprins.

– Pe Baphomet!

Neîncrezător am întrebat:

– Unde?

– E sub acoperişurile alea de acolo!

În stânga bisericii, cum te uitai la ea, erau nişte spaţii acoperite, unde probabil se făceau pomeni. Acolo l-am văzut. Nu credeam că este atât de mare! Nu i se vedea decât capul, o figură hidoasă cu două coarne ca de taur şi nişte ochi sticloşi. Urmărea Învierea. Nu ştiu cât Învierea şi cât pe Rodica şi pe mine. M-am simţit mic, aproape infim, între el şi Rodica. Doamne, în ce eram băgat cu totul! Cert este că pe spate mi s-a ridicat părul. Mi-am întors privirea. Nu e bine deloc să priveşti în ochi un demon. Asta învăţasem demult.

– Hai să mergem! îmi spuse Rodica.

Mergeam încet spre club. Regretam că nu fusesem cum mi-aş fi dorit la slujbă. Flăcările lumânărilor pâlpâiau în bătaia vântului. Deodată o pală ne stinse ambele lumânări.

– Da, că niciodată nu pot face ceva ca lumea din cauza ta. Tu cu toate mofturile tale. Trebuie mereu să facem cum vrei tu!

– Ce ai, dragă? Te-a apucat? mă întrebă ironic.

Fierbeam de nervi. Lumina de la biserică începuse să se răspândească pe străzile prost iluminate. Ajunşi la club, am spus supărat că nu am reuşit să aduc lumină. Mă uitam trist pe geam când am văzut şuvoiul de lumânări venind către noi. Câţiva dintre cei care duceau lumânări au urcat şi în club. Lumina s-a răspândit cu rapiditate la toate mesele şi clubul în care se cântau manele fu învăluit în blânda lumină cristică a Învierii.

MUTAREA LA RODICA

– Dragoş rămâne în seara asta aici, spuse Rodica.

– Bine, mami, dacă ziceţi voi, spuse Mem.

Mi se făcu patul în camera Rodicăi. Eram primul bărbat care dormea în camera ei. Niciun bărbat nu rămăsese acolo decât de Revelion. Ciudată fiinţă.

– Ştiam că ai să te muţi la mine.

Dacă era ceva care să-mi displacă era tocmai asta, să stau în casa femeii cu care trăiesc. Dar Dumnezeu hotărâse altfel. Ba mai mult îmi dăduse o sarcină şi mai grea:

„Să asculţi de Rodica şi să ai grijă de ea!“, venise misiunea din Cer. Asta da! Trebuia să fiu tampon între ea şi demon. Ba, dacă mă gândeam bine, înţelesesem cum este cu regresiile exact înainte să o cunosc. Acum eram un fel de bodyguard psi. Frumos. Da, cum zice ardeleanu': dacă-i musai, cu plăcere!

Ce trebuia să fac aici, numai El ştia. Cred că anii mei de bodyguard fuseseră şi o pregătire pentru misiunea asta. Cel puţin avea să fie uşor să accept ceea ce trebuie făcut fără prea mult efort. Este ca şi cum în fiecare clipă trebuie să mergi acolo unde ţi se spune.

Totul plecase de la despărţirea mea de Manuela. Se supăraseră rău ai mei. Ce era să le spun, că mă sufoca cu dragostea ei? Că simţeam cum îşi dorea să o iubesc mai mult şi nu puteam, pentru că nu îmi trecuse durerea de la moartea Magdei. Mă hotărâsem să plec din ţară şi luasem bani împrumut cu condiţia să-i înapoiez doamnei

respective când aveam să devin garda de corp a preşedintelui SUA! Mă rog. Fusese o glumă. Odată spusesem că dacă ar fi să mă supun unui alt patron, ar fi doar preşedintele american, pentru că este singura ţară care îmi place ca sistem.

Mama mă ajutase destul şi simţeam că-şi pierde încrederea în mine, în tot ceea ce făceam. Plus că ceea ce câştigam era atât de puţin că nu puteam să-mi acopăr cheltuielile de acasă. Renunţasem la cabinet, la liceul unde eram medic şi mă hotărâsem să stau o perioadă fără să fac nimic. Să am doar grija Rodicăi. Îmi trecuse iubirea retrezită din trecut şi realizasem că lucrurile sunt altfel. Şi mă hotărâsem să stau doar ca să aflu mai mult. Făceam tot ce ştiam spre binele ei şi nu mă mai interesa decât cazul ei. Poate că fusese şi voia Lui Dumnezeu. Sau doar voia Lui că se întâmplase aşa. Nici măcar nu eram supărat pe mama. Mă iubea, dar nu avea cum să înţeleagă prin ceea ce treceam. Şi dacă el hotărâse aşa, ce puteam să mai spun.

Ce aveam să aflu de aici şi să învăţ doar el ştia.

DESCOPERIREA

Priveam la ea cum se machiază. Întotdeauna fusesem fascinat de transformarea pe care o sufereau femeile în urma unui proces ale cărui principii nu le înţelesesem niciodată. Ştiam povestea îngerilor căzuţi care-i învăţaseră pe oameni arta machiajului, dar asta nu mă împiedica să privesc fascinat metamorfoza pe care o sufereau unele femei după ce se foloseau de un ruj, un fond de ten, farduri şi rimel. Eu o cunoscusem pe Rodica cât se poate de naturală şi o mai văzusem o singură dată machiindu-se înainte să meargă în vizită la fostul ei patron, Adrian. Ba, în seara aceea îmi mai scosese câţiva peri albi. Sunase Adrian şi o chemase la el la restaurant. Era patronul unui restaurant chinezesc şi îi trăgea clopotele Rodicăi de mult. Cel puţin aşa îmi spusese ea. Şi, deşi se împrieteniseră în timp, el nu încetase să o alerge, chiar şi în cel mai serios mod cu putinţă. O ceruse chiar şi de soţie, dar ea îl refuzase. Fusese o seară de care nu-mi aminteam cu plăcere acum când o priveam aranjându-se din nou. Era hotărâtă să meargă la el şi îmi explica că avea să comande pui Shanghai, că îi era poftă să mănânce aşa ceva.

Deşi eram prieteni de ceva vreme, mă uitam că nici măcar nu era conştientă că nu era ceva normal într-un cuplu ca să facă asta. Era atât de liniştită aranjându-se de parcă s-ar fi dus să se întâlnească cu o prietenă şi nu cu un bărbat care îi făcea curte. Fusesem atât de surprins de naturaleţea cu care privea problema, încât nu avusesem nimic de spus. Eram amuţit de-a dreptul.

În momentul în care am văzut-o aranjată, arătând mai bine ca oricând, a explodat gelozia în mine.

Pentru mine nu se aranjase niciodată aşa. Mai mult, nu o văzusem niciodată aranjată. Când Mem spunea că regretă că nu se mai aranjează ca înainte, credeam că exagerează. Dar nu. Era cu adevărat o apariţie. Îţi venea să o iei în braţe şi să o iubeşti, nu o noapte, ci mai multe, frumos şi fără grabă. Nu i-am spus nimic. Nu am putut să-i reproşez nimic. Se vedea că nu este obişnuită să dea socoteală nimănui, iar prietenii ei îi îngăduiseră orice ca să rămână lângă ea. Iar ea profitase de asta şi îşi îndeplinea orice moft fără să ţină seama de relaţia în care era implicată.

La ieşirea din bloc îi spusesem că mă bucur pentru ea şi că am de gând să-mi fac seara plăcută. Prima dată nu înţelesese. Nu-i venea să creadă ce îi spun. I-am repetat că-mi place de dentista mea şi că am de gând să o invit la un restaurant, să iau cina cu ea. Fusese rândul ei să rămână perplexă. Nu se aşteptase la asta. Era obişnuită ca bărbaţii să aştepte cuminţi acasă întoarcerea ei. Nu înţelegea ce mă deranjase. I-am explicat că mie mi se pare destul de ciudat ca prietena mea să ia masa cu un alt bărbat, dar că, dacă este vorba să fim un cuplu modern, nu am nimic împotrivă şi că pot să-mi fac un program pentru seara respectivă fără să îi simt lipsa.

„Şi-apoi, pentru mine nu te-ai aranjat niciodată aşa!“, am spus pe cel mai neutru ton de care eram în stare în acel moment. A avut o perioadă în care a compilat, apoi m-a anunţat că nu mai merge. Că rămâne cu mine. I-am răspuns că nu se mai poate, pentru că a promis că se duce şi că nu mai poate da înapoi. Că o duc eu până acolo, să am şi eu motiv să ies într-o seară cu cineva. Ne-am suit într-un autobuz şi am mers până la o staţie distanţă de restaurant. Am coborât. Nu ştiu dacă nu mai voia să meargă sau voia să vadă ce zic eu. Am condus-o până în faţa restaurantului. La intrare o

aştepta un bărbat care, când ne-a văzut, a vrut să intre înăuntru.

– Ce faci, Adi, nu mă mai recunoşti? Sau nu mai vrei să mă vezi? a strigat Rodica după el. Mergi cu mine? m-a întrebat. Am dat din cap afirmativ.

Era ziua fiului lui şi organiza o petrecere pentru el. De-asta o chemase. Rodica privise de jur împrejur la restaurant cu nostalgie, salutându-se cu obişnuiţii localului, clienţii chinezi. Nu o uitaseră.

– Este o parte din viaţa mea aici.

– Ai vrea să te întorci?

– Oh, nu! Nu îmi aduc aminte cu plăcere de cum eram când lucram aici. Ajunsese Adi să-mi aducă salariul acasă ca să mă întorc. Dar nu mai puteam. Şi el crede că banii sunt totul. Mă obişnuisem să merg numai cu taxiul. Când m-am angajat la ICPE şi am luat patru milioane în mână mi-a venit să plâng. Nu mai vorbesc de aglomeraţia de pe maşina 135 cu care mergeam la lucru. Dar m-am obişnuit. De-ai şti ce rea am fost cu ei, şi cu personalul, şi cu Adi. Odată l-am trimis acasă. Căutam o secretară şi el mânca pizza cu o femeie de-a lui. I-am spus că este lipsă de profesionalism şi i-am spus să plece. A plecat, ce era să facă.

Adi îmi confirmase, povestindu-mi multe din lucrurile pe care mi le zisese Rodica. Cum se angajase aici. Nu găsea de muncă decât ca agent imobiliar, vânzător ambulant sau mai ştiu eu ce. Venise şi aici la restaurant, şi Adrian nu fusese foarte interesat de ea. La plecare se împiedicase pe scări şi căzuse. Speriaţi o ridicaseră şi, văzând că totul era cât de cât bine, o lăsaseră să plece. Dar la plecare dăduse cu capul într-o grindă şi căzuse iar. Fusese nevoie să o întindă pe canapea ca să-şi revină. De a doua zi se dusese la muncă. Cum patronul nu prea era interesat de ceea ce făcea, încet, încet, responsabilităţile îi fuseseră pasate sau şi le însuşise ea.

Îmi era clar că Adrian o dorea în viaţa lui ca femeie, iubită, amantă sau soţie. Îmi spusese pe faţă că dacă mâine ar fi vrut el s-ar fi căsătorit cu ea şi ar fi dus-o să-şi ia desu-uri şi haine din Paris. Parcă şi vedeam reeditându-se povestea cu Magda, cu patronul ei grec. Exista o similitudine, cu atât mai mult cu cât diferenţa între ei era tot la vreo douăzeci de ani. Ce-i puteam oferi eu în afara bărbatului din mine, de iubirea mea şi de puţinul pe care-l mai aveam? Lucruri atât de puţin preţuite în lumea de azi.

Adrian terminase psihologia. Acum înţelegeam de ce îi plăcea să stea de vorbă cu el. Mai puţin faptul că bea în fiecare zi atât cât să fie ameţit tot timpul. Sincer, şi mie îmi plăcuse de el ca om. Dar nu atât cât să-mi las iubita pe mâinile lui! Îi spusese că voiam să plec în Legiunea Străină. Îi plăcuse ideea că aveam să plec de lângă ea. Făcuse mişto de toţi prietenii ei spunându-i că oricum tot la el se va întoarce. În ceea ce mă priveşte pe mine, nu aş putea spune ce impresie îi lăsasem, dar nu văzusem în ochii lui nicio desconsiderare. În ceea ce priveşte psihicul, ştiam mai multe şi era destul de sensibil ca să simtă asta.

Pe drumul de întoarcere, Rodica îmi mărturisise că îi păruse atât de rău că mă supărasem şi că se rugase să ne împăcăm. El, Doamne-Doamne, îi dăduse ideea să mă ia cu ea la restaurant ca să-l cunosc pe Adrian. Partea pozitivă era că mi se confirmaseră câteva dintre lucrurile pe care mi le povestise Rodica şi care, câteodată, păreau de neimaginat. Crescuse atunci încrederea mea în ea şi, de ce nu, în El, cel care avea până la urmă grijă de noi.

Privind-o cum se machiază retrăisem seara aceea, dar altfel. Acum ieşea cu mine. Tot era prima dată pe undeva. Pentru că mergeam împreună la discotecă şi acceptase să se îmbrace ca atunci când mergea singură: în rochie mini. Şi precum prima dată privisem metamorfoza ei, de

data asta în vampă. Când am văzut-o îmbrăcată, am avut un şoc.

Machiajul perfect care o făcea să pară din altă lume, de atât de departe. Ai ei erau obişnuiţi cu apariţiile de genul acesta. Rochia puţin peste fund, ciorapii plasă pe care îi luasem eu, pentru că ea nu-şi găsise. Nu degeaba îi spusese maică-sa la un moment dat că aia nu este rochie, ci maiou! Sincer, mai demult dacă aş fi văzut odată o femeie îmbrăcată aşa, nu aş fi gândit prea frumos despre ea şi nici nu m-aş fi apropiat de ea, chiar dacă m-ar fi atras fizic. Ciudat! Iar eu ieşeam cu Rodica îmbrăcată aşa cum mai demult aş fi condamnat o femeie. Poate pentru că văzusem dincolo de îmbrăcăminte şi era altceva.

Mersesem cu tramvaiul şi, până să ne întâlnim cu ceilalţi prieteni de-ai ei, ne-am dus la Spring-ul din centru unde ne întâlnisem prima dată.

I-am luat îngheţată şi, în timp ce mâncam, prăjitura mea a început să provoace bărbaţii de la masa din spatele meu. Mânca languros, lingând îngheţata de pe lingură, privindu-mă din când în când cu ochii goi ai profesionistelor celei mai vechi meserii din lume. M-am uitat un timp la ea şi într-un final i-am spus:

– Cred că analiza mea s-a terminat şi este timpul să dăm cărţile pe faţă...

– Îhâmm! a spus ea lingând în continuare linguriţa în cel mai provocator mod cu putinţă.

– Îmi place, dar aş vrea să-ţi dai puţin masca asta de târfă la o parte şi să vorbim serios.

Pe chipul ei nu s-a clintit niciun muşchi. Îmi părea ciudat că poate să fie atât de rece şi de indiferentă totodată.

– Dacă mai continui, s-ar putea să-i faci pe băieţii din spatele meu să se urce pe pereţi, iar pe prietenele lor să-i părăsească...

Nici nu-mi răspundea. Parcă intrase în pielea unui personaj şi se identificase cu el fără să mai

pot ajunge la ea.

– Bine! am spus. Să o luăm de la capăt. Eşti cea mai deşteaptă tipă pe care am cunoscut-o şi îmi scot pălăria în faţa ta. Cred că realizezi că-mi vine destul de greu să recunosc că am fost depăşit de o femeie. Dar ăsta este adevărul. Ai fost violată şi îmi pare rău. Nu pot înţelege prin ce ai trecut şi sincer nu-mi doresc să trec prin asta nici măcar ca să te înţeleg. În orice caz, episoadele astea din viaţa ta au fost forţa motrice care te-a determinat să înveţi tot despre psihicul uman. Ai vrut să înţelegi legile după care funcţionează ca să nu ţi se mai întâmple niciodată asta. Să poţi coordona tu totul, tot timpul. Când mă gândesc cât de naivă îmi pozai la primele noastre întâlniri. Cum mă lăsai să-ţi explic lucruri pe care le înţeleseseşi demult şi pe care le aplicai deja în practică. Că simţeam că dincolo de ceea ce afişezi este mai mult decât vrei tu să se vadă, da, dar niciodată nu am crezut că într-atât! A fost o lecţie destul de dură pentru mine, ca să nu mai subestimez niciodată pe nimeni. Şi aşa, făcând diverse experimente, încercând să vezi în ce măsură poţi stăpâni fiara din bărbat, ai mai avut eşecuri. Ce mai conta un viol pe lângă celelalte atâta timp cât aveai să ajungi să poţi face ce vrei cu un bărbat în pat. Fără ca el să mai poată face ceva care să treacă peste voia ta. Ai umblat prin biblioteci, ai citit tot ce ai găsit despre viol, despre cunoaşterea parapsihologică şi ai învăţat să le foloseşti. Ai învăţat de la Dan Seracu că viitorul este previzibil şi, de fiecare dată când întâlneai un bărbat, te uitai să vezi cum va evolua relaţia ta cu el în viitor. Nu ţi-a trebuit mult până să-ţi dai seama că ajunseseşi la un nivel unde tot ceea ce vedeai în viitor se îndeplinea şi că nu erai fericită lângă niciunul, pentru că nu te înţelegeau. Nu ajungeau la tine, aceea care eşti cu adevărat, dincolo de masca de curvă pe care ţi-ai pus-o acum, sau de aceea de copil cuminte care ai înţeles că-mi place când ţi-am ales fotografiile, sau de

aceea de femeie stilată pe care ai afişat-o la Adrian la restaurant.

Mă uitam la ea cum o descopeream şi vedeam, dincolo de ceea ce afişa, bucuria că cineva o vede pe ea în afara rolului pe care-l alesese în seara aceea.

– De fapt, ăsta este şi motivul pentru care mi-ai adus pozele, ca să vezi ce îmi place la tine. Ţi-a plăcut că am ales pozele cele mai cuminţi, cele în care eşti cea mai liniştită şi mai senină şi care se apropie cel mai bine de partea bună din tine. Dacă le-aş fi ales pe cele în care erai vampă, picam testul. Pentru că multe dintre lucrurile pe care le-ai făcut au fost teste pentru mine. Continuăm. Ai ajuns să faci ceea ce vrei, dar nici asta nu ţi-a plăcut, pentru că ce farmec mai are un bărbat cu care poţi face tot ceea ce vrei, ale cărui reacţii sunt previzibile şi pe care poţi să-l convingi la orice oră din zi şi din noapte că negru-i alb şi albu-i negru. Şi te-ai plictisit şi de asta. Ei erau supuşi legilor karmei şi, inevitabil, tot ceea ce prevedeai se întâmpla.

Nu mai vorbesc de faptul că ştiai şi cum vor să facă dragoste cu tine, ce vor de la tine. Dacă ţi se părea că merge, poate făceai sex cu el, dacă nu, îl excludeai repede din viaţa ta. M-ai întâlnit pe mine. Ai avut ocazia să vezi că sunt altfel decât ceilalţi bărbaţi şi mai ales ai putut să vezi cum ar fi viitorul lângă mine. Nu mai vorbesc că aveai nevoie de un medic care să te trateze şi, cum ştiai că am să vin, că ţi se spusese de undeva de sus, ai ştiut că sunt eu. De atunci ai făcut totul ca să mă ai. Ţi-ai pus la punct, în interior mă refer, strategia şi i-ai dat drumul. Nu ţi-a fost atât de greu ca să afli ce îmi place ca bărbat. Şi mi le-ai servit pe toate la momentul potrivit. „Ce proşti sunteţi voi, bărbaţii, şi ce uşor sunteţi de dus de nas!“, spunea un clasic în viaţă. Nu m-ai atras fizic şi ai simţit asta. Eram dintre cei pe care nu îi atrăgeai şi cu atât mai mult te interesa să mă obţii. Şi aveai şi

instrumentele ca să afli care sunt punctele mele vulnerabile, pentru ca să le exploatezi la momentul oportun. Întotdeauna ai ştiut să păstrezi o carte în mânecă, să te salvezi în momentele dificile, aşa te-a învăţat viaţa. Uite un exemplu: ştiai că unul din lucrurile cele mai plăcute la un bărbat este să facă o femeie să aibă orgasm. Ţine mai mult de orgoliul nostru decât de un altruism sau de iubire. Ne simţim mai bărbaţi dacă femeia de lângă noi „se urcă pe pereţi de plăcere“.

Cred că printre studiile tale s-a aflat şi orgasmul, cred că te-ai masturbat ca să-l simţi, să vezi ce este şi cum poate fi stăpânit. Ai simţit energiile care se eliberează. Ţi-ai dat seama că toată lumea îl caută şi, odată cu el, evident plăcerea. Doar că tu ai citit şi despre abstinenţă, despre sexul continent, despre faptul că prin orgasm se pierde energie, acea energie prin care tu puteai să faci ceea ce doreşti cu ceilalţi oameni. Pentru că te-ai întins de la bărbaţi la femei, apoi la oameni de toate vârstele. Pentru că un principiu care funcţiona la bărbaţi nu avea de ce să nu meargă şi la ceilalţi. Şi ce importanţă avea faptul că se culcau cu tine, ba îi făceai să le şi placă, atâta timp cât puteai să culegi de la ei acea energie atât de utilă.

Ce importanţă avea sexul, indiferent de ce natură, atâta timp cât le luai ce aveau mai bun în ei. De asta i-ai distrus pe toţi, pentru că îi lăsai fără acea energie care îţi dă voinţa. Dacă sugi seva dintr-un pom se usucă, aşa şi ei sunt la fel de goi, de goliţi de tine. Ai păstrat de la ei şi energia spermei, şi şerpii lor Kundalini. Mi-a luat ceva timp ca să înţeleg că, drept pedeapsă pentru că te violau, ai învăţat să le iei şi sufletul, şi restul, lăsându-i goi pe dinăuntru. Era o justiţie divină! De fapt provocai, ei cădeau în plasă şi drept pedeapsă aveai voie să-i iei cu totul. Aşa ai ajuns să te supraîncarci, să nu le mai poţi duce. Ştiai că

nimeni nu poate să te înţeleagă pentru că nu au toate datele şi aşa ai ajuns la mine.

Dar revenind la noi, la mine. Aveai nevoie de ajutor, de un ajutor calificat. Ai încercat să-l găseşti, dar ţi-ai dat seama că nu se poate să-l capeţi de la oricine. Acest om trebuia să îndeplinească nişte criterii clare, nu numai în mintea ta, dar şi în realitate. Trebuia să fie medic, să aibă cunoştinţe de psihologie, de psihanaliză, de magie şi, nu în ultimul rând, de credinţă. Şi aici am apărut eu. Mă tot întrebam de ce a trebuit să vin la ICPE. Niciodată nu mi-a plăcut şi nu am vrut să vin acolo. Nu era locul meu. Am plecat şi m-am întors pentru o perioadă scurtă. Credeam că terminasem tot ce aveam de făcut acolo. În fond reuşisem să-i deschid cât de cât ochii Francescăi şi nu numai, arătasem că Reiki-ul are părţi bune şi înţelesesem eu însumi că radiestezia nu este chiar atât de rea precum pare, ba chiar că îmi este necesară. Când am făcut regresia, am înţeles că aveam ceva de rezolvat cu tine. Ca dovadă este faptul că după aceea am putut să mă rup de ICPE.

Dar tu m-ai vrut şi m-ai avut. Ai vrut să te culci cu mine, ai făcut-o. Ai vrut să-mi faci sex oral, mi-ai făcut. Este adevărat că nu m-ai forţat, ba chiar mi-a făcut plăcere. Dar totul a pornit de la tine. Am văzut cum lucrai când stăteai de vorbă cu Manuela, cum îl îmbrobodeai pe Augustin. Şi la un moment dat chiar ai realizat că am văzut ce faci, dar ai continuat. Era un spectacol deosebit. Nu m-a deranjat ceea ce făceai pentru că eram hotărât să plec în Franţa şi ştiam sigur că nu o să mă însor cu Manuela. Aşa că indiferent ce se întâmpla între noi într-un viitor care putea fi sau nu comun, relaţia mea cu ea era compromisă. Fusese de la început, pentru simplul fapt că nu o puteam iubi cât mă iubea ea. dar chiar şi aşa ea mă dorea şi te-ai străduit puţin ca să mă rupi de ea. Nu mai vorbesc de faptul că mă înţelegeam bine fizic cu ea şi asta a făcut ca relaţia noastră să dureze atât.

Dar dacă din punctul de vedere al iubirii nu se putea pune problema să mă iubeşti în acel moment, cert este că luptai pentru mine. Sigur are legătură şi cu celelalte vieţi în care nu am putut fi împreună, dar şi cu viaţa asta în care ai acţionat pe principiul „să moară şi capra vecinului“. În sensul că ai distrus cu plăcere toate relaţiile pe care le vedeai în calea ta. Nu-ţi părea rău pentru că dacă ar fi fost bazate pe iubire nu ai fi putut să le distrugi, dar fiind bazate pe sex era simplu să le suceşti minţile bărbaţilor şi să-i desparţi de prietenele lor. Ştiu că îţi mai tai puţin din nas, dar ăsta este adevărul. Am văzut cât te deranja faptul că mergeam cu Manuela de mână în faţa ta. Numai tu ştii cât era gelozie şi cât iubire pentru mine.

Trebuie să recunosc că meritul de a te fi înţeles nu-mi aparţine în totalitate. M-ai ajutat mult să te descopăr. De fapt mi-ai lăsat toate indiciile care să mă ducă la tine, cea din interior. Doamne, câte baraje ai stabilit între tine şi oameni, mai exact între tine şi bărbaţi.

Am descoperit cercuri energetice la colţul intersecţiei, la intrarea în bloc, la tine la uşă, la intrarea în camera ta. Toate făcute să oprească orice bărbat care nu era al tău. Dar eu am trecut, nu pentru că aş fi fost conştient de ceea ce se întâmpla, ci pentru că eu eram acela care trebuia să ajungă la tine. Dar le-am simţit pe toate, nu când ajungeam la ele, ci când le treceam.

Revenind la tine. Ai desăvârşit arta de a cuceri bărbaţii, de a-i întoarce pe toate feţele, dar în realitate eşti ca un criminal în serie care îşi doreşte în interiorul lui să fie descoperit, admirat pentru ceea ce face, pentru că ce farmec are să ştii atâtea, să poţi face atâtea, fără să ai acel ceva – aici revenim la psihanaliză – care se numeşte recunoaştere. Eu te recunosc ca fiind bună şi plec capul cu admiraţie şi cu respect în faţa ta. Nu am cunoscut pe nimeni ca tine şi am stat lângă mari maeştri pe diverse probleme.

Un zâmbet îi înflori pe faţă. Era fericită că nu se înşelase în privinţa mea şi că eram cu adevărat atât de bun cum mă considerase. Şi nimic nu-i plăcea mai mult decât să trec peste ceea ce prevedea ea. Se plictisise să ştie dinainte până şi cum şi în ce poziţie urma să se culce un bărbat cu ea. Avea însă şi o parte care nu-i plăcea, faptul că aş fi putut să schimb viitorul în detrimentul ei.

– Şi totuşi nu ai crezut că sunt eu. Aveai nevoie de dovezi şi ai început să-mi faci diverse lucruri, ca să vezi cum reacţionezi. Recunosc că ai făcut totul cu ajutorul Lui. De fapt, eşti prima femeie la care am văzut în bibliotecă *În căsnicie e nevoie de mai mult decât de dragoste*. De fapt, am realizat că m-ai păcălit în momentul în care ţi-am văzut biblioteca şi am realizat ce ai citit. Prost să fii, tot se prinde ceva de tine.

Plus că stilul tău de a vorbi seamănă mult cu cel al psihanaliştilor care îşi răresc ritmul vorbirii ca să ajungă în subconştientul celui cu care vorbesc, pentru ca acolo să introducă mesaje subliminale. A fost drăguţ să le descifrez şi să le accept ca şi cum le-aş fi înghiţit ca pe găluşte. Nu mai vorbesc de testele gen „o să mă mărit din ziar“ şi „vreau să-mi vopsesc uşa de la dormitor în roşu“. Cel care va intra în inima ta va trebui efectiv să dea anunţul în ziar şi să-ţi vopsească uşa în roşu. Mai în glumă, mai în serios, va trebui să-l dau ca să mă crezi. Este făcut special pentru interiorul tău atemporal, ca să descătuşeze energiile pe care le-ai închis până vine ACELA care va fi singurul tău bărbat. Este bine dacă dau anunţul în felul următor: „Medic, gras, scund, cu chelie şi burtă, caut blondă cu ochii albaştri, 23-24 de ani, pentru căsătorie pe 24 iunie 2003. Posed un televizor, un câine şi o uşă vopsită în roşu“?

Uşor, uşor încetase să mai mănânce îngheţata provocator, o termină şi îşi împreună mâinile cu coatele sprijinite pe masă. Mă privea admirativ. Era mândră de mine, fericită că cineva acolo o

văzuse dincolo de măşti şi de răul din ea. Nici măcar ai ei nu o vedeau cum era în realitate. Îmi demonstrase de mai multe ori că aşa era. Că putea face pe oricine să creadă orice îşi punea în minte. Fusesem uimit să văd cum cei din jur aveau tendinţa să accepte mai uşor minciuna, pentru liniştea lor sau din comoditate, nici măcar nu mai încerca să-i convingă de contrariu. Să văd cum cei apropiaţi ei o considerau fiecare în alt mod pe care ea îl lăsase să îl vadă şi care până la urmă ei îi servea de minune. Ba studiasem reacţiile rudelor, prietenilor ei, vizavi de mine, fie se întrebau cât am să rezist lângă ea, fie credeau că sunt un fraier din mulţii pe care i-a păcălit, le era milă de mine şi nu înţelegeau de ce sunt lângă ea.

Nici unul nu ştia că Bunul Dumnezeu mi-o dăduse în grijă şi pe El nu-l puteam dezamăgi. Că mă secase destul de mult relaţia asta şi că aş fi plecat demult dacă nu aş fi considerat-o o fugă şi o dezertare. Ţineam la ea? Da, ajunsesem să simt ceva la ea, dar eram încă în acel punct în care aş fi plecat fără să sufăr prea mult.

Una este să crezi un lucru şi altceva este când eşti faţă în faţă cu El şi îţi cere să ai grijă de cineva. Cum poţi să te duci să-i spui: „Ştii, Doamne, nu mai pot şi vreau să mă absolvi de grija asta!“? M-am mai gândit apoi că, dacă tot este să fim împreună dintr-un motiv care numai El îl ştie, măcar să fim mai repede, ce să ne mai ameţim aiurea.

– Aşa că, i-am spus eu, haide să lăsăm puţin rolurile deoparte, eu de medic, tu de curvă, şi să vedem ce avem de făcut. Am stat mult şi am analizat tot ce s-a întâmplat şi am ajuns la concluzia că nu se putea altfel, a fost făcut special ca numai eu să am acces la tine. Mă amuză chiar că am învăţat o viaţă ca să te am pe tine ca pacientă şi ca să te pot înţelege. Ştiu că am multe defecte, că nu sunt obişnuit să trăiesc în cuplu, în sufletul meu sunt călugăr şi samurai. Femeile fie

mi-au făcut menajul, fie le-am folosit ca obiecte ale plăcerii, dar niciodată nu mi-au fost egale din niciun punct de vedere. Nici nu erau, nici nu le-am considerat. Îţi dai seama cum mi-a venit când am văzut că o puştoaică îmi putea pune creierul pe bigudiuri. Ştiu că El mi-a îngăduit asta pentru că probabil mai cred încă în interiorul meu că femeile sunt inferioare bărbaţilor.

În orice caz, poate că ar fi mai bine să ştim unde suntem şi ce avem de făcut mai departe. Suntem într-un nod temporal în care, din punctul meu de vedere, analiza s-a încheiat. Ceea ce te determina să faci gesturi necontrolate şi care acţiona din interior nu mai este. Mi-ai spus destule ca să-ţi descarci subconştientul astfel încât să ajungi să-l domini tu pe el şi nu el pe tine. De acum, ce era mai greu s-a dus, restul poţi schimba şi fără mine.

– Nu ai văzut totul, mi-a spus simplu.

– Poate că mai este, dar ce mai este nu e atât de mult încât să nu îl poţi rezolva cu un preot simplu căruia să-i mărturiseşti păcatele simple, omeneşti. În fond, nu trebuie să-i explici cu lux de amănunte ce ai făcut. Este de ajuns să răspunzi prin da şi nu la întrebările lor. Ceva de genul: Ai făcut sex? Da! Peste fire? Da! Nu trebuie să dai amănunte şi nici să descrii cum ai făcut-o! Acum însă cred că ar trebui să-mi spui şi mie ce ai de gând în ceea ce ne priveşte pe noi doi. Nimic nu mă deranjează mai mult decât incertitudinile.

ELIBERAREA

Mergeam pe Moşilor şi, ca niciodată, Rodica stătea pe partea mea dreaptă, sau eu stăteam pe stânga ei. Nu aş putea spune care versiune este mai aproape de adevăr.

Am luat-o în braţe şi am pus-o pe scările unui magazin ca să o sărut. În felul ăsta ajungea la înălţimea mea. I-am spus:

– Din când în când, îmi aduc aminte că te iubesc şi atunci îi mulţumesc lui Dumnezeu că exişti şi că ne iubim.

Mi-a zâmbit cu acel zâmbet al ei şi m-a sărutat.

Am stat înlănţuiţi o vreme în care mi-am îngăduit să simt pielea, buzele, parfumul şi sufletul ei.

– Ştii, i-am spus, eşti prima femeie pe care aş avea curajul s-o duc în faţa altarului şi să jur că tu-mi vei fi singura şi cea din urmă femeie.

S-a uitat ciudat la mine. Nu înţelegea.

– Vezi tu, la ora actuală, cununia religioasă a ajuns un fel de ritual sec. Doar că, pentru cei care văd, este altceva. Au ascuns adevărul în spatele tainelor şi nici preoţii nu mai ştiu ce se întâmplă, cum se deschid cerurile şi coboară îngerii, cum apar sfinţii şi Maica, Dumnezeu Tatăl. Tot cerul participă şi la cea din urmă nuntă care se face într-o biserică dărăpănată dintr-un sat unde luminează opaiţurile. De asta nu aş fi putut să mă căsătoresc cu Manuela. Nu mai puteam să-L mai mint odată că ea va însemna totul pentru mine până la moarte dacă nu simt şi nu cred cu toată fiinţa asta. Dar cu tine este altceva.

M-a strâns în braţe. Câtă putere exista în femeia asta care părea atât de fragilă.

– Pe tine nu aş putea să te înşel niciodată. Nici nu mă mai uit la altele de când te cunosc.

– Păi, dacă te-am legat! îmi spuse în glumă.

– Iubito, am fost legat de atâtea ori încât ar fi tare greu să mă mai poţi păcăli. Dar dacă este să ne luăm după cum spunea maestrul meu, Titulescu: „Cea mai proastă femeie poate păcăli cel mai deştept bărbat!“, atunci există şi şansa asta!

– Ce nesuferit bărbat am! spuse prefăcându-se nervoasă.

– Tot ce am spus evident că nu exclude posibilitatea ca pe viitor să te înşel! am spus în glumă.

De ce nu realizăm câteodată că o simplă glumă poate fi ca un tobogan spre ce este mai rău.

– Atât îţi trebuie, că te tai!

– Cu lama pe faţă! Şi nu numai... Hai, fără glumă, crezi că am să te înşel vreodată?

– Eu ştiu?

– Uită-te!

Am văzut iar cum se uită peste umărul drept cumva şi cum i se umezesc ochii. Capul îi căzu în piept ca să nu îi văd lacrimile.

I-am ridicat barba.

– Haide, măi. Ce s-a întâmplat? Să nu-mi spui că am să o fac.

Nu-mi răspunse nimic. Eram contrariat, pentru că nu simţeam în mine dorinţa de-a o face pe viitor. Poate că nu vedeam ca ea, dar sigur aveam premoniţii despre cum va evolua un lucru şi simţeam de obicei nodurile temporale. Am căutat cu înfrigurare răspunsul în prezent la o problemă care avea să se întâmple probabil în viitor. Dar nu vedeam un motiv pentru care să o înşel. Îmi plăcea să fac dragoste cu ea.

– Ai să mă respingi vreodată fizic în viitor?

Clătină din cap, făcând semn că nu. Căutam alt motiv care să mă facă să plec de lângă ea.

– O să mă înşeli?

– Eşti nebun? mă întrebă.

– Atunci de ce să te înşel?

Şi atunci mi-am reamintit de regresia pe care o făcusem cu ea. Când o să fie? Peste douăzeci de ani? A fost de ajuns ca să îi văd chipul ca să înţeleg de ce îi fusese frică şi atunci: de Magda.

– Dar nu o mai iubesc! Mă rog pentru ea să-şi găsească liniştea.

– Tu nu înţelegi că până nu-ţi rezolvi problemele cu ea nu o să ai linişte?

– Dar chiar nu simt că aş mai avea ceva de împărţit cu ea. Eram atent la sufletul meu şi nu simţeam nimic. Nici iubire, nici durere, nici altceva.

Cert este că, la un moment dat, privind la o vitrină, îmi arătă o perucă exact ca aceea cu care fusese înmormântată Magda. O versiune a coafurii Cleopatrei, dar mai scurtă, de culoare roşie. Acel roşu pe care îl avea Magda înainte să moară, când o vopsisem cu mâinile mele.

Am simţit un junghi în inimă. De unde fusesem vesel şi nimic nu părea să ne strice seara, nu ştiu de ce, dar în mine au început să clipească toate sistemele de alarmă. Am continuat să mergem spre Obor, cu Rodica mea sporovăind vesel.

– Mă tot bate mama la cap să ne vopsim şi nu am nici un chef. Am fost toate culorile şi nu văd de ce ar trebui să o mai fac.

– N-ai nevoie. Eşti minunată şi aşa, am spus în glumă.

– Vai, ce drăguţ sunteţi în seara asta, domn doctor. Ce vi s-a întâmplat?

– Nimic, iubita.

– Haide, haide... spune. Crezi că nu am văzut că vorbesc singură de la un timp încoace?

– Când te uitai la peruca aceea...

– Da?

– Aşa avea părul Magda înainte de a muri şi când am înmormântat-o i-au cumpărat ai ei o perucă identică...

– Nu ţi se pare ciudat că îmi vin tot felul de idei de-astea în ultimul timp?

– Ba da, dar ce se întâmplă? Este aici?

– Uită-te, ce tu nu vezi?

– Ba da! am spus stins pentru că într-adevăr simţeam prezenţa Magdei lângă noi. Ce vrea? am întrebat.

– De ce nu o întrebi pe ea, nu crezi că ştie mai bine decât mine sau decât tine?

Am stat un pic pe gânduri. Apoi m-am apropiat mental de cea care îmi spărsese inima şi pacea.

„De ce vii? Ce vrei?“ am întrebat în gând.

„Pe tine! Vreau să fim iar împreună!“

„De ce? Nimic nu poate schimba ce a fost!“

„Îţi dau în schimb fecioria mea!“, veni oferta.

„Ştiu că asta înseamnă mult, dar mai presus de asta este iubirea. Asta nu ai putut să-mi dai!“, aproape am ţipat în gând.

– Mă vrea pe mine! i-am spus de data asta liniştit Rodicăi.

– Şi de ce crezi că te vrea?

– În nici un caz pentru că mă iubeşte. Poate că are de învăţat de la mine, poate pentru că şi-a dat seama că dintre toţi bărbaţii cu care a fost sunt singurul care a iubit-o... Nu ştiu.

– În toate vieţile am fost rivale şi tot timpul m-a crezut o proastă. I se părea că modul meu de a cuceri bărbaţii era prea lung şi încurcat. Ea îi atrăgea prin felul ei de a arăta. Eu îi lucram din interior... Ai mei rămâneau, în timp ce ai ei plecau în cele din urmă. Niciodată nu a înţeles ce fac.

Am ajuns în faţa unui fast-food arăbesc şi mi-a spus că vrea să intrăm să mâncăm un profiterol.

– Dar mie nu-mi place profiterolul! răspunse după câteva secunde.

– Da, aici îi plăcea ei să mănânce.

– Aîîîîîîîîî! făcu ea nervoasă. De ce trebuie să-ţi rezolv eu problemele tale?

– Vezi că aşa făcea ea când se enerva. Doar asta spunea: „De ce eu?“ Hai nu te supăra. Mergem la Mc, comandăm ceva şi vedem ce se poate face. Colaboriamo?

Îmi zâmbi puţin obosită. Am comandat o ciocolată caldă pentru ea şi o cafea pentru mine, o plăcintă cu vişine şi o porţie de crochete de caşcaval. Nu mai luasem până atunci.

– De ce le-ai luat? Mă întrebă rece. Crezi că nu mi-au sărit şi mie în ochi de când am intrat?

– Pentru ea, îi este foame! nu vreau să o chinui, vreau doar să o înţeleg şi să ne vedem de viaţa noastră.

– Bine.

Am dat să o conduc la o masă lângă fereastră, dar îmi spuse:

– Nu lângă geam. Mă trage lumea afară. Acum sunt la masă, peste câteva secunde sunt cu gândul dincolo de vitrina magazinului din faţă. Dacă vrei să stau o oră cu tine, trebuie să mă fereşti de spaţii deschise.

– Asta este bună? am întrebat arătându-i o masă de două persoane, lângă perete.

– E perfectă, îmi răspunse aşezându-se. Dacă o să cauţi bine, o să vezi că ştii ce se întâmplă. Poate că nu am şcoala ta, dar când eram mică am citit tot ce exista despre psihicul uman. Plecam de la şcoală la bibliotecă şi stăteam până se închidea. Odată am rugat un coleg să-mi aducă ceva de mâncare şi de băut ca să nu plec...

Asta confirma prezenţa cărţilor de psihologie pe care le văzusem la ea în casă şi pe care sigur le citise. Nu trebuia să fii expert ca să vezi că atunci când explica ceva avea stilul psihanaliştilor.

– De ce nu te-ai făcut psihanalist?

– Nu mi-ar plăcea să fac o meserie din asta, îmi spuse amestecându-şi ciocolata.

Mi-am deschis pachetul de crochete de caşcaval şi am început să le mănânc. Mi-am adus aminte de gesturile Magdei, care întotdeauna începea prin a mirosi ceea ce mănâncă, apoi punea palmele deasupra mâncării ca să simtă dacă era curată spiritual şi pentru a o curăţa. Mi-era clar că era cu noi.

– Crezi că nu mai pot de fericire când ştiu că este tot timpul aici?

– N-ar trebui să te supere. În fond, eu am cerut să rămână lângă mine ca înger păzitor! mi-a ieşit păsărica din gură.

– Poftim?

– Da, bunică-su m-a rugat, la înmormântarea ei, să am grijă să se întoarcă de unde a venit. Şi atunci când s-a pus problema judecării, la patruzeci de zile după ce a murit, m-am dus la schit, la Darvari, şi în timpul Liturghiei i-am cerut lui Dumnezeu să nu plătească în iad greşelile ei de pe pământ, că o să le plătesc eu având grijă de oameni fără să cer plată. Timp de trei ani am făcut asta. Am mai cerut să rămână în jurul meu ca înger păzitor. Aşa că o vreme, până să se nască, a rămas lângă mine.

– Ce bucurie pentru ea să te vadă cu altele! Aşa ai pedepsit-o? Să te vadă fericit, culcându-te cu alte femei?

– Nu cred. La început, în primele patruzeci de zile, chiar mi-am făcut o prietenă... Nu o să-ţi placă ce-ţi spun!

– Ştiu, dar spune. Eu oricum ştiu ce ai făcut, dar spune-le şi cere-ţi iertare pentru tine şi pentru ea.

– Ei, cu ceva timp înainte de a muri am văzut împreună filmul Fantoma şi atunci, după ce a murit, m-am gândit că ar merge. Aşa că m-am cuplat cu o tipă şi, când făceam dragoste, dacă mai şi bea ceva, nu era greu să-i ia locul Magda.

– Nu făceai dragoste, făceai sex. Dacă era să fie dragoste, nu aveai nevoie să te culci cu nimeni,

nici tu cu ea, nici ea cu tine, prin trupul cuiva. Era de ajuns să o simţi lângă tine. Şi cum îţi dădeai seama că este ea?

– Când am făcut prima dată dragoste cu ea. Avea blugii pe ea, nu m-a lăsat să îi dau jos complet. Ne jucam şi mai târziu mi-a mărturisit că nu credea că am să pot intra în ea în poziţia aceea în care eu stăteam puţin în lateral.

Fără să vreau m-am amuzat când mi-am amintit chipul Magdei când m-a simţit în ea. Era perplexă.

– Ce să-ţi spun, ce amuzant! a spus Rodica supărată.

– Iubita, ăsta sunt. Nu-mi amintesc să-ţi fi spus că sunt un înger coborât direct din cer!

– Ştii că şi Manuela simţea asta şi ne spunea mie şi lui Nelu că simte cum vine şi încearcă să-i ia trupul ca să fie cu tine.

– De ce nu mi-a spus mie?

– Ţi-a spus, dar ai fost vreodată atentă la ea, la ce simte şi ce vrea ea?

– Nu cred. Dar nu pentru că nu aş fi vrut. Niciodată nu am înţeles ce caută la mine. O întrebam mereu de ce a venit la mine, credeam că vrea să înveţe, nu am pus prea mult preţ pe relaţia noastră de cuplu.

A urmat o perioadă de linişte, timp în care eu mi-am terminat de mâncat crochetele, iar Rodica s-a uitat în depărtări.

– Vă văd pe tine şi pe Manuela închişi într-o cameră cu mulţi bani, tu scrii la o masă fără scaun, iar ea are grijă de tine. Aveţi o fereastră cu zăbrele prin care se uită Magda la voi. Nu ştiu ce înseamnă ce văd. Eu v-am închis?

– De ce nu am scaun?

– Ca să te chinui să scrii? Nu apreciezi decât lucrurile care se obţin greu?

Adevărul este că nu mai aveam scaun. Avusesem unul rotativ care se rupsese în timp ce scriam aşa-zisa mea lucrare de doctorat. Iar cărţile

care îmi rămăseseră erau sub masă, stivuite frumos. Ele erau banii mei şi ai Manuelei, pentru că şi ea băgase bani în cartea mea.

– Da, ai legat-o pe Magda de tine ca să vadă de fiecare dată când eşti cu altcineva. Dar a avut grijă să fii întotdeauna cu o femeie pe care să nu o iubeşti. Nu o deranja că faci sex cu ele atâta timp cât o iubeai pe ea.

– Nu am conştientizat niciodată asta. Dar dacă mă gândesc bine, seamănă cu mine. În fond şi eu am văzut cum se culcă cu grecul, cu bărbat-su. Ea de ce să nu simtă ce am simţit eu?...

– Până acum nu a deranjat-o. De abia acum, că iubeşti, suferă şi simte gelozia.

– Sincer îmi pare rău. Nu ştiu ce să fac pentru ea.

– Să o ierţi pentru ce a făcut sau crezi tu că a făcut.

– O iert. Chiar îmi doresc să fie fericită şi să iubească şi să fie iubită, ca să vadă cum este. Pot să-l rog pe El să o dezlege şi să-i netezească calea spre înţelegere.

Am stat puţin şi m-am gândit la Bătrânul deasupra căruia sfera de lumină fâlfâie din aripi neîntrerupt şi l-am rugat să o ierte, să ne ierte şi pe ea, şi pe mine şi să o ajute să-şi găsească liniştea. Era de acord. Fiecare plătisem unul faţă de celălalt tot ce greşisem. Am simţit spiritul Magdei care se apropie, îmi ia capul în mâini şi mă sărută. Niciodată nu-mi fusese mai evidentă o senzaţie spirituală ca aceasta care se apropia de cea fizică.

Am privit-o pe Rodica. Se uita şi ea, văzuse.

– M-a sărutat! i-am spus ca o scuză Rodicăi care considera că a săruta pe altcineva decât pe omul cu care eşti în relaţie este echivalent cu a te culca cu altul!

– Ştiu, că nu sunt oarbă. Măcar să-şi vadă de drum.

M-am simţit eliberat de o povară care-mi apăsa sufletul.

PRIMUL MILION

A trebuit ceva să-mi dau seama care este şpilul. Odată însă aflat, a devenit uşor să adun îngerii de lumină de care aveam nevoie. La început căutam doar entităţile obişnuite din radiestezie pe care să le anihilez. Şi aici era cu cântec. Societatea de radiestezie nu era de acord cu anihilarea entităţilor negative, fie că dădeau banale infecţii, fie că duceau la hepatite sau la cancere. Erau entităţi cu suflet şi aveau din această cauză viaţă în ele. Doar că studiind originea lor am observat că nu erau creaţia Lui Dumnezeu, ba din contră erau încercarea disperată a demonului de a-l copia pe Dumnezeu. Sufletul era luat de la oamenii care îl pierduseră din cauza vieţii lor fără de lumină şi Dumnezeu. Drept urmare, eu îi distrugeam. Primisem şi o poreclă din partea demonilor: Anihilatorul! Şi asta pentru că îi anihilam. Chiar dacă simţeam durerea răului care plângea pentru fiecare creaţie a lui. Ardeam tot cu flacăra lui Saint-Germain. Imaginasem chiar un dispozitiv, precum un aruncător de flăcări care ardea tot. Puteam curăţa în cinci minute o casă de 3-4 camere. Din păcate nu o puteam folosi în curăţarea caselor oamenilor, pentru că le era greu să creadă că se poate face aşa ceva.

Fusese drăguţă faza în care o doamnă venise la mine să-i curăţ apartamentul care era foarte încărcat negativ de o vrăjitoare. Îi spusesem care este preţul meu, fusese de acord să-l plătească şi îmi adusese planurile să curăţ casa după ele. Când a văzut cât a durat a făcut o figură uimită şi fără să vrea a gândit: „Şi pentru atâta lucru dau eu o sută

de euro?“, m-a apucat râsul. S-a ruşinat pentru că i-am surprins gândul şi i-am spus: „OK. De data asta este gratuit. Dacă vreţi să continuăm, mă căutaţi!“ Nu mă căutase. Şi asta pentru că nu înţelesese că, de multe ori, este mai uşor să cureţi o casă de la distanţă decât mergând în locul respectiv. De departe acţionezi prin intermediul supraeului tău, care de cele mai multe ori este cu mult mai puternic decât sinele tău actual. Cui să explici?

Eu înţelesesem că, odată ce învingi un demon, capeţi în schimb un înger în dar de la Dumnezeu. Aşa că vânam demonii din fiecare pacient. Unu, doi, zece. Nu avea importanţă. Acum înţelegeam şi de ce în radiestezie nu aveai voie să lucrezi pe oamenii cu EBF mai mic de 81. Toţi erau mai mult sau mai puţin posedaţi de demoni. Sunt, până la urmă, peste tot. Aşa că îmi număram îngerii.

De la doisprezece, când devenisem maestru Reiki, la douăzeci şi doi, când devenisem maestru Karuna, cu cei care îi mai primisem de la căsătoriile la care participasem, la botezuri şi la optimizările radiestezice. Încet, mica mea armată de lumină începu să se strângă. Era greu, un fel de muncă de Sisif. Toţi demonii pe care îi scoteam din ei trebuia să-i înving în mine şi să-i trimit înapoi în iad. Problema era că nu-i învingeai decât prin rugăciune şi post. Aşa că mai mâncam doar seara şi trebuia să citesc catismele din Psaltire. Dar bucuria de a vedea armata mea de lumină în astral era imensă. Mică, dar a mea. Aveam grijă ca săbiile lor să fie tot timpul din lumină albă şi să strălucească în astral. Acum când mă uit în urmă, nu-mi vine să cred cât de naiv eram.

Momentul culminant a fost cel în care am intrat în conflict cu un hipnotizator de şcoală veche, cea rusă, care se folosea de demoni. Eram cu Rodica şi mersesem să vedem casa unei fete

care avea ceva probleme. Deodată Rodica făcuse ochii mari şi începuse să plângă.

„Tu nu vezi că ţi-i omoară?“

Preocupat de discuţia care avea loc, nu fusesem atent la ei. Îngerii mei cădeau ca spicele sub armele tartorilor psihologului. Mă uitam şi nu-mi venea să cred ce se întâmplă. Mi-au trebuit câteva secunde până să înţeleg. Şi atunci am intrat în luptă cu totul. Îmi plăcea asta şi era ceea ce făceam cel mai bine. Am căsăpit câţiva demoni. Urletele lor au născut degringolada. Am dat lumină îngerilor răniţi şi am trecut peste ei. De cei care fuseseră răniţi mai tare urma să am grijă la sfârşit.

„Binecuvântează-mă Doamne, că am învins!“, i-am spus Lui Dumnezeu din Ceruri. Tatăl şi-a pus mâna pe capul meu şi în piept mi-a pus ceva ca o medalie în formă de cruce. M-am întors la ai mei. Cu lumină am imaginat bandaje şi i-am ajutat să-şi vindece rănile. Ştiam şi să cos. Doar sunt medic.

„Pot să primesc ceva în dar şi pentru ei, pentru că au luptat aşa?“, diferenţa numerică dintre ai mei şi atacatori fusese de 1 la 10. Îmi fusese de folos experienţa acumulată în vieţile de luptă de pe Pământ.

„Ce-ai vrea pentru ei?“, mă întrebă Preaînaltul.

„Aripi pentru cei care nu au şi arme pentru toţi.“

Dumnezeu a zâmbit în barbă.

„Bine!“, îmi răspunse. Am simţit o bucurie imensă în suflet şi aproape că mi-au dat lacrimile. Simţeam recunoştinţa celor care luptaseră alături de mine. Fusese ceva destul de serios dacă El acceptase asta. Ştiam acum că îngerii mei vor lupta până la capăt pentru mine.

În lumea spirituală era greu să-ţi capeţi aripi, de aceea pentru a le căpăta multe spirite se năşteau pe pământ şi trebuiau să trăiască o viaţă pentru a le câştiga! Şi acum le primiseră în câteva minute! Per

total, era bine. Am luat capul psihologului ca o ultimă încununare a succesului. Nu avea să-i fie bine, dar le spusesem că vor învăţa cu forţa despre puterea luminii, dacă nu voiau cu binele.

Ideea despre putere mi-a venit însă altădată. Când la mine a venit încarnarea lui Timur Lenk sau Tamerlan.

Un domn la aproape cincizeci de ani care îşi dorea un copil. Din păcate, cu femeile cu care fusese nu reuşise. Când doriseră ele nu era el pregătit, iar acum, când dorea, nu mai găsea pe cineva care să-i împlinească acel vis. Am descoperit cu stupoare un blestem al unui duşman de-al lui. Îl învinsese pe Baiazid. Îl luase captiv. Îl plimbase în cuşcă şi-i pusese pe fiii lui să-şi scuipe tatăl ca să fie lăsaţi în viaţă. Dar îl blestemase să nu se bucure niciodată de copii. Mai exact, să nu aibă parte de ei.

Baiazid, unul dintre cei mai mari strategi ai lumii, fusese învins de furia oarbă a celor opt sute de mii de călăreţi ai lui Tamerlan! Atunci am realizat cât de importanţi sunt îngerii, numărul lor.

Am adunat încă doi prieteni cu îngerii lor şi am atacat cel mai negru punct de pe suprafaţa ţării. Dacă vizualizezi harta ţării în lumină, vezi punctele negre de pe ea. Era Maglavitul. Într-o noapte, am atacat la nivel astral. Nici nu au ştiut ce a fost. Nu aveam treabă cu vrăjitoarele, ci cu demonii. Ele mai aveau de făcut mult rău în ţară şi nu le venise timpul. La sfârşit, fiecare, după meritele lui, a primit în dar îngeri. Eu aveam peste un milion.

MOVILIŢA

Rodica se decisese să mă ducă în camera ei. Camera unde fugea de lume, departe de tot, aflată într-un sat la treizeci de kilometri de Bucureşti. Cred că mă bucura ieşirea din oraş, chiar dacă autobuzul care ducea spre satele limitrofe nu era de patru stele, nici măcar de două!

Am făcut 30 de minute pe drumul spre Buzău. Autobuzul ne-a lăsat la intersecţia cu drumul care mergea în satul bunicilor ei. De aici, mai erau câţiva kilometri buni până în sat. Singura soluţie era autostopul.

Lângă noi îşi făcu apariţia o sanie arhaică, trasă de un cal.

– Mergeţi spre Roşiori? l-am întrebat pe ţăranul care strunea calul de hăţuri.

– Da, ne spuse el.

– Ne luaţi şi pe noi?

– Vă iau.

– Cât ne costă? am întrebat.

– Cât vreţi, ca să iau de mâncare la calul ăsta!

– 50 e bine?

– E bine.

Am plecat cu sania spre sat. Vremea era frumoasă şi pe alocuri zăpada se topise, aşa încât atunci când sania atingea asfaltul ieşeau scântei.

– Diii! se auzi glasul ţăranului.

– Dumnezeu drăguţul, mi-a făcut o bucurie! Îmi place să mă plimb cu sania. Spuse Rodica cuibărindu-se la pieptul meu. Ne-a lăsat la intersecţia principală din sat. De acolo, în câteva minute am ajuns la casa bunicilor ei. O casă mică, bătrânească, văruită în culori vesele.

Ultima cameră din casă era camera unde se retrăgea ea. Era o cameră unde nu intrase niciunul dintre prietenii ei. Se afla în faţa casei care dădea spre drum, dar faţă de intrare era ultima cameră. Focul de abia fusese făcut, astfel că era destul de frig. Bunica ei se bucura să ne vadă. Cred că se bucura să o vadă cu cineva. Nu fusese deloc un copil uşor de crescut.

– Aici îmi îngropam gândacii, îmi spuse. Acum îi părea rău. Dar în faţa geamului îşi făcuse un mic cimitir unde îngropa animale moarte.

– Hai să-ţi arăt satul. Mă luă de mână şi ne îndreptarăm către poartă.

– Mergem să cumpărăm câte ceva, îi spuse din prag bunicii.

Pe drum mă gândeam cum să abordez subiectul care mă interesa. În faţă ne apăru un grup de bărbaţi, puţin mai tineri decât mine. Cam de vârsta ei. Se salutară.

Şi deodată am simţit ceva în suflet: un amestec de ură, suferinţă, resentimente. Era ca un zid de care mă lovisem şi în care intrasem. Respiraţia mi se opri în loc.

– Cine erau?

– Prietenii mei.

– Şi ce este cu ei?

– Unul dintre cei de acolo este cel care m-a violat, spuse sec.

Răceala cu care o spusese, detaşarea ei făcu să mi se zbârlească părul de pe braţe. Simţeam ura din spatele zidului pe care-l ridicase. Ca bărbat, îmi venea să mă întorc să-i spulber capul de pe umeri. Ca terapeut, am continuat:

– L-ai iertat?

Urmă o pauză, după care izbucni:

– Nu are decât să putrezească acolo, mâncat de gândaci. Nenorocitul naibii!

Am luat-o în braţe şi am strâns-o. În acest timp încercam să anihilez tot norul ăla negru pe care îl simţeam împrejur.

Ajunsesem departe de sat, lângă nişte canale de irigaţie secate, pe fundul cărora se vedeau diverse lucruri aruncate de oameni: aragazuri ruginite, tigăi, cutii de conserve. Mai departe erau pământurile oamenilor, câmpul.

– Cum s-a întâmplat?

– Era de Sfânta Marie şi m-am dus la discotecă. Aveam un prieten. Ăsta este frate-su. A zis să mergem să mai cumpărăm câte ceva şi m-am urcat cu el în maşină. M-a dus în pădure.

– Şi?

– A oprit maşina şi mi-a spus să mă dezbrac. Am crezut că glumeşte. Dar nu era aşa. M-a legat de copac cu cordonul şi m-a violat. Atunci am fugit prima dată din mine.

– Cum ai fugit?

– Mi-am văzut trupul jos şi pe el făcându-şi treaba şi eu am plecat.

Se dedublase! Atunci i se schimbase viaţa din punct de vedere spiritual.

– El unde este acum?

– În una din camerele mele. Legat bine, să vadă cum este.

– Ştii că, dacă vrei să te vindeci sufleteşte, va trebui să-l ierţi şi să-l eliberezi?

– Ştiu. Hai să mergem. Mi-e foame.

Am tăcut. Am mers până la un mini-market din sat şi ne-am întors acasă.

Seara, am primit vizita unui văr de al ei. Am deschis vinul şi am închinat toţi.

Limba vărului cu care crescuse a început să se dezlege şi ne-a povestit cum, împreună cu alt prieten de-al ei, o păcăliseră pe o fată din sat şi o duseseră în porumbi. O violaseră de mai multe ori. Nu era o problemă. Era şi prostuţă, şi urâtă, şi la ei în sat se considera că unei femei care este urâtă i se face un bine dacă este violată. Asta în secolul XX. Nu au trecut zece ani de atunci!

Am privit figura Rodicăi. Era consternată de ceea ce aflase şi nu ştia dacă să-l condamne pe

vărul ei sau nu. Curios, şi femeile aveau aceeaşi concepţie. Era un sat patriarhal, unde bărbatul era stăpânul şi făcea cu femeia ce dorea. La propriu. Nu este de mirare schimbarea femeilor plecate de acolo. Toate pe care le cunoscusem erau dominatoare, ca o consecinţă a modului cum erau privite în sat.

Nu ştiu cât pentru că avusese ea încredere în mine şi cât pentru că îi spusese Dumnezeu, dar am ajuns în camera ei. Cert este că, la plecare, pe măsură ce ne îndepărtasem de satul unde îşi trăise copilăria şi adolescenţa, îmi spuse:

– L-am iertat şi l-am eliberat din camera cu gândaci.

Ştiam că tipul respectiv avea să fie şi el bine. Viaţa lui fusese distrusă de atunci. Nimic nu-i mai mersese, stricase tot. Nici de iubire nu mai avusese parte, nici de familie, de nimic. Nu mi-aş fi dorit să fiu în pielea lui. La nivel fizic realizezi că nu îţi iese nimic. Dar la nivel spiritual este ca şi cum s-ar întâmpla în mod real. Plus că el nu mai fusese în el însuşi demult.

RĂSCULAREA

Timpul parcă trecea din ce în ce mai greu, iar sufletul meu îşi pierduse orice urmă de linişte. Mă plimbam de colo-colo prin bar spre disperarea colegilor mei care credeau că sunt atât de agitat datorită faptului că trebuia să rămân şi tura de noapte. Unii chiar încercaseră să mă consoleze spunând că respectivul coleg, care nici măcar nu anunţase că lipseşte, era un neserios. Ei nu înţelegeau că problema mea nu era faptul că rămâneam şi noaptea la bar, ci Rodica.

Totul fusese frumos până pe la prânz, când îi spusesem să nu se ducă fără mine la cursurile de radiestezie. Nu îmi dădeam seama exact ce se întâmplă, dar descoperisem în ea tot soiul de gânduri induse de unii de acolo. Îl suspectam pe Radu, nu de alta, ci pentru că fuseseră împreună în altă viaţă. Deşi situat în vârful ierarhiei inforenergeticii, era om şi, ca urmare, supus greşelii.

Se întâmplaseră prea multe de când ajunsesem acolo. Văzusem în astral corzile dintre el şi Rodica, precum nişte lanţuri de legat vapoare împletite în trei, şi nu ştiam care pe care îl ţinea pe celălalt legat în trecut. Luptasem destul cu fantomele prezentei vieţi şi simţeam că eram depăşit de cele ale vieţilor trecute. Apoi, când am făcut o altă meditaţie cu Radu, cum îi spunea ea, şi încercasem să ies în astral, îmi blocase chakrele superioare şi nu mai putusem să văd nimic. Asta este problema când eşti ca mine, nici cal, nici măgar, adică nici nu mă zbat să intru mai mult în

lumea spirituală, nici nu stau complet în cea fizică, accesul meu la ambele lumi având de suferit.

La un moment dat simţisem când făceam dragoste cu Rodica că ceva nu este în regulă, că eu nu mă comport exact ca şi cum aş fi eu. Îmi place să privesc femeia mea când mă culc cu ea, să o simt şi să o văd în toată splendoarea ei. Plus că, de ce nu, este un adevăr, limitele mele sunt mai largi, ori deodată nu mai simţisem dorinţele mele poate mai puţin ortodoxe şi nu prea semănam a mine. Era Radu! Nu ştiu de ce făcea asta. Nu reuşise să treacă peste sentimentele de demult şi se atrăgeau reciproc sufleteşte, sau era doar o atracţie sexuală datorată încărcăturii pe care o avea Rodica acumulată în toate vieţile ei. Habar n-aveam. Cert este că simţisem prezenţa lui între noi când făceam dragoste.

Reuşisem să mă liniştesc puţin şi să mă aşez la masa rezervată pazei şi revedeam evenimentele încercând să le pun cap la cap, îngrijorat de tot ceea ce ni se întâmplase de când ajunsesem la radiestezie. Radu ne certase din prima clipă când ajunsesem acolo spunând că dacă mai vorbim între noi ne desparte. Şi nici măcar nu vorbisem! Descoperisem că fusese soţul Rodicăi într-o altă viaţă, că o înşelase şi apoi ea se aruncase în braţele tuturor bărbaţilor ca să îl pedepsească. Ajunsese să fie dată pe mâna călăului, care o înfierase cu floarea de crin.

Ţin minte că în momentul în care descoperisem legătura dintre Radu şi ea, corzile care-i legau, crezusem că el, ca maestru, le-a întins şi încercasem să-l lovesc. Şi l-am lovit. Am urcat în cer la locul meu de lângă apă şi am luat toate armele pe care le aveam. Arcul cu săgeţi, săbiile, cuţitele, shurikenurile, suliţa, bilele, steluţele, biciul de foc cu care alergam demonii la începutul vieţii mele. Mă rugasem doar atât, dacă nu era voia lui Dumnezeu să-l lovesc, armele mele să nu aibă nici o putere. Şi lovisem.

Ştiam ce pot face la nivel spiritual. Erau oameni care paralizaseră doar la o lovitură de sabie. Or, eu acum cerusem dreptate divină împotriva lui în cazul în care şi-ar fi depăşit atribuţiile de mentor cu care fusese învestit! Şi eu greşisem faţă de femei pe care doar ar fi trebuit să le învăţ. Mă culcasem cu ele, dar nu mă consideram vinovat atâta timp cât bărbaţii lor nu ştiau cât ştiam eu. La următorul curs a întârziat. Sincer am crezut că nu mai vine şi că îl distrusesem, totuşi a venit. Era parcă puţin obosit, dar atât. Mai uimit eram eu, dar sincer credeam că cel care îl apărase până la urmă era Bunul Dumnezeu. Înainte de a începe cursul a spus:

– De multe ori se întâmplă să subestimăm oamenii, să credem că sunt sub noi... Câţi dintre voi aţi păţit asta? a ridicat mâna.

Am ridicat-o şi eu.

– Cel mai bine este să ne cerem iertare şi să încercăm să nu o mai facem. Îmi cer iertare dacă am greşit şi am făcut asta.

– Şi eu! au răspuns câţiva.

Apoi a explicat cum de nu l-am atins atunci când am lovit. Era prea mult pentru mine. O dovadă de încredere mai mare nu se putea.

Astăzi o sunasem pe Rodica şi îi spusesem că nu vreau să meargă la cursul de radi fără mine. Înainte fusesem până la Dumnezeu şi mă plânsesem că se foloseşte împotriva noastră energie informată şi că nu pot să o apăr dacă se duce acolo singură. Fusese de acord şi rămăsese să nu o lase pe Rodica să se ducă şi să o trimită să mă vadă la club.

Ştiam deja de pe la prânz că acel coleg care urma să mă schimbe nu avea să vină, tot bunul Dumnezeu îmi spusese, aşa că speram ca Rodica să vină să mă vadă la lucru.

Când îi cerusem să nu se ducă, îmi spusese că e de acord. Dar apoi am văzut-o cum se duce la Cel de Sus şi cum îi explică că este mai bine

pentru ea să meargă la curs la radi, că nu are rost ca din cauza geloziei mele să piardă nişte informaţii pe care oricum nu are de unde să le ia. L-a convins. Şi s-a dus.

Am început să mă enervez. În sufletul meu mă simţeam nedreptăţit şi faptul că, după ce îmi spusese că o să facă într-un fel, se sucise m-a enervat şi mai tare. Am trimis lumină spre liceul unde se ţineau cursurile.

„Vrea să o facă mireasă a Lui!“, veni şoapta perfidă a demonului.

„Poftim?“, am spus surprins de intervenţia lui neaşteptată. Mai ales că în suflet simţeam că este adevărat.

„Te pune să o creşti pentru El, doar nu crezi că pentru tine!“, puse sare pe rană fiinţa întunericului.

„Cum adică?“

„Cum crezi că apar alte spirite? Din unirea Lui cu miresele pe care le are în Univers.“

Ca un fulger mi-a trecut prin minte momentul când odată am văzut-o pe Rodica cu ochii spre cer, zâmbind cu acel zâmbet cu care o vedeam de fiecare dată când ajungea în rai.

„Ce faci?“, o întrebasem.

„Mă joc cu El. Voi toţi sunteţi prea serioşi. Aşa că eu una îl gâdil cu creanga mea, şi-l smotocesc spre disperarea celor de sus. Îmi spune să mai trec pe la El, dar să stau şi cu tine, că mă iubeşti. Să vin pe la El când eşti la serviciu, să mă mai duc în grădina mea din cer...“

Mi-am adus aminte de rochiţele ei din cer şi de toate lucrurile care o aşteptau acolo. Ceea ce rămăsese din lucrurile ei când alesese misiunea de a lua focul veşnic. Lucruri la care eu nici măcar nu visasem.

De câte ori nu spusese că nu poate să-mi spună ce i-a spus El?

Şi acum cred că cel mai rău mă iritase că se dusese la El cu zâmbetul ei de copil mic şi

obţinuse ceea ce dorea de fapt în umbra ei.

„E adevărat ce spune, Doamne?“

„Da!“, veni răspunsul lui Dumnezeu.

„Şi atunci de ce mi-ai mai dat-o zicând că e femeia mea dacă voiai să o ţii pentru tine?, am întrebat. Nu ai zis tu: «Iată femeia ta!» Nu mi-ai dat-o tu în grijă?“

„N-ai înţeles că de la început a fost gelos pe voi, de când v-a creat? Că iubirea voastră era atât de plină şi de perfectă că nu mai aveaţi loc şi pentru El şi că din gelozie v-a ispitit ca să călcaţi Legile pe care tot El le-a dat, ca să aibă motiv să vă despartă?“

„E adevărat, Doamne?“

„Da!“, veni răspunsul Celui Preaînalt.

„El este cel care a îngăduit să fiţi despărţiţi, care v-a făcut să vă înşelaţi unul pe celălalt în toate vieţile, ca să vă urâţi şi să nu puteţi sta împreună... Lui trebuie să-i mulţumeşti că te afli pe planeta asta, pentru El ai făcut totul crezând că eşti vinovat şi că ai o vină de ispăşit... pentru El, că nu a putut să stea să privească la voi cum vă iubiţi unul pe celălalt fără ca El să aibă loc între voi...“

„Este adevărat, Doamne?“

„Da“, veni răspunsul Celui pentru care mi-am dat şi mi-aş fi dat viaţa oricând.

Am revăzut ca un fulger toate vieţile mele, toate nenorocirile pe care le-am acceptat şi le-am făcut numai ca să-mi ispăşesc o vină care nu exista, pentru care fusesem exilat aici, pe Pământ. Nu-mi plăcuse niciodată planeta asta şi acum mai puţin ca oricând. Acceptasem toate misiunile nenorocite pe care nu le accepta nimeni ca să ajung la finalul apocaliptic al Pământului. Nu-mi părea rău nici de dispărea într-o clipă Pământul cu tot ce era pe el atâta timp cât puteam să mă întorc la femeia mea, la jumătatea mea, să nu mă mai simt atât de gol ca până acum.

Nu mă mai interesa nici cursul la care Radu mă atrăsese în spirit, nici nimic. Încerca să mă

liniştească, dar furia din mine, furia roşie care mă făcea să măturtotul în vieţile mele, se declanşase şi nimic, nici măcar eu, nu o mai puteam opri.

Am ieşit din trup şi m-am dus direct la El.

În trecere am văzut chipurile celor care-i slujeau, mulţi dintre ei trecuţi în nefiinţă. Părintele Argatu, părintele Pantelimon, părintele Cleopa şi, lângă ei, chiar şi Radu venise. În spate pe undeva remarcasem chipul lui Nelu. Dar nu aveam timp pentru ei. Îngrijorarea lor nu mă mişca chiar deloc. Simţeau furia mea şi nu ştiau cum să reacţioneze.

M-am pus chiar în faţa Lui îmbrăcat de luptă aşa cum mă ştia pe mine un Cer: Ares, zeul războiului, Israel, cel care l-a învins pe Dumnezeu, Ilie, trăsnetul lui Dumnezeu, Solomon cel înţelept, Ioan, glasul celui ce strigă în pustie „pregătiţi calea Domnului“, Francisc De Assisi, cu stigmatele pe mâini, Serafim de Sarov, Petru cel Mare, Attila, Ivan cel Groaznic şi i-am spus:

– Ţi-am slujit ca un câine, mii de ani. Nu am avut încredere în nimeni decât în Tine şi Tu m-ai înşelat! Vinovat eşti de moarte! Noroc că eşti nemuritor, altfel îţi ceream în schimb viaţa! Pe mine, când eram Solomon, m-ai pedepsit şi mi-ai luat copilul, eu ce pot să-ţi fac ţie?

Un om avea o mioară, a spus prorocul Tău, şi un boier avea o turmă de oi. Când au venit musafirii, în loc să taie din oile lui, care erau multe, a tăiat mioara săracului. „Vinovat este de moarte!“, am spus eu, Solomon, proroculuiTău. „Singur te-ai osândit!“, mi-a răspuns prorocul tău mie. Şi m-ai pedepsit luându-mi primul născut, Tu, Cel Drept. Mi-ai dat o femeie, Tu, Doamne. Tu ai mii de mirese în tot Universul şi o vrei şi pe a mea. Tu te-ai osândit singur, Doamne. Plec, Doamne. Ziceam că nu am încredere decât în Dumnezeu şi în mine. Acum nu mai am decât în mine.

„Dragoş. Îmi întorc faţa de la tine...“, îmi spuse Dumnezeu şi simţeam în suflet toată durerea Lui.

„Sigur Tu poţi orice, poţi să mă distrugi într-o clipă, poţi să mă faci să nu mai fiu, dar un lucru nu poţi să mă faci, să te mai iubesc. Sunt mic şi slab în comparaţie cu tine şi mă poţi distruge într-o secundă, doar că eu nu mă răscol, nu că nu aş vrea, dar nu am nici o şansă împotriva Ta şi ştiu. Am să-ţi slujesc, dar fără iubire, şi ai să o ştii tot timpul. Eu nu sunt Lucifer, nu am pretenţii de Dumnezeu. Nu am nevoie de tronul Tău. Nu-mi trebuie nimic de la Tine. Şi asta nu poţi să mi-o iei, nici să mi-o dai. Am suferit în toate vieţile astea tot ce se poate suferi pe Pământ. Am cunoscut durerile iadului, ce crezi că mă mai poate speria, ce mă mai poate înfricoşa? Nici măcar nefiinţa, pentru că ea, pentru mine, care am cunoscut tot zbuciumul, ar însemna pacea. Nu poţi să-mi iei nimic şi nu poţi să-mi oferi nimic. Asta e pedeapsa mea pentru Tine. Doar că nu mă mai bucură nimic, nici măcar femeia pe care mi-ai dat-o, poţi să Ţi-o iei înapoi, că nu îmi mai trebuie. Nici ea, nici iubirea Ta!“

Vedeam chipurile înmărmurite ale slujitorilor Lui. Toţi tăceau. Nimeni nu se aşteptase la asta din partea mea.

„Iar, tu, trăsnite-ar, am ceva şi pentru tine, că din cauza ta sunt toate...“, şi am şi plonjat spre adâncul pământului cu sabia scoasă, ca să-l lovesc pe balaurul din pântecele lui.

„Nu-l lovi, Dragoş!“, se auzi de Sus glasul Lui Dumnezeu. M-am oprit ca de obicei, ascultându-l pe Cel pe care, până în urmă cu câteva minute, timp de veacuri îl considerasem Stăpânul şi Domnul Dumnezeul meu. Dar nu pentru El mă oprisem de data asta. Ci pentru oamenii pe care acum îi vedeam parcă dintr-o altă lumină, nişte biete marionete care erau la bunul plac al celor situaţi mai sus spiritual. „O să vin după voi la un moment dat!“ am spus celor douăzeci şi patru de înţelepţi bătrâni din faţa tronului. Ei fuseseră cei care hotărâseră soarta

noastră, a orbilor de pe Pământ, aşa cum fusesem şi eu.

„Mai ai poruncă pentru mine?“, şi, neprimind nici un răspuns, am plecat.

„Greşeşti, Dragoş!“, mi-a spus părintele Pantelimon.

„Pleacă!“, şi tu Îi ţii partea.

„Pentru o femeie te cerţi cu El?“

„Nu pentru o femeie, ci pentru un principiu, şi nu m-am certat, mi-am expus părerea! Sau nici asta nu am voie? Dacă mi-a făcut un dar, este un dar care nu mai poate fi luat. Ah, îl pierzi, treaba ta, dar nu îl ajuţi pe respectivul să îl piardă!“, i-am ţipat.

În umbra astralului a apărut Sfântul Calinic.

„Dragoş, nu este bine ce faci!“, îmi spuse.

La apariţia lui m-am mai liniştit puţin. Îmi era drag. Îmi fulgeră prin minte locul de la Cernica unde se ruga el şi unde nu cântau broaştele pentru a se putea ruga. Stăteam acolo cu părintele Pantelimon în iarba mare şi vorbeam de toate cele spirituale. Parcă şi supărarea din sufletul meu s-a mai atenuat puţin, dar i-am spus:

„Unde greşesc?“

„Toate sunt ale lui, inclusiv femeile!“, mi-a spus el.

„Şi atunci unde este Liberul-Arbitru, dacă face tot ceea ce crede El că este bine fără să ţină cont de noi, cei de rând şi de sentimentele noastre? Şi unde este dreptul meu de fiinţă de sine stătătoare? Dreptul meu de decizie, de autodeterminare... Poate greşesc, dar asta simt şi asta cred. Nu mă mai pot uita la El şi mă simt trădat! Oricum nu L-aş putea minţi şi nici nu aş vrea!“

„Ce ai de gând în continuare?“

„Nu ştiu. O să am grijă de oameni, o să-i învăţ să se ridice. O să văd!“

Am rămas singur şi de data asta, eu şi conştiinţa mea aveam o problemă grea de rezolvat.

Eram un damnat? Pe undeva ieşisem de sub grija Lui, ce avea să se întâmple cu mine?

„Mihaile, dă-mi coloana ta de lumină!“, am spus în speranţa de a mă izola de lume şi de gânduri ca să mă pot reflecta liniştit.

„Nu mai am voie să te ajut!“, veni răspunsul conducătorului oştilor cereşti.

„Deci sunt un damnat!“, am gândit.

„Nu încă, se discută în Cer despre tine! Nu s-a mai întâmplat asta. Dar până atunci nu te mai pot ajuta!“, îmi spuse Mihail.

„Ce mai îmi rămâne? Armele mele?“

„Da, le ai. Tot rastelul cu arme!“

„Şi ce mai am: flacăra violet-argintie a lui Saint-Germain, simbolurile Reiki?“

„Da, le ai. Atât.“

„Bine, du-te!“, i-am spus.

Tot era bine dacă îmi rămăsese, prin Reiki, accesul la Duhul Sfânt. Îmi rămăsese Iisus Hristos, Maica, Reikiul şi sabia. Cel puţin nu eram descoperit complet în faţa demonului. Mă uitam în urmă la drumul meu şi vedeam parcursul vieţii mele. Tot ceea ce făcusem în toate vieţile mele era menit să demonstreze nu că eu aveam dreptate, ci că Dumnezeu greşise atunci când îngăduise ispita în care ne făcuse să cădem. Îmi păstrasem ca niciodată nişte ancore care să mă ţină la suprafaţă în urma certei mele cu Dumnezeu. Ceva care să mă păstreze întreg la minte dacă El m-ar fi părăsit. Curios cum îmi făcusem aliaţi pe parcursul vieţilor, care nu aveau cum să mă părăsească nici măcar acum. O aveam pe Maica Domnului, pe care o slujisem în mai multe vieţi. Îmi veni în minte vocea părintelui Dosoftei, care mă îndemna:

„De ce nu te rogi tu Maicii?“

„Cum?“

„Maico, ajută-mă!“

Şi fără să-mi dau seama, dinăuntrul cel mai adânc al meu veni ruga: „Maico, din sufletul meu cel păcătos, iartă-mă şi ajută-mă!“

Şi fără să vreau mi-am amintit de vorbele Maicii din povestioarele lui Thales, când îi spunea că armele pe care le va avea i le va pune la picioare. Ăsta să fi fost momentul în care aveam să mă întorc de la Dumnezeu spre a-i sluji Maicii? Aveam să trec cu armele mele cu tot la Ea pentru a-L pedepsi pe Cel care mă despărţise de jumătatea mea? Eu eram Thales din Argos şi, dacă da, cum puteam să fiu în acelaşi timp Ioan Botezătorul în aceeaşi viaţă? Ştiam că un spirit superior se poate diviza în aceeaşi viaţă în mai multe entităţi, mai mulţi oameni, pentru a îndeplini un plan divin. Şi atunci eram Fiul Maicii şi totodată Fiul Vieţii, iar ea nu avea să mă părăsească niciodată. Tot e bine. Aveam acces la Duhul Sfânt prin Reiki, la Maica prin promisiunea şi laptele Ei din alte vieţi şi la Fiul, la Iisus Hristos. Cel puţin nu eram singur acum că nu mai voiam să aud de Tatăl.

Şi deodată am văzut şi cauza dramei doamnei I. Şi H. trecuse prin aceeaşi dramă ca şi mine şi alesese să nu se mai roage niciodată Lui Dumnezeu. Luase jumătatea lui din aceea care acum era soţia altuia şi cu restul nu-l mai interesa ce face. Acum îl înţelegeam. Îşi îndeplinea menirea, dar fără să mai ia în seamă pe Tatăl. Şi ce nevoie mai avea, din moment ce avea acces la Lumină? Nu avea nevoie nici de preoţi, nici de Împărtăşanie, nici de Paşte ca să fie în Lumină.

Stăteam singur în Întunericul Cerului şi mă gândeam. Simţeam demonii departe de mine. Nu aveau curaj să se apropie. Cât mi-aş fi dorit asta. De abia aşteptam să îmi revărs oful pe ei, dar nu veneau. Am văzut deodată o lumină palidă. Era Osho.

„Şi tu te-ai răsculat?“, mă întrebă.

„Nu“, i-am răspuns. Şi el era în afara cerului. Nu era în Sfânta Treime, în rai. Dar nici în iad. Era în Întunericul Primordial, cel în care existase Treimea înainte de orice creaţie. Şi acolo eram şi eu.

DARIA

Era destul de târziu. De luni bune nu mai văzusem soarele în mijlocul săptămânii. Plecam de acasă la opt şi mă întorceam seara pe la nouă. Rodica începuse deja să-mi reproşeze că nu mă mai interesează decât banii. Habar nu avea că, la cât de greu îi munceam, nici nu mă mai bucuram să-i cheltui. Îi puneam în sertar pe toţi, îmi păstram pentru taxi şi mergeam mai departe. Ştiam, mai degrabă intuiam, că singurul mod de a creşte era să mă ocup de oameni, de cei care aveau probleme de magie. Numai aşa puteam creşte rapid.

În suflet îmi persista o frică. Cu cât o armată este mai mare, cu atât este mai greu de coordonat. De luptat cu ea. Nu aveam să mă strivesc sub propria greutate? Ca o balenă pe uscat. Dar nu vedeam altă soluţie. De când o simţisem pe evreica aia care venise în ţară cu cinci sute de legiuni după ea şi-i adunase pe toţi oamenii de afaceri la un dineu plătit cu mii de euro de-i întorsese pe toţi pe dos, nu mai aveam linişte. Era clar că existau unii cu mult peste puterea mea în îngeri şi că m-ar fi mâncat. Aşa că trăgeam tare de tot. Şi nici nu puteam spune nimănui. Rodica mă considera un bărbat, deci un prost. Vedeam pe zi ce trece cum îşi pierde interesul faţă de mine. Nu pentru că ar fi găsit pe altcineva, ci pentru că se considera superioară şi nu ajunsese prea departe în sufletul meu. Nu intrase niciodată în a treia cameră.

Acum mai întârziasem şi pentru că aşteptam pe o cucoană psiholog. Nu mă bucuram prea tare. O simţisem de la telefon cum încercase să mă atragă la ea la birou. Fusesem rugat de un fost

ministru să o văd. Avea probleme. Fusese de faţă la un episod în care respectivei îi dăduse sângele pe nas şi umpluse întreaga casă de sânge fără să-l poată opri. Îngrijorat, omul, de bună-credinţă, încerca să o ajute. Şi cu ocazia asta îmi făcea şi o evaluare psihică! Oricum, făcea parte dintre cei care pe care îi şocasem cu cartea mea şi mai mult ca sigur că nu ştia cum să mă apuce.

Vorbisem cu ea de două ori la telefon şi simţeam cum încearcă să intre în subconştientul meu, să afle mai multe despre mine şi să mă facă să merg la ea. Rezistasem şi acum venea ea la mine. Când am deschis uşa, am fost surprins să constat că era frumoasă. Nu corespundea ideii mele, de altfel preconcepute, despre o psihologă. Brunetă, cu părul ondulat, lung, încadrându-i chipul de un alb strălucitor. Şi ochii, negrii, adânci, prin care te privea de undeva de departe. Era trează. Venise în cele din urmă pentru că era şi curioasă să mă cunoască. Eram unul care nu muşcase dorinţa ei de a mă deplasa la ea acasă. Avea totuşi acea frumuseţe rece, intangibilă. Fără să vreau compar femeile cu ceva, un animal, un chip, ceva, cineva. Fac o analogie care îmi permite să descopăr ceva despre femeia respectivă. Până la urmă sistemul este simplu. Mă bazez pe rezonanţă. Or, ea îmi sugera o singură persoană: Crăiasa Zăpezii! Nu-mi era frică de ea. Începusem să simt şi intuiam limitele ei. Dar, totuşi...

Mi-am adus aminte de regresia Rodicăi. Ea era aceea care urma să intervină între mine şi prietena mea. Ne apropiam de sfârşitul relaţiei şi simţeam asta amândoi. Undeva o simţeam ca pe o eliberare, dar cu o undă de regret în suflet pentru tot ceea ce fusese frumos, greu şi ne legase. Dar ceea ce aveam eu de făcut pentru ea se terminase şi nimic nu mergea bine. Îi simţeam pe cei de la radi care urmăreau relaţia asta şi care voiau să mă scape. Cel puţin aşa aveam eu senzaţia. Am

invitat-o în casă şi s-a aşezat pe fotoliul din faţa mea. Era o prezenţă!

În mână ţinea o plasă. O desfăcu şi scoase trei cărţi pe care mi le întinse.

– Pentru dumneavoastră, domnule doctor.

Sincer, am fost impresionat, mai primisem cărţi, dar cele trei, şi ca alegere, erau deosebite. Nu atât pentru mine, ci pentru caracterizarea ei. Se spune că dăruim ceea ce ne dorim noi. Or, era un ideal de-a dreptul măreţ. I-am făcut terapie şi am descoperit că avea nişte legături pe creierul mic. Energia de acolo îi influenţase reglarea tensiunii şi îi crescuse în aşa fel că era să moară.

– Aţi avut noroc! Era să muriţi. Dacă nu vă curgea sânge pe nas şi se spărgea un vas în creier, făceaţi un AVC. Pe cine aţi supărat aşa de rău să vă vrea moartă?... Un bărbat...

– Sunt destui, îmi spuse ea.

– Ideea este să aveţi grijă.

Şi totuşi era ceva cu ea. Am măsurat şi am descoperit că avea destul de mulţi îngeri, lucra pentru Dumnezeu! Şi trebuia ajutată. Uşa se deschise şi îşi făcu apariţia Rodica. A fost destul să se vadă ca să simt ceva ca un scurtcircuit.

– Ne aşteaptă taxiul jos.

– Am terminat. Când mai aveţi nevoie de mine, puteţi să mă sunaţi.

Am coborât.

– Încotro mergeţi?

– Spre centru.

– Noi mergem la gară, vă putem lăsa pe undeva.

– Pe unde vreţi să mergeţi? ne întrebă şoferul.

– Prin centru, îmi place cum arată noaptea.

– Putem merge pe Ştefan cel Mare.

Am simţit cum se concentrează psihologa mea şi cum emite. Voia pe acolo.

– Nu, mergem prin centru, am spus.

La Unirea am atenţionat-o.

– Dacă doriţi, puteţi coborî aici.

– Da, mulţumesc. spuse sec. La stop deschise portiera şi coborî trântind-o. Se îndepărtă fără să se uite în urmă, călcând apăsat. O supărasem. Nimic nu ieşise cum dorea ea şi asta o deranja mai mult decât faptul că fusese în pericol de moarte.

– Brrr! spuse Rodica. Cine e femeia asta? Tare rea.

– Mi-a trimis-o ministrul să văd ce are. Cred că lucrează pentru cineva şi a luat-o urât.

– Dar e rea!

– Rea, dar bună!

– Poţi să te duci cu asta. E ca şi cum te-ai bate singur, mai adăugă pe drumul spre gară.

Plecam la Baia Mare.

Luasem la mine să citesc *Codul lui Da Vinci*. Cum în tren Rodica pleca pe căile minţii ei, urma să citesc. Un roman poliţist... de ce-l luasem să-l citesc? De mult nu mai citeam ceea ce îmi doream. Ghizii aveau grijă de asta. Nu era un subiect nou pentru mine. Văzusem despre ipoteza Sfântului Graal o emisiune pe *Discovery* în care se spunea despre Maria din Magdala cum că s-ar fi căsătorit cu Iisus Hristos şi că asta ar fi fost ascuns de Biserică. Că ar fi ascuns evangheliile unde apare şi Maria Magdalena în mijlocul ucenicilor sau chiar la Cina cea de Taină. Mă frapa un lucru: pe măsură ce mă adânceam în povestea cărţii descopeream punctele de legătură cu ceea ce trăisem. Rodica. Clar de ce o iubea Dumnezeu atât. De ce era importantă pentru El şi de ce trebuise să-i suport toate mendrele. Un an de zile mersesem oriunde dorise ea. Aşa îmi spusese Dumnezeu, iar eu ascultasem. Făcusem tot ce dorise ea. Nu îmi făcuse tot timpul plăcere, dar nici nu-mi părea rău, învăţasem mult, multe nu le ştiam încă, dar erau pe vine. Cartea asta îmi oferea ultimele piese din puzzle-ul numit *Viaţa preotesei Balchis*.

Am terminat cartea şi am stat să mă gândesc încercând să refac firul vieţii mele şi legătura mea cu Rodica şi cu toată povestea asta. Chiar şi prima

mea regresie fusese parcă hotărâtă de undeva de Sus. Găsisem cartea cu tehnicile de intrat în regresie apoi avusesem primul caz de care nu-i dădeam de cap şi prima regresie. Totul în două săptămâni! Când dădusem de Rodica se terminase un timp cu terapia, cu regresiile, singura cu care mai făceam terapie de toate tipurile pe care le ştiam fiind ea.

Ne întorceam de data asta de la Baia Mare. Nu ştiu cât de utilă fusese această plecare din Bucureşti, dar îmi lămurisem nişte lucruri. Înţelesesem de ce îmi fusese greu să mă duc acolo. Nu fusesem chemat să ţin cursuri, să explic ce ştiu şi să ajut oameni.

Era un grup care voia să afle cât şi ce ştiam despre spirit. Trecusem chiar şi printr-o încercare ciudată. De când am ajuns şi până la plecare băusem. Pălincă, bere, vin. Mi se păruse ciudat că mi se oferă tot timpul de băut, dar nu zisesem nimic. La una din ultimele mese înainte de plecare, când mâncasem la o păstrăvărie, chiar am întrebat-o pe doamna care mă invitase de ce bem atât. Îmi răspunsese:

– Numai cine nu e treaz se-mbată!

Rodica reuşise să treacă peste una dintre fobiile ei cu ochii. Făcea adevărate crize de nervi dacă vedea în farfurie un cap de animal căruia i se vedeau ochii. În una dintre regresii am descoperit că fusese soţia uneia dintre extensiile mele, foarte preocupată de bani, şi atunci, şi în viaţa asta.

Respectivul se căsătorise cu ea din interes şi, în largul oceanului, o aruncase în apă. Ultima ei imagine fusese ochiul unui rechin care venise şi o muşcase de abdomen, omorând-o. De aici ura pentru bărbatul respectiv pe care nici măcar nu îl cunoştea şi frica care i se făcea în momentul în care vedea ochii. O privisem cum mânca păstrăvul în folie la grătar şi cum alesese oasele şi ochii pe marginea farfuriei. Ochii îi acoperise cu o frunză de salată, dar mâncase peştele.

Rememoram momentele pe care le petrecusem în oraşul din care tocmai plecasem. Oamenii, locurile, mânăstirile. Locul unde fusese omorât un haiduc prin trădarea boierilor. Regresia pe care o făcusem acolo şi în urma căreia primisem drept cadou pentagrama. Puterea asupra elementelor pământului: ondine, silfi, salamandre şi gnomi. Măcar pentru asta şi merita, pentru că dădeam peste ele tot timpul în terapie. Şi atunci îmi veni în minte să fac singur o regresie.

Am luat liftul şi am coborât în mine. Cu stupoare am descoperit că eram legat. De picior şi la organele genitale. Am luat-o pe firul energetic şi la capăt am dat de Rodica! Am simţit cum iau foc. M-am întors.

– De ce m-ai legat, măi, trăsni-te-ar? Nu ţi-am spus că stau cu tine cât o vrea Dumnezeu şi că stau de bună voie?

Am văzut-o cum ia o haină pe ea şi o zbugheşte pe hol. Nu era nimeni. S-a dus la capătul culoarului şi a cerut ajutorul controlorului.

„E nebună!“ mi-am zis. În nici un caz nu aveam de gând să dau în ea.

– Haide, vino să stăm de vorbă.

– Nu vin. Mi-a spus.

– Nu-ţi fac nimic. Promit.

Dădu din cap că nu.

Nu înţelegeam nimic. Ştiam tot ceea ce făcea dincolo. De legăturile de la cap, pe sex, pe suflet. Îmi văzusem sinele legat de pat de atâtea ori. Aşa că, dacă acceptasem că fusese voia Lui, ca o plată karmică a mea, ce importanţă mai avea? A rămas pe hol până dimineaţa. Apoi am mers ca doi străini acasă. Se terminase şi ştiam amândoi. Cât avea să mai îmi ia până să îmi iau bagajele de la ea, ştia doar Dumnezeu.

PAROLA

Se lăsase seara şi eram de-a dreptul plictisit. Îmi căutasem slujbe de internet, depusesem CV-ul la mai multe firme de medicamente şi cabinete particulare, dar nimic.

– Deschide calculatorul meu, că este un joc frumos: *Zeek The Greek*.

M-am aşezat şi am pornit calculatorul.

– Ce parolă ai?

Se uită la mine şi îmi spuse:

– Dumnezeu!

– Glumeşti!

– Nu glumesc. Asta este parola mea şi acum lasă-mă că mai am destul până să termin.

„Bine că trebuie să stau eu după tine!“, am gândit. Anii de gardă de corp, cât stai după alţii şi mergi unde şi când doresc ei, mă mai liniştiseră. Am scris parola gândindu-mă la legătura dintre e-mailul ei şi parolă: Balchis2000, parola: „Dumnezeu!“ Ce ciudat! În general, fiecare îşi alege o parolă care este în strânsă relaţie cu el însuşi sau cu ceva ce iubeşte, ca să nu o poată uita. De ce alesese „Dumnezeu“ drept parolă? Mă gândeam prin analogie cu mine. Eu alesesem două nume ca şi parolă. Solomon şi Napoleon. De ce? Asta îmi plăcuse în istorie. Unul care avusese atâta sânge încât să se ducă până la Dumnezeu şi să-i ceară înţelepciune şi prin asta dobândise tot şi celălalt care reuşise să se încoroneze singur! Unul cucerise puterea spiritului, celălalt pe cea a oamenilor. Admiram şi iubeam asta. Dar ea? Care îşi alesese dintre toate posibilităţile numele Lui Dumnezeu. Asta însemna că El era calea ei de

acces. Aşa cum propria devenire şi muncă reprezintă pătrunderea pentru mine. Rezonam cu cei doi. Unul care trecuse peste toate obstacolele pentru a deveni şi altul care luase coroana din mâna episcopului pentru a şi-o pune pe cap. De fapt, Solomon şi Napoleon reprezentau reîncarnarea aceluiaşi spirit. Îmi devenea clar că Dumnezeu reprezenta totul pentru ea, dar ce reprezenta ea pentru Dumnezeu? Şi de ce trebuia să stau după fundul ei cât îşi termina ea balanţele la miezul nopţii într-un institut de cercetări uitat de Dumnezeu? De parcă merita institutul ăsta. Să stea noaptea să le aranjeze balanţele pe ani trecuţi şi să iasă la zi cu ele. Pe undeva ştiam de ce rămânea aici. Era linişte şi era singură. Lucra liberă de minţile celorlalţi, putea să se gândească la ale ei. Evada oricum cât lucra. Sinele ei evada în acel moment şi făcea cu totul alte lucruri.

REVELIONUL

Se apropia miezul nopţii. Lumea se încinsese la dans şi se discuta tare. Deschisesem sticlele de şampanie şi aşteptam numărătoarea inversă. Nu dură mult şi începu:

– 10, 9, 8, 7, 6, 5, 4, 3, 2, 1... La mulţi ani! se auzi la televizor vocea crainicului. Am început să ne pupăm. Rodica era veselă. Aşa erau şi ai ei. Simţeam însă că este ultimul Revelion pe care îl petrecem împreună. Ai ei o priveau cum s-a schimbat şi devenise o fată normală de douăzeci şi patru de ani. Se bucurau şi ei de liniştea unui Revelion după mulţi ani. Au început să curgă mesajele foştilor ei prieteni: urâtul, Timor, cel cu care se întâlnea şi făcea baie fără să facă dragoste înainte să apar eu în viaţa ei. Nu mă mai interesa. Nu mai eram nici gelos. Îmi trecuse. Gelozia sau dragostea pentru ea. Nici eu nu ştiam. O simţeam în braţele mele. Cât din ceea ce făcusem i se datora ei, puterii şi gândirii ei interioare, de care încă nu era conştientă? Am simţit că este momentul. M-am dus în duh la papă. L-am găsit luminos şi singur. Toţi episcopii din jurul lui erau negri. Masoni.

„Cine eşti?“

„Daniel din România!“

„Şi ce doreşti?“

„Încep Războiul Sfârşitului Lumii!“

„Eşti pregătit?“

„Cred că da. Dumnezeu ştie!“

„Ce ai nevoie de la mine?“

„Să mă binecuvântezi!“

Papa îşi încrucişă degetele şi îmi dădu binecuvântarea.

M-am îndreptat apoi către Dalai Lama. Emitea pe un portocaliu curat. Ştia de ce am venit.

„Care este puterea ta?“, întrebă el.

Am deschis dimensiunea către armata mea de lumină.

„Du-te, vei reuşi“, spuse el zâmbind.

Am vizualizat Pământul din punct de vedere spiritual. Locurile unde existau centre malefice apăreau în negru. Mi-am concentrat forţele pe ele. Paranormalii ruşi, cei chinezi. Vrăjitorii din Malaysia, şamanii ruşi pe întuneric, centrele masonice pe întuneric. Am vizualizat centrele de lumină din lume. Călugării shaolin, maeştrii Reiki, şcoala IE. Mă întrebam dacă aş avea permisiunea să le folosesc în caz de nevoie.

Şi atunci, în timpul unui dans cu Rodica, am lovit. Îi vedeam pe cei care erau de veghe cum se agită şi cheamă ajutoare. Dar prin ei îi descopeream pe ceilalţi negri. Le loveam demonii din ei, luându-le astfel puterea. Am desfăşurat forţele în jurul centrelor şi am atacat din toate părţile. Blitzkrieg-ul îmi plăcuse întotdeauna. Poate că nu reuşeam, dar numele meu avea să rămână în analele cerului, pentru totdeauna! Îmi plăcea gândul. Faptul că îndrăznisem să fac asta şi era destul. Că reuşisem să trec peste gândul că nu ar fi posibil. Am păstrat ca rezervă învingătorii, ei aveau să intre ultimii, dacă era nevoie. Asul meu din mânecă. Din partea paranormalilor ruşi am simţit riposta. Acolo am trimis parte dintre învingători. „Ne-ai învins“, am perceput gândul lor. Cealaltă parte am trimis-o chinezilor. Erau mulţi şi-şi apărau sistemul demonic comunist, de înrobire a omului. Nu mai întâlniseră aşa ceva. Erau stupefiaţi. Se credeau puterea lumii datorită numărului lor. „Caţi atacatori sunt?“, se întrebau ei.

„Unul!“, veni răspunsul demonilor care le slujeau.

„Cum numai unul?“, veni răspunsul lor mirat. Asta îi paralizã de tot. „Dacă unul ne poate face asta...“

În Statele Unite îngerii mei se unirã cu cei ai maeştrilor Reiki şi cei din Tehnica Radiantă. În Anglia cu masonii din Ritul Scoţian pe lumină, la sud cu Ordinul Cavalerilor de Malta.

„Atacă Daniel!“, am auzit vocea lor interioară. Simţeam speranţele lor renăscând. Situaţia de pe Pământ nu era deloc roză. Lumina se răspândi valuri, valuri, curăţând locurile. În zonele unde întunericul persista, am dat drumul mingiilor de foc, care au ars totul în calea lor. Până ce totul fu lumină.

„Ai învins, spuse demonul din adâncuri! Dar cât o să ţină asta? Oamenii o să facă iarăşi greşeli şi o să ne răspândim din nou pe Pământ!“

„Şi ce dacă! Am arătat că poţi fi învins de un singur om! Nu eşti invulnerabil. Iar eu, eu mi-am îndeplinit menirea şi am depăşit cu mult ceea ce aveam de făcut.“

BOBOTEAZA

Afară ninsese. Nu era nici o plăcere să ieşi, dar trebuia. Venise tata cu câte ceva de la ţară şi trebuia ajutat să care totul sus.

Nimic nu părea să transforme acea zi în una deosebită în sens negativ. Ajuns la maşină, am dat să ridic ceva de pe bancheta din spate când am luat-o. O sabie îmi tăiase spatele. Era sabia unui om pe care-l crezusem prieten. Un om pe care îl ajutasem să crească, pe care îl luasem la nivel spiritual cu mine în lupte ca să dobândească putere, special ca să ajute oamenii pe care îi învăţa. Mai presus de durerea pe care am resimţit-o la nivel fizic, asta m-a durut. Trădarea. Am simţit-o în suflet. Am considerat că nu merită să mă zbat pentru un Pământ pe care se poate petrece aşa ceva. Nu mă mai puteam mişca. Iar tăietura îmi trecuse prin toate câmpurile şi simţeam că-mi tăiase şi organele genitale la nivel astral. O biluţă îmi atârna aiurea! Dacă nu aş fi fost mâhnit de întâmplare, m-aş fi amuzat. De ce făcuse asta? Fusese ordinul lui Dumnezeu, ca să-mi plătesc din păcate? Sau era doar ideea şi acţiunea lui, dintr-o motivaţie nu prea frumoasă. Invidia de a fi fost întrecut de unul mai tânăr, poate chiar mai puţin curat decât el?

Nu era singura dată când mi-am dorit să plec, să mor, decepţionat de ceea ce se întâmplă pe Pământ. Dumnezeu a decis însă că în acea zi, printre alţi pacienţi, să vină o doamnă terapeut, cu poza fiicei, şi o fată care să-mi schimbe decizia. Prima mi-a făcut ea mie tratament, spunându-mi că sunt cel mai măsurat om de pe planetă! Mă amuza

ideea. Că eram urmărit cum evoluez, chiar dacă îmi era frică uneori.

Cealaltă mi-a umplut camera de icoanele celor mai cunoscuţi sfinţi ortodocşi. Printre ele şi poza părintelui Arsenie Boca. Părintele Pantelimon, unul dintre duhovnicii mei, îl cunoscuse cu puţin timp înainte de a muri. Şi îl întrebase ce are de citit ca să se mântuiască. Părintele Boca îi întrebase: „Ai Psaltire, ai Ceaslov? Nu mai ai nevoie de nimic altceva."

Părintele Arsenie Boca, trist, îi mai spusese că regretă că nu apucă sângele din decembrie (urma să fie revoluţia din 1989) şi zăpada mieilor de Paşti (în 1990 avea să ningă de Paşte). Şi m-am gândit că, dacă el regreta faptul de a nu trăi, cine eram eu să-mi doresc să mor. Poate că mai era nevoie de mine. Ne lăsase o poartă spre cer acolo unde se dusese, la Prislop, şi rămăsese cu sufletul alături de noi. Sigur, se spune că este plin cimitirul de persoane de neînlocuit. Dar atâta timp cât mai existau oameni care să aibă nevoie de mine, trebuia să stau. Rodica? Era prea preocupată de orice altceva, mai puţin de mine. Ce rost avea să-i spun?

OMUL MAZĂRE

Curăţa legume ca să facă o salată de cruditătţi. Urmăream fascinat gesturile ei care plăceau, indiferent ce activitate făcea. Mersesem cu ea la serviciu, la şcoală, peste tot, şi nu exista activitate în care să nu fi avut aceeaşi eleganţă. Cel puţin acum ştiam de unde era. Avusese câteva zile libere de la serviciu şi stătusem împreună zi şi noapte. Pe lângă dragoste, poate fără să vrem, eram atenţi fiecare la celălalt ca să vedem ce şi unde mai avem probleme. De când văzusem tatuajele de pe corpul ei spiritual mă gândisem că fiecare avusese o însemnătate şi că fusese făcut într-o altă viaţă.

Mă uitam la tatuajul aflat exact la baza spatelui, care semăna cu un fluture mare, stilizat, care părea că i se odihneşte pe fund. Când stătea cu spatele la mine, se mişca de parcă ar fi zburat şi-mi dădea o senzaţie ciudată că aş putea să-l pierd... şi mă pregăteam să-l prind... era ciudat.

În orice caz, nimic din literatura de psihanaliză nu mă pregătise pentru ceea ce mi se întâmpla. Ciudat că nu-mi era frică şi mergeam mai departe pe o punte îngustă, oarecum legat la ochi. Mă săruta şi mă pusese să nu o ating. Îmi ţineam mâinile pe coapse şi stăteam în genunchi. Nu-mi amintesc cum ajunsesem în seiza, poziţia de aşteptare a samurailor. O lăsam să mă sărute şi îi simţeam buzele pe tot corpul, dar în loc să mă excit deveneam din ce în ce mai rigid, până ce corpul mi-a rămas într-o poziţie de a dreptul marţială. Era ca şi cum aş fi îmbrăcat trupul cu tot cu haine al unui japonez. Rodica se uita la mine că eram dus cu gândul afară pe geam şi în mine mai

gol ca niciodată. Simţeam că înţelesese, dar nu se supărase şi se uita la mine ce fac. Ochii i se dilataseră şi urmărea ce vedeam şi eu. S-a aşezat lângă mine şi m-a întrebat:

– Ce vezi?

– Pe mine, pe tine.

– Unde suntem?

– Pe tatami.

– Ce este asta?

– Un fel de saltea. Nu sunt paturi şi se doarme şi se mănâncă pe jos.

– Aha! Şi tu ce faci?

– Sunt trist. De fapt, nu sunt trist. Nu mai simt nimic. Nici ură, nici iubire, nici sex. Hm!

– Eu ce fac?

– Îmi faci sex oral şi te întrebi cum de nu poţi să mă satisfaci sexual. Ai încercat tot ce învăţaseşi, dar nu poţi să mă faci să termin. Nici măcar sexul oral nu te ajută. Pentru că nu simt nimic.

– De ce?

Ochii mi se umplu de lacrimi şi un icnet îmi iese din piept.

– Te iubesc, dar nu o să fii a mea niciodată. Eşti curtezană şi eşti prea scumpă pentru solda mea de samurai ca să te pot cumpăra.

– Sunt cea mai scumpă, este adevărat.

– Banii, iarăşi banii care nu ne lasă să fim împreună. Aş fi putut să fac rost de ei dacă trădam. Dar nu pot. Mă durea alegerea între tine şi codul onoarei în care am fost crescut. Şi tu nu ştii cât de mult ţin la tine...

– Nu mai eram eu... Făceam ceea ce fusesem învăţată să fac, dar nici eu nu simţeam nimic.

– Ştiu că nu m-ai văzut niciodată, deşi veneam mereu...

– Nici eu nu mai ştiam cine sunt. Tot ceea ce făceam era mecanic.

– Ştiu că erai un roboţel care prepara ceaiul cum nu mai văzusem nici o femeie. Şi totuşi ceva

ai, pentru că nu pot să fac cu tine tot ceea ce făceam cu celelalte. Ai ceva care mă opreşte.

– Vă fac pe toţi să vă simţiţi speciali, aşa şi voi mă consideraţi specială şi nu mai puteţi face cu mine toate porcăriile pe care le vreţi.

– Da, asta-l irită pe băiatul meu. Ţi-aş tăia capul.

– Şi asta te-ar face fericit?

– Nu, nu mi te-ar scoate din inimă.

Speram doar asta.

– Mai sunt trist de ceva. Este ultima zi în care te văd. Mi se termină ultimii bani şi nu mai am nici un stăpân. Ha! Sunt ca de obicei cel mai bun, dar nimeni nu are nevoie de serviciile mele. Un samurai rătăcitor. Nu mi-e frică de asta. Nu sărăcia mă sperie, ci faptul că nu o să te mai văd şi că aşa te voi lăsa pe mâna altora. Gândul că ei te ating şi că faci cu ei ceea ce faci şi cu mine mă doare.

Lacrimile îmi curg pe obraz, fără să le pot opri. Rodica plânge şi ea.

– Nu am ştiut nimic.

– Ştiu. Întotdeauna am ştiut să-mi ascund durerile, să nu ştie nimeni. În ultima cămară a sufletului meu, unde nu intră nimeni. Unde nu a fost nimeni până la tine. Până şi pe Magda am dat-o afară de acolo când a intrat. Singur Dumnezeu are voie. El ştie. Samuraiul are trei inimi: una care o arată duşmanilor, una prietenilor şi alta care nu o arată nimănui.

– De-asta eşti atât de politicos cu lumea. Îi ţii la depărtare!

– Mda! Nu am nimic cu ei. Doamne, cât puteam să te iubesc şi cât uram asta.

Un zâmbet sadic mi-a înflorit pe faţa udă de lacrimi. Ce puteam să le fac! Toată iubirea pe care nu o puteam să mi-o împlinesc se transforma în ură. Mă răzbunam pe ei, pe bieţii oameni. Niciodată nu am ştiut altă pedeapsă decât moartea. Nici măcar în viaţa asta! Era de ajuns să facă un gest greşit ca să cadă un cap! Aveam două săbii.

Tremurau toţi când mă vedeau. Cred că nu a fost zi de la El în care să nu cadă un cap, femeie, bărbat, copil, nu avea importanţă.

Eram bun. Cel mai bun. De câte ori nu am intrat cu ambele săbii scoase între ei, doar-doar am să mor. Ca să te uit pe tine şi privirea ta goală care nu mă vedea. Păstrasem în mine cunoaşterea din viaţa anterioară de călugăr shaolin, când învăţasem să lupt cu toate armele. Nu mi-au plăcut decât săbiile.

Hm! Era un oraş mare lângă apă, pentru că te plimbai pe un ponton sau dig cu o femeie. Aveai umbreluţă de soare, iar părul îl purtai strâns. Îi dădeai drumul doar în timp ce făceai dragoste, ca pe un ritual. Îmi plăcea să te privesc şi să fac baie cu tine, ca acum. Aveai pielea fină şi doream să te ating, dar ziceai că datoria ta este să-mi faci plăcere mie.

Mă duceam dimineaţa pe malul mării să văd cum răsare soarele. Făceam exerciţii de luptă. Nu ştiam de ce când mergeam la mare le lăsam pe femeile mele singure în hotel şi îmi luam kimonoul ca să mă antrenez dimineaţa pe dig. După ce răsărea soarele mă antrenam şi aşa încălzit intram în apa limpede şi rece. Simţeam şi eu ceva.

M-am sinucis? Uită-te dacă am urma tăieturii pe burtă?

– Ai o cicatrice în formă de Z! Şi încă una în formă de cerc lângă buric.

– Sunt mândru de mine!

– De ce ?

– Păi, moartea unui samurai trebuia să-i fie ca şi viaţa. Te pregăteai pentru întâlnirea cu ea. Îţi alegeai un secundant care să te ferească de dezonoare. Adică să nu se vadă pe chipul tău suferinţa, frica, să nu horcăi ca un porc înjunghiat.

Refăceam fără să vreau gesturile de atunci. Cum stăteam în genunchi am început să mimez cum îmi scot mânecile de la kimonoul albastru, apoi de la al doilea care era de bumbac alb. Am

scos săbiile şi mi le-am pus lângă mine. Le-am mângâiat. Nu credeam decât în mine şi în ele. Îmi fuseseră singurele prietene din viaţa asta. Mă gândeam că dacă voi muri demn puteam cere Zeilor să te întâlnesc în viaţa următoare, să ne iubim şi să fiu fericit alături de tine. Gândul ăsta mi-a dat putere. Mi-am legat la frunte centura albă şi am privit lumea pentru ultima dată. Am stat puţin ca să mă gândesc la viaţa mea. Nu erai decât tu şi oamenii pe care i-am omorât. Pe drept. Ceva făcuse fiecare şi apărasem onoarea stăpânului meu, a mea. Am compus haiku-ul meu.

– Ce este asta?

– E o poezie scurtă care este formată dintr-un număr fix de silabe şi care exprimă sinteza unui lucru. A vieţii mele în acest caz.

Şi am scris:

„Între iubire şi onoare singura alegere este moartea!“

– Ce voia să însemne?

– Avea să ajungă la tine. Pentru că nimeni nu ştia ce am de gând să fac. Nu aveam secundant. Mă amuza ce aveau să gândească despre mine. Nimeni nu mai făcuse *harakiri* fără să aibă secundant. Chinurile sunt groaznice, iar pe mine aveau să mă găsească singur, mort pe malul mării, cu stomacul tăiat în trei. Nici măcar nu se pomenise aşa ceva vreodată. Poate că nu făcusem lucruri măreţe în viaţă, dar sigur avea să se vorbească despre samuraiul care îşi făcuse *seppuku* pe malul mării, singur, şi murise demn în *seiza*, privind soarele, având în mână cuţitul şi hârtia pătată de sânge a *haiku*-ului.

Doar că eu eram departe, nu simţeam nimic, nici frică, nici durere, nimic.

Am luat cuţitul şi mi l-am implântat în partea stângă a stomacului şi încet am tăiat spre dreapta. Parcă nici nu era al meu. L-am răsucit puţin şi am tăiat oblic în jos spre stânga şi la fel de încet spre dreapta. Spiritul a început să mi se înalţe în timp

ce încercam să atenuez spasmele morţii ca nu cumva să cad din *seiza*. Trupul mi s-a lăsat încet în faţă şi a rămas ca într-un salut dedicat soarelui. Iubisem doar soarele şi pe tine.

Mă ridicam şi vedeam locurile unde fusesem cu tine. O casă cu pereţi de lemn şi hârtie pe un munte. Avea o verandă unde te vedeam dimineaţa. Niciodată nu rămâneai cu mine noaptea. După ce adormeam plecai şi mă trezeam întotdeauna singur. Şi erai acolo tu şi soarele meu. Dimineaţa părul era deja strâns cu un singur ac de lemn ca o andrea pe care dacă o scoteai se lăsa liber pe umeri.

Iar tu erai cu un altul.

– Făceam ce ştiam mai bine! spuse Rodica.

– Da, dar cel puţin nu mă mai durea. Aici nu mă mai atinge nimic. Cred că atunci am învăţat să mă ridic, ca să nu mai simt durerea sufletească. M-am ridicat spre cer. Nu m-am dus în iad! Am fost liber să urc şi eram uşor. Ştiam că o să te întâlnesc odată şi că o să fiu fericit cu tine. Ai fost singura femeie pe care am iubit-o în viaţa aia. Eram fericit. De asta am murit, credeam că dacă mor onorabil zeii îmi vor permite să te reîntâlnesc în altă viaţă şi să fim fericiţi împreună.

M-am lăsat încet pe o parte şi m-am aşezat lângă Rodica, cu capul pe sânii ei. Mă mângâia şi mă gândeam că nu ştiu cum o să mai rezist de fiecare dată când trecutul venea peste noi. Mă simţeam ca de obicei, ca lovit de tren.

– Cât crezi că o să mai dureze până o să ne putem vedea de viaţa noastră?

– Nu ştiu, dar e clar că nu am ajuns la fundul sacului, am spus în seara respectivă.

Cel puţin acum, privind-o cum face lucruri atât de domestice, puteam înţelege de ce reuşea să fascineze un bărbat curăţând o portocală. Orice femeie poate să fie aţâţătoare dacă mănâncă o banană, dar ca să cureţi o portocală şi să transmiţi un mesaj subliminal prin asta...

Şi atunci am simţit o formă neagră şi urâtă care venise peste noi. Nu o vedeam decât puţin cu coada ochiului şi în toată bucătăria eram numai noi doi şi ea. Nu-mi dădeam seama exact ce este, dar la un moment dat m-am ridicat să arunc ceva la coşul de gunoi. Era plin. Trebuia să-l ducă cineva, dar Rodica nu îl ducea niciodată.

– Trebuie dus gunoiul, am spus neutru.

– Lasă că-l duce Gicu, mi-a răspuns uitându-se la mine.

– De ce nu vrei să-l duci?

– Nu-i treaba mea.

– Şi totuşi..., am spus reamintindu-mi de prima noastră discuţie despre violuri din cabinet.

– Te mănâncă rău, mi-a spus uitându-se la mine dezaprobator. Ce vrei?

– Păi, a venit. Cine este?

– Văd şi eu că este aici. Este tipul cu ghena. Cred că i-a plăcut şi a venit din nou. Şi ce?

– Hai să scăpăm odată de asta!

– Nu am chef.

– Nu-i nimic dacă ai impresia că este bine să lăsăm să stea tot timpul între noi, cred că mă pot obişnui cu el. Ce dacă o să fim trei tot timpul, cu cât mai mulţi, cu atât mai bine.

– Nu fi nesuferit. Haide, vino!

M-a luat de mână şi m-a dus în dormitor. S-a aşezat pe spate, cu o mână sub cap şi mi-a spus:

– Ce te roade?

– Pe mine? Nu este ceva ce am eu de rezolvat cu trecutul, ci tu.

– Ţi-am spus ce s-a întâmplat.

– Mi-ai spus totul?

– Da

– Chiar totul? Mă minţi?...

– Puţin.

– Ce-ar fi să o iei tu de la început ca să spui tot.

– Te rog, nu mă pune să trec din nou prin asta...

Ştiam însă că este de ajuns să faci trimitere la ceva care îi amintea de un lucru ca să şi plece în acel moment.

– Te trimisese Carmenuţa să iei mazăre...

– Da, eram cu plasa în mână când s-a oprit liftul între etaje...

– Era seară?

– Da, toamna cred, că se însera devreme. Şi el avea o haină largă care îl acoperea.

– Cum s-a întâmplat?

– Liftul s-a oprit între etaje. Eram atât de speriată, că atunci când s-a deschis uşa şi mi-a dat mâna să cobor am crezut că a venit să mă salveze. Eram fericită că era cineva acolo.

Revedeam scena pe ecranul minţii. Cum bărbatul stătuse ascuns între lift şi ghenă până ce o victimă avea să-i cadă în mână. Nu era prima dată când făcuse asta. Se bazase mereu pe tăcerea victimelor şi nu fusese prins niciodată. Era ca un păianjen care îşi agăţa prada.

– Crezi că pe tine te voia?...

– Nu. M-am nimerit şi eu pe acolo. Ca de obicei în locul nepotrivit, la momentul nepotrivit, spuse râzând amar.

– Şi?

– Şi nimic. Nu s-a întâmplat nimic deosebit.

– Când ţi-ai dat seama că nu venise să te salveze?

– Şi-a dat haina la o parte şi i-am văzut chestia aceea a voastră. Era complet gol pe dedesubt. Iiiaac! Ce scârboşi sunteţi!

– Mai departe...

– Am fugit, dar nu prea repede. M-a prins.

Ochii i s-au umplut de lacrimi.

– Nu mai vreau să spun nimic. S-a întors într-o parte cu spatele la mine. Habar n-aveam ce să fac. L-am lăsat să intre în mine...

– Spui ce s-a întâmplat? i-am spus de data asta eu. Te-a prins pe scări şi te-a luat în braţe. Ţi-a pus o mână la gură şi cu cealaltă ţi-a dat pantalonii

jos. În timp ce vedeam imaginile făceam şi gesturile respective, de data asta în plan real. Am făcut cu ea sex brutal, pe la spate, aşa cum făcuse şi el.

– Aşa a fost, îţi aminteşti acum?

Oricum nu putea răspunde, mâna mea îi acoperea gura.

– Nu-i treaba ta cum m-au futut alţii! a ţipat la mine Rodica.

– Atâta timp cât încerc să avem o viaţă comună şi ceva din trecutul tău ne împiedică, este şi treaba mea, am spus liniştit. Oricum, eu nu aveam chef să mă culc cu tine acum.

S-a ridicat furioasă din pat şi a ieşit trântind uşa de la dormitor.

„Ce, Doamne iartă-mă, am mai făcut?“, m-am întrebat. Limitele terapiei sunt destul de restrânse, ceea ce făceam le depăşea cu mult, dar era iubita mea, aş fi făcut orice pentru ea, deşi fiecare episod de genul ăsta îmi spărgea sufletul. M-am ridicat şi m-am dus după ea la baie. Făcea duş. Se simţea murdară?

– Haide, să te şterg!

I-am luat duşul din mână şi i-am oprit apa şi cu prosopul ei am şters-o ca pe un copil, pe faţă, apoi pe mâini, pe sâni, pe spate şi pe fiecare picior. Am luat-o apoi din cadă şi am dus-o în cameră. Nu se încheiase nenorocirea de astăzi.

– De-asta îmi venea greu să înghit mazărea la prânz! spuse gânditoare.

Şi este adevărat că, rememorând masa pe care o luasem împreună, o văzusem alergând cu furculiţa fiecare bob de mazăre din farfurie.

– Niciodată nu mănânc mazăre cu ceva. Doar simplă.

– El în ce cameră este?

– E acolo, într-o cameră cu multă mazăre. Deja nu mai poate să mănânce şi este bolnav de stomac. Îi este foame, îi dau o porţie de mazăre goală. Nu are voie altceva.

– De atunci îl ţii legat?

– Mda, mi-a răspuns rece. O să stea acolo mult şi bine şi o să mănânce mazăre.

– Îl omori!

Cândva psihanaliştii mei mă acuzaseră că intru în delirul ei. Era adevărat că eram acolo. Ei însă nu ştiau că cineva care îşi adună toate forţele sufletului într-un delir face ca acesta să devină realitate. Era cel mai simplu principiu pe care se ghida magia şi pe care Rodica îl înţelesese şi făcuse ca în interior să devină o adevărată maestră. Era rea, de fapt răzbunătoare, dar avea toate motivele. Nu o puteam condamna.

– Şi aşa nu mai are decât câţiva ani de trăit.

– Nu înţeleg un lucru...

– Ce, iubitule?

– Pe demonul care l-a îndemnat să facă asta l-ai iertat, nu i-ai făcut nimic. Ba din contră, chiar l-ai mângâiat, dar pe bărbatul care a căzut, este adevărat că destul de rău, îl chinui de ani buni. Şi bunul Dumnezeu, şi legea oamenilor l-ar fi iertat de mult.

– Eram un copil. Nu-l pot ierta pentru asta, mi-a spus pe un ton care nu mai admitea replică.

ULTIMUL DUMNEZEU

Rodica adormise şi respiraţia ei se auzea calmă în liniştea nopţii. Mă măcina demult ideea că Dumnezeul pe care îl vedeam era cumva prea uman. Ceva era greşit, ceva lipsea din tablou. Descoperisem că vârsta lui astrală era destul de mică şi că, în fond, aduceam slavă Dumnezeului planetei, nu Dumnezeului Tată al Universului. Lui Yahveh. Plus că tot ce spunea Moise despre Dumnezeu era puţin altfel decât îmi imaginam eu. Decât mi-l imaginam eu pe Dumnezeu că ar trebui să fie. Calităţile pe care le atribuiam lui Dumnezeu erau cu totul altele, nu GELOZIA. Ori, lui Moise, cel care avea să devină Dumnezeul lui Israel spusese că este un Dumnezeu gelos şi că: „Să nu ai alt Dumnezeu decât pe mine!“ Mi se părea ciudat şi venea în contradicţie cu pilda Fiului Risipitor. Pentru cei care nu ştiu, este vorba despre un om bogat care avea doi fii. Unul cere partea lui de avere şi pleacă. O cheltuie pe toată şi, ajungând să stea cu porcii, răbdând de foame, se gândeşte că era mai bine la tatăl lui. Se întoarce. Tatăl taie cel mai gras viţel pentru întoarcerea lui. Şi continuă. Dar important este profilul tatălui care îşi lasă copilul să facă ce vrea şi-l primeşte înapoi. Asta este iubire. Moise propovăduia un Dumnezeu nemilos, gelos, răzbunător. Iisus pe unul iubitor şi tolerant. Ăsta este Dumnezeul meu. Totuşi cel pe care îl vedeam înaintea mea era aşa cum spusese Moise. Mai aspru, departe de ceea ce propovăduia Hristos. În jurul lui erau preoţii care-mi fuseseră duhovnici, Sfântul Calinic şi alţii pe care nu-i cunoşteam. M-am gândit ce este dincolo de El. M-

am trezit într-o dimensiune mult mai luminoasă, în faţa unui deget mare uriaş!

„Cine eşti?“, am întrebat.

„Dumnezeu!“, mi s-a răspuns.

„Şi mai sunt?“

„Da!“

„Atunci, fă-mă cât tine, că nu te văd!“

Dimensiunile mele au crescut şi am ajuns la aceea a Dumnezeului următor.

„Cum ajung la Dumnezeul Dumnezeilor?“

„Trebuie să treci şi de mine?...“

„Nu mă opreşti?“

„Nu, de ce? Nu asta doreai?“

„Ba da!“, am spus încurcat. Şi am urcat mai departe. În urmă se auzea glasul stins al părintelui Pantelimon.

„Dragoş, iartă-mă, nu am ştiut.“

A fost o călătorie care a durat toată noaptea. În final m-am văzut un punct pe firul de păr al unui ciobănaş care dormea alături de câinele său, alb şi lăţos, la rădăcinile unui pom. Deasupra era un alt cer cu mii de stele unde nu am recunoscut nici o constelaţie de pe cer. De aceea îmi plăceau singurătatea, câinii şi oile? Câte milioane de ani dura somnul Dumnezeului de deasupra mea, iar când urma să se trezească, eu aveam să mai trăiesc în trup? Mă simţeam atât de mic în comparaţie cu Universul, Cerul şi Dumnezeu.

6 DIN 49

Eram nervos. Era ciudată starea mea, ca atunci când mă aflam în faţa unei mari bătălii în care trebuia puţină şansă, multă tactică şi un dram de nebunie ca să câştigi. Mă plimbam prin oraş fără să caut nimic. Am înţeles că eram plecat şi m-am uitat după mine. Nu eram nici pe pământ, nici în lumea de dedesubt. Mă văd în cer. Eram îmbrăcat în alb, într-o ţinută paşnică, cum nu mă vedeam de obicei. În cer nu aveam voie să intru cu arme. Odată mă dusesem la Şefu îmbrăcat de campanie şi ţipase la mine de se opriseră heruvimii din cântat:

– Ce cauţi aici îmbrăcat aşa?

De atunci nu mi-am mai permis să mă duc înarmat în cer.

Cele două părţi ale mele se unesc în acel moment şi aud dialogul la nivel conştient, pământean.

– Cine a trecut peste voia mea? am întrebat eu. Mă referam la dorinţa exprimată lui Iisus de a câştiga la 6 din 49 pentru a avea banii necesari deschiderii unei şcoli de spiritualitate, unde să se înveţe tainele sufletului. Iisus fusese de acord. Mersesem să-mi iau biletul şi aşteptasem înfrigurat rezultatul. Stupoare – nimic. L-am întrebat pe Iisus ce s-a întâmplat şi mi-a spus că sus se decisese altfel.

– Consiliul suprem al Pământului a decis că nu era oportună această acţiune, spuse un glas pe care nu l-am recunoscut. Era unul dintre bătrânii de pe tronurile din faţa Dumnezeului Tată.

– De ce nu am fost consultat în această problemă? Consider că, pentru ceea ce am făcut pentru acest Pământ, mi-am câştigat acest drept. Plus că, la ordinul lui Iisus, am făcut ceea ce trebuia, iar imixtiunea voastră mă deranjează.

– Avem dreptul să intervenim în cazul în care considerăm că există o soluţie mai bună.

– Dar nu peste mine! am ţipat zguduind cerurile. După mine sunteţi nişte moşi impotenţi spiritual, care habar nu aveţi cum este viaţa reală, ce înseamnă să trăieşti pe Pământ, care sunt greutăţile lui, şi vă permiteţi să luaţi decizii în numele meu, fără să aveţi habar de realitatea de acolo. Iisus ştie, că a fost acolo, dar voi? Voi ar trebui să coborâţi de pe tronurile voastre, să daţi nas în nas cu viaţa oamenilor şi să vedeţi ce greu este, apoi să emiţi judecăţi de valoare!

Dintr-o dată haina mea albă s-a transformat în armură. Echipamentul îmi era complet: platoşele, scutul, genunchierele şi tibierele, mănuşile şi coiful. Toate negre. Întotdeauna am avut armura neagră. De ce, nu ştiu. Doliu după inocenţa pierdută în vieţile de pe Pământ, contradicţia cu dorinţa mea de a fi cu totul al luminii şi reminiscenţa răzvrătitului din mine...

Şi atunci i-am lovit cu sete, cu setea căderii de atunci, a injustiţiei cu care fusesem pedepsit fără să fiu vinovat, cu setea nedreptăţitului care fusese judecat cu gloata. Am apucat să văd cum se deschid dimensiunile şi îngerii mei lovesc spatele lor, îngerii care îi protejează, apoi capetele lor căzând.

Căderea mea a fost instantanee. Armura, armele mi s-au luat şi m-am trezit în fundul iadului. Gol, legat de cruce cu faţa spre ea. Primele lovituri nu au putut să-mi ia satisfacţia de a-i fi lovit pe moşii ăia. Acum cel puţin ştiam de ce eram gerontofob. Din cauza lor nu suportam nici măcar ideea de bătrân şi îi consideram pe bătrâneii de pe Pământ total nefolositori. Mă consideram

răzbunat pentru toţi anii de durere şi de umilinţă îndураţi pe Pământ. făcusem ceea ce nu reuşise nimeni. Le luasem capetele moşilor din faţa Lui Dumnezeu. Mi-a plăcut şi sufletul mi s-a răcorit. Un hohot de bucurie mi-a răzbătut din piept. Ştiam că papagalii ăia albi din Cer îl auzeau şi mă bucuram să ştie că nu sunt înfrânt. Iar demonii puteau să mă bată. Am rezistat la nu ştiu câte lovituri de coadă de pisică. Fiecare smulgea carnea de pe mine la nivel astral. Pe pământ mi se făcuse deja rău şi transpiram de durerea care o simţeam în toată carnea.

Nu am mai rezistat şi am murmurat încet:

– Maico, ajută-mă. Şi Maica a apărut lângă mine. Demonii au fugit îngroziţi şi legăturile cu care eram legat au căzut lângă picioarele mele. M-a luat în braţe şi am simţit cu îmi redă viaţa cu suflarea ei. Simţeam iubirea ei. Doamne, cât mă iubea Maica. Ca pe copilul ei! Mi-am revenit repede. Şi am strigat în Cer.

– Cer judecată dreaptă în faţa Lui Dumnezeu Tatăl împotriva consiliului director al planetei care mi-a încălcat Liberul-arbitru statuat prin dreptul de autodeterminare îngăduit odată cu crearea omului.

– Este acceptată, dar se consideră că au plătit prin faptul că au fost loviţi de tine, iar tu ai plătit prin loviturile din iad. Se consideră conflictul stins. Veni sentinţa Bunului Dumnezeu.

Cu toată durerea care mai îmi rămăsese ca un ecou la nivelul trupului fizic, nu puteam să nu mă bucur de ceea ce făcusem şi nu mai făcuse nimeni în Univers. Învinsesem sfatul bătrânilor şi îmi făcea plăcere. Cine spune că viaţa nu este frumoasă şi plină de surprize! Şi cât mă pregătisem pentru asta? Vieţi de studiu, de tactică. Fracţiunea aia de secundă meritase fiecare durere de pe planeta asta. Şi mai rămăsesem înscris şi în Cartea Vieţii cu asta!

– Ce vrei în schimb? mă întrebase Domnul.

– Dreptul de veto pe care consider că îl merit pentru ceea ce am făcut pe Pământ, în orice decizie care se ia referitor la orice om.

– Ceri prea mult, spuse unul mai arţăgos.

– Voi, prin ideile voastre creţe, aţi pierdut Pământul, eu l-am recâştigat pentru Cer şi cred că merit acest drept, iar dacă tu crezi că este prea mult, naşte-te, fă ce am făcut eu, şi să vedem dacă o să mai ai vreun drept după ce revii din viaţa de pe Terra.

Curios, dar nimeni dintre cei mari nu era fericit să se nască pe Pământ.

Se lăsă tăcerea.

– Îl meriţi, veni sentinţa. Vei face parte din sfat cu drept de veto.

SEMNUL FIAREI

Un lucru era clar: eu în interiorul meu nu o iubeam. Putea să facă orice. Mi-o luasem de prea multe ori în alte vieţi de la ea ca să mi-o mai fur acum. Nu înţelegeam însă de ce mă pusese Dumnezeu să am grijă de ea atâta timp cât El sigur ştia asta: ca să învăţ să o iubesc sau tocmai pentru că nu o iubeam? Acum rulam cu un microbuz spre Sibiu, unde urma să primesc optimizarea de grad trei de la inforenergetică, şi nu eram vesel deloc. Mă duceam pentru că Şefu' mă trimitea acolo, dar o făceam fără prea mult chef. Şi mai aveam şi zgârieturi pe faţă. De deasupra sprâncenei până pe falca stângă. Patru urme de unghii. „Semnul fiarei!“, spusese Nelu când mă văzuse.

Începuse o ceartă pe tema dragostei fizice. Doream să mă culc cu ea. Ciudat era că, departe de a fi un bărbat ahtiat după sex, pe ea o doream în fiecare zi. Era clar că nu era de la mine. Am început să caut. În familia ei, relaţia dintre mama şi tatăl ei era varză. Ea nu se mai culca cu el, drept urmare el cheltuia banii cu băieţii şi mai făcea şi datorii mari. Cum nu putea iubi altă femeie, frustrarea lui se simţea de la o poştă. Toată umbra lui se concentra pe mine în noapte şi începusem să am manifestări asemănătoare lui. Pentru că nu voia să se culce cu mine, plecam de nebun pe străzi, doar ca să mă descarc. Mă întorceam apoi liniştit după ce se ducea tot ce venise pe mine. Plus ce venea din alte vieţi. Toate formele gând create de ea, de iubiţii ei, de bărbaţii pe care îi chinuise, se manifestau prin mine. Vina mea? Era mai mult ca sigur. Că rezonam cu ele şi doream sau, mă rog, nu

puteam să nu le manifest. Şcoala mea? Să mă abţin. La naiba! Fusesem în armată şi nu murisem fără femei. Mă culcasem în pat cu femei care nu doriseră să se culce cu mine şi nu avusesem probleme. Este adevărat că după aia nu mă mai vedeau... Ştiam că Rodica mă leagă, că aveam câteodată creierii puşi pe bigudiuri, că mă ducea unde voia şi dacă voia îmi schimba deciziile instantaneu. Era şcoala mea să ajung să nu o mai poată face. Cea mai grea şcoală, şcoala vieţii de lângă ea. Era clar că exista un schimb. Ea se echilibra psihic, asta se vedea de la o poştă de când mă cunoscuse, iar eu învăţam cum, ce şi mai ales să mă apăr de magie.

În seara aia insistasem să facem dragoste şi intrase în criză.

– Numai sexul te interesează, animal ce eşti! Toţi sunteţi la fel.

Într-o fracţiune de secundă am văzut cum îi creşte furia în ochi şi, înainte de a avea timp să reacţionez, mâna făcută gheară lovise. Am simţit arsura pe faţă şi i-am prins mâna. Am luat-o şi de cealaltă şi am strâns-o tare. Icnea.

– Ce, mă, vrei să mă fuţi? Na, mă! şi deschisese picioarele. Hai, că stau!

– Linişteşte-te.

– Ce să mă liniştesc, mă! Altceva nu vrei.

Încercase să mă lovească din nou. Avea atâta forţă că aproape o scăpasem. Am muşcat-o de un deget. Ţipase cât putuse de tare.

– Auăleu, mamă, mă omoară!

I-am pus mâna peste gură. Uşa se deschisese şi cu o faţă transfigurată mama ei intrase în cameră.

– Ce-i cu tine?

– Mem, las-o în pace. Are o criză. Trece.

Maică-sa dispăruse şi închisese uşa în urmă. Nimeni dintre cei ai casei nu mai venise. Înţelegeam şi de ce. Când se înfuria, fugeau toţi din calea ei.

– Îţi dau drumul, dacă te linişteşti şi dacă promiţi că eşti cuminte. Dacă vrei, plec acasă, dar nu mai ţipa că trezeşti vecinii. Am ţinut-o strâns cu mâna la gură până ce dăduse din cap că da.

– Nenorocitule, ieşi din casa mea, ieşi din camera şi din viaţa mea pentru totdeauna. Tu nu eşti om, eşti un animal nenorocit! O brută!

Eram trist. Nici măcar furios. Trist. Pentru ce stătusem doar ca să am parte de asta...

Stăteam la geam.

– Am să plec, am să plec...

– Acum, vreau să pleci.

Am început să mă îmbrac. Să-mi fac bagajele. Se uita la mine cum strâng din lucruri. Respiraţia începu să i se liniştească.

– Şi cu ce pleci, că nu mai circulă nimic?

– Iau o maşină...

– Poţi sta până mâine...

– Bine. Am spus fără să mă mai dezbrac. S-a aşezat în pat.

– Haide, vino lângă mine, mi-a spus.

S-a întors cu spatele la mine şi mi-a luat mâna între mâinile ei, ţinând-o oarecum în braţe, ca şi cum nu ar fi vrut să-mi dea drumul. Sufletul meu era însă spart. Ce dragoste, ce sex, nu mai doream nimic.

„Cât mă mai laşi aici, Doamne, că mi-a cam ajuns?“, am mai gândit adormind.

A doua zi trebuia să mă duc la cabinet. Ce să fac? Cum să justific urmele de pe faţă? Ce o să zică mama?

Mergând spre muncă îmi amintisem despre lucrurile învăţate la inforenergetică. Şi atunci am făcut un spaţiu de jur împrejur, ca nimeni să nu vadă zgârieturile mele de pe faţă. Şi a mers. Iniţial cu fereală, apoi din ce în ce mai sigur, mă uitam în ochii cunoscuţilor cu care mă întâlneam şi mă realizam uimit cum nu vedeau ditamai zgârietura de pe faţă! Chiar şi Nelu a văzut-o după ce i-am arătat-o. Ce fiinţe vulnerabile suntem!

La Sibiu, optimizarea se ţinea la Facultatea de Drept. O clădire veche, frumoasă, văruită recent. Am fost duşi într-un amfiteatru şi înconjuraţi de grade mai mari care dădeau din mâini. Făceau curăţări. De fapt, emiteau lumină ondulatorie prin palme. Amfiteatrul s-a umplut de lumină la nivel astral. Şi nu numai, erau şi îngeri. Simţeam că era şi mâna gradelor mari de radiestezie în problemele mele cu Rodica. Peste demon puteam trece oricând, mă învăţase părintele Argatu asta, oamenii mai îmi făceau însă probleme. Descoperisem programele care mi se implementau pe suflet. Ca să nu facem chipurile fapte negative, cu EBF mai mic de 81! Dar noi nu eram căsătoriţi. Eu şi Rodica. Şi nu puteam face dragoste din cauza asta. Simpla încercare de a ne apropia fizic ne făcea să ne certăm ca dracii. Aşa că eram destul de supăraţi pe tot ce ţinea de radiestezie. Şi pe comandor. Când şi-a început discursul, a mai fost cum a mai fost. Dar pe măsură ce continua, părea rupt dintr-un film prost cu activişti de partid, dar cu sens inversat.

Că România devenea încet-încet un centru spiritual, asta înţelesesem, dar când a început cu faptul că SRR este singura şcoală de sfinţi din lume şi că Sibiul devine centrul spiritual al Universului mi s-a ridicat părul pe spate. În momentul în care a întrebat, evident retoric, dacă mai ştim vreo şcoală de sfinţi, m-am ridicat şi am spus: „Da, mânăstirile!“ Cunoscusem oameni curaţi, văzusem multe lucruri frumoase acolo în schiturile ascunse între munţi unde vieţuiau doi sau trei pustnici. Aşa că mi se părea un orgoliu prea mare.

– Ce grad aţi terminat? m-a întrebat comandorul.

– Am terminat gradul trei, am spus.

– Explicabil, mi-a spus el.

În astral l-am văzut îmbrăcat în alb, cu o floretă în mână, lovind. O lovitură parşivă, care

trecea prin rinichi, ficat şi testicului drept. Nu am greţuri de genul ăsta şi i-am dat şi eu o sabie în cap.

Urma optimizarea. Pe grade am fost conduşi într-o altă sală, tot un amfiteatru, dar mai mic, unde pe o masă erau icoanele Maicii Domnului şi a Mântuitorului. Erau aprinse lumânările de jur împrejurul sălii şi cei de grade mai mari emiteau lumină către noi, cei mai mici. Un con de lumină se deschidea în sus, deasupra capetelor noastre. Cum fusesem aşezaţi, mă aflam în primul rând, exact în faţa comandorului. Când rostea rugăciunea prin care primeam de la Dumnezeu îngerii cei mai potriviţi care să ne ajute în misiunea noastră personală, am văzut cum din cer coboară un arhanghel de lumină şi în mâini m-am trezit cu două săbii. Mă simţeam confortabil. Ştiam că vede ce primesc şi că avea să mă măsoare şi-n fund. Nu mă interesa, atâta timp cât îngerii pe care îi primeam erau de la Dumnezeu, ca merit personal, şi întregeau formaţia mea de îngeri care număra douăzeci şi două de spirite de lumină.

CAMERELE SECRETE

– Hai să ne mai uităm prin camerele tale secrete.

Erau camerele din sufletul Rodicăi unde erau ascunse toate întâmplările din viaţa ei.

– Nu mai vreau să mă uit, nu înţelegi? ţipă ea la mine.

– Ştii că, dacă vrei să te eliberezi cu adevărat, trebuie să verşi tot!

– Off! Bine. Mai am una unde am pus ceva în borcane. Nu văd ce. Pe fiecare e scris un nume.

– Este şi al meu pe acolo?

– Evident. Dar ce este în ele? se întrebă ea. Suflet? spuse mirată. V-am luat din suflet şi l-am păstrat? Ce să fac cu el?

– Prin suflet se manipulează cel mai uşor oamenii, prin gânduri, sentimente şi instincte. Doar la asta te pricepeai, nu?

– Nu că mă pricepeam, eram mama lor! spuse cu mândrie. Şi acum ce fac cu ele?

– Le trimiţi la fiecare acasă, ori îţi pare rău?

– Nu. Am făcut-o de prea multe ori, nu mai are farmec. Apoi stătu puţin pe gânduri. Gata.

– Altceva.

– Am o cameră verde, camera mea verde unde nu intră nimeni.

– Ce eşti?

– Curtezană, evident. Adun ceva în borcănele şi le duc în pădure. Îngrop la rădăcina copacilor. Ce proşti sunteţi voi, bărbaţii, credeţi că dacă ne futeţi ne aveţi şi sufletele! Spermă îngrop la rădăcină! Dar de ce? Hm! Ştiu că aia intră în copac, fiecare copac are scrijelit numele acelui

bărbat şi rămâne legat de copac. Dacă vreau să vină, este destul să pun mâna pe copac şi să mă gândesc la el. În cel mult câteva zile apare. Hm! Sunt deşteaptă! Am o pădure întreagă!

– Ce să-ţi spun, ce chestie drăguţă, să îţi baţi joc de toţi şi de toate, să-i manipulezi şi să mai şi trăieşti din asta!

– Tu vorbeşti? Ia uită-te la tine. La cămara aia ascunsă din sufletul tău, pe care nici tu nu o ştii.

Surprins am privit cum se deschide o dimensiune spre inima mea. Eram singur într-un castel pustiu. Semăna mai mult cu o fortăreaţă. Cu multe uşi pe stânga şi pe dreapta şi ziduri groase din pietre cubice puse unele peste altele. Am intrat într-o încăpere. Iniţial nu am realizat ce reprezintă obiectele de acolo. Până ce, la un moment dat, am văzut o masă care semăna cu o masă ginecologică! Şi în faţa ei, pe un suport, mai multe penisuri sculptate din lemn sau piatră de diferite dimensiuni, de la cea mai mică la cea mai mare. M-am uitat surprins la ele, apoi la alte obiecte sexuale care în clipa aceea nu ştiam ce reprezintă. Nu mai văzusem aşa ceva.

– Te credeai vreun pur! Foloseai tot ce vezi ca să le faci pe femei să se simtă bine şi le legai de tine. Ştiai că plăcerea fizică, dorinţa sexuală este unul dintre cele mai puternice moduri de a lega pe cineva de tine şi de a manipula.

– Este viaţa de după ce am fost samurai. Cred că nu mai simţeam nimic şi, nemaiputând să iubesc, chinuiam femeile. Hm! Drăguţ! Le chinuiam făcându-le să se simtă bine şi prin asta deveneau dependente de mine.

Ca de obicei, eram la Iancului. Ce ascundea intersecţia asta de multe dintre întâmplările ciudate prin care treceam se petreceau aici?

SIMŢIREA

– Eşti nebun? Cum să fac sex o jumătate de oră?

– Da, cam cât crezi că ar trebui să dureze?

– 5-10 minute este destul.

– Ştii că te-am măsurat şi am descoperit că urăşti sexul?

– Da? Nu mi-am dat seama. Nu văd cine ştie ce în frecarea aia. Oricum, nu simt nimic.

– Nu te excită penetrarea?

– Nu.

– Şi atunci de ce o faci?

– Mi se părea că aşa trebuie. Sâmbăta făceam sex. Doar aşa făcea toată lumea.

– Cum ai reuşit performanţa să nu mai simţi nimic?

A început să râdă.

– Hai, e clar că ai realizat că bărbaţii sunt cel mai uşor de manipulat prin sex şi că cine stăpâneşte propriile instincte, sentimente şi gânduri este superior celorlalţi...

Odată, m-am gândit că excitaţia sexuală este dată de nişte puncte mici, care se află în diverse locuri...

– Şi?

– Ei bine, am aflat care sunt...

– Cum?

– Ei cum? Cu cei cu care mă culcam. Îi lăsam să mă atingă şi pe urmă, seara, în patul meu, luam punctele alea care mă excitau şi le adunam într-un loc.

– Pe toate?

– Pe toate.

– Şi unde le-ai pus?

– Într-un sac la subsuoară.

– Şi ai de gând să le dai drumul, să avem şi noi o viaţă normală?

– Mă mai gândesc.

– Hai, mă, că vorbesc serios.

– Dacă tu crezi că este bine.

– Parcă tu îmi ziceai că, dacă nu simţi, eşti ciung. Eu unul poate că nu simţeam sufleteşte, dar tu nu simţi cu trupul...

– Mă mai gândesc.

ULTIMA ÎNTÂLNIRE

Arăta, ca de obicei, bine. Ştia că mie îmi plăcea aşa cum era în realitate. Putea să scoată orice dintr-un machiaj, dar mai ştia că ceea ce mă atrăgea pe mine la ea era cum era ea, nici vampa, nici femeia stilată, ci aceea dinăuntrul ei. Şi venise în nişte pantaloni trei sferturi verzi şi o cămaşă tot aşa. Nu era fardată, era ea. Mă uitam la ea şi realizam că făcusem, ca terapeut, o treabă bună. Mai era ascuns ceva, undeva înăuntru, dar măturasem grosul. Restul avea să mai schimbe şi viaţa. Era clar că Dumnezeu făcuse asta prin mine. Singur nu aş fi rezistat în faţa răului care venea de pe ea. Şi era minunată. O cunoşteam prea bine ca să nu-mi dau seama când punea o mască.

Ne-am oprit la un restaurant cu specific românesc.

– Ce vrei să mâncăm? am întrebat.

– Nimic, a răspuns. Aş bea nişte vin.

Am rămas cu gura căscată. Ea nu bea niciodată. Nimic care să conţină alcool. Eu nu înţelegeam, credeam că e un moft de-al ei. La un moment dat pregătise Mem o salată de fructe şi pusese coniac şi frişcă. Fusesem avertizat de ai ei că nu e bine să bea. Mâncase castronul ei de salată şi sora ei îi arătase un deget şi pe Rodica o apucase râsul. Surprinşi iniţial, ne-am contaminat şi noi de râsul ei până ce a adormit. Nu văzusem niciodată ce şi cum este o intoxicaţie cu alcool. Plus că îmi fusese greu să o conving să bea un pahar de vin. De Împărtăşanie nici nu putea fi vorba. Plus că vinul putea fi binecuvântat şi încărcat cu Lumina cristică.

– Eşti sigură?

– Da!

Am comandat un vin roşu, dulce.

La prima înghiţitură, s-a strâmbat. Apoi a început să se deschidă şi să iradieze lumină. Pot spune că am văzut multe chipuri frumoase în viaţa mea, dar nimic nu egala zâmbetul ei atunci când îi venea din suflet.

Nu am vorbit mult. Platitudini despre cum eram fiecare. Ea cu al ei, eu cu Daria. Mergeam fiecare pe drumul lui. Mi-am amintit ceea ce îmi spusese la un moment dat referitor la viaţa ei: „Sunt dispusă să fac orice ca să îmi termin karma în viaţa asta!“ Fusese cumva mai mult decizia ei să ne vedem fiecare de drum, deşi la prima vedere eu eram cel care plecasem. Ştiu că voia să-şi rezolve toate problemele. Şi o apreciam.

Am băut în doi toată sticla. Se înveselise, dar nu o mai apucase râsul. O simţeam aproape, dar altfel. O iubeam, dar fără să fiu gelos că este cu un altul, că face dragoste cu el. Pe undeva ştia că fusesem paratrăsnetul prin care se descărcase tot răul ei. Nu realizam însă cât de recunoscătoare îmi era pentru asta. Este adevărat că primisem în schimb cunoaştere de la ea, care era mama vrăjitoarelor.

Credea că ceea ce mă atrăsese la Daria erau banii sau imaginea luxului pe care aceasta o etala. Nu era aşa. Tot Dumnezeu mă trimisese acolo, ca să iau ceva de care aveam nevoie. Ce, nu ştiam. Fusesem în case mai sărăcăcioase decât a alor ei. Nici a părinţilor mei nu era vreun lux. Dar ştiu că pe undeva îi apăsa lipsa unor condiţii. Ciudat cum îi judecăm pe alţii după noi. Eu unul m-am simţit bine în cele mai ciudate locuri. Credea că m-au schimbat banii. Este adevărat, puteam câştiga la un moment dat salariu unui om simplu într-o singură zi. M-am uitat adânc în mine şi am văzut că eram la fel. Şi atunci de ce mă privea aşa? Şi am realizat că banii pot schimba un om dacă nu e de calitate,

că este chiar greu să nu te schimbe. Dar mai presus de cei care au bani sunt cei care nu au. Odată ce ai bani, percepţia lor despre tine se schimbă şi se schimba automat acea componentă a personalităţii tale care este dată de proiecţia lumii asupra ta.

„Ce ţi-am mâncat eu sufletul, dar asta o să ţi-l facă zdrenţe!“, mi-a spus despre Daria la plecare. Simţeam că era adevărat. Daria avea ceva dur şi rău în ea pe care îl văzusem. Am ridicat din umeri.

Dacă era voia lui să fiu cu ea, ce puteam să comentez. De multe ori ajunsesem în locuri unde mă trimitea el şi, după ceva timp, înţelegeam ce anume aveam de aflat sau de rezolvat acolo. O priveam cum se îndepărtează şi admiram mersul ei. Nu mai era Balchis cea care furase focul veşnic. Redevenea cea care era renumită pentru înţelepciunea ei şi pe care Dumnezeu o chema când avea nevoie de sfaturile înţelepţilor.

ÎMPĂCAREA CU DUMNEZEU

Lumea din vilă se dusese deja la culcare, iar eu şi cu prietena mea ne uitam la un film stupid. Ei i se deschiseseră ochii mai demult aşa că m-am trezit că mă întreabă:

– Auzi? Crezi că demonul are îngeri luaţi prizonieri?

– Da, cred că da. În fond, este un război în toată regula.

– Ei pot fi demult închişi?

– Da, bineînţeles. Dar unde sunt?

– Nu sunt în iad. Sunt închişi undeva între cer şi iad.

– S-ar putea să fie cei care nu au vrut să-i servească lui Lucifer.

– Da, ei sunt. Dar sunt nefericiţi. O podidiră lacrimile gândindu-se la ei. Simţeam şi eu nefericirea şi resemnarea lor. Avem voie să-i ajutăm în vreun fel?

– Putem.

Am deschis sursa de lumină şi am deschis toate celulele unde erau închişi. Erau mulţi, foarte mulţi. Au pătruns în lumina primului cer şi am simţit bucuria eliberării lor. Erau luaţi în primire de cei care urmau să-i ajute mai departe. Mulţi dintre ei aveau să mi se întoarcă drept soldaţi. Mi-am simţit sufletul bucuros văzându-i din nou acasă. Unii erau acolo de miliarde de ani tereştri.

„A meritat chinul tău pentru asta?“, am auzit glasul Lui Dumnezeu.

Prima dată nu am înţeles. Apoi am revăzut planul lui, cum mă crescuse, cum mă lăsase să-l

înving ca să nu mai îmi fie teamă de nimic, cum mă lăsase să fiu rănit ca să urăsc şi ca ura să-mi fie motor în a învăţa să lupt, cum coroborase cunoaşterea reginei Balchis cu puterea şi curajul meu pentru a elibera spiritele chinuite de demoni de la începutul Universului.

„Da, Doamne! A meritat.“

Apoi am realizat cât de nedrept fusesem cu El, cel care îmi dăduse viaţă şi care mă făcuse ceea ce sunt. Pentru prima dată inima mi se deschise către El şi mi se umplu de iubire. Căutase tot timpul binele celor mulţi. Fusese greu, dar cel puţin acum înţelegeam de ce şi nu mă mai simţeam un nedreptăţit de Cer.

CÂINELE

Nu-mi plăceau pisicile. De mic fugisem de ele şi nu le suportam în preajmă. Şi totuşi venise acea clipă când m-am apropiat de ele. Mă duceam ca de obicei dimineaţa la cabinet. Impropriu spus cabinet, casa părinţilor mei unde dădeam consultaţii. Mergea. Ca să zic aşa, mă simţeam util. Îi ajutam în mod special pe cei care aveau probleme de magie. Şi erau destui. Nu o făceam legal, dar cine întreba aşa ceva? Odată îmi venise întreaga judecătorie de la un sector. Era un proces pe rol cu nişte ţigani şi aveau toţi probleme, de la judecători la avocaţi şi procurori. Oricum eram paralel cu tot şi cu toate. Nu puteam spune nici măcar ce este legal. Încasam bani pe ceea ce făceam şi atât. Simţul meu civic era departe de a fi corect.

Odată îmi venise o doamnă. Plină de toate făcăturile şi farmecele. O curăţasem, dar ce fusese mai greu de dezlegat erau nişte blesteme făcute din suflet.

– Pe cine aţi supărat în halul ăsta, doamnă?

– Lucrez la fisc! spusese spăşită.

Ce să-i fac şi ce să-mi facă. Mă acceptau probabil ca pe un rău necesar, chiar dacă pe atunci dorinţa mea de a intra în rândul lumii nici nu era la stadiul de proiect.

În dimineaţa aia intrasem ca de obicei în holul blocului unde era hărmălaie mare. Câinele blocului, Rex, prinsese un pui de pisică şi-l scutura.

L-am oprit şi l-am certat. Am luat pisica în braţe şi am dus-o acasă. Era muşcată, i se auzeau şi

cum scârţâie coastele rupte pentru că era slăbuţă. Plămânul fusese străpuns de o coastă. Pneumotorax. La noi medicina veterinară este mai puţin dezvoltată decât afară şi chiar dacă particularii pot face orice, costă. Nu-mi permiteam. Ştiam cât pătimisem cu pisica mamei, care căzuse de Paşte, la ora 12 noaptea, de la balcon. Umblasem prin trei clinici şi mi se recomandase să o operez până ce ajunsesem la un veterinar de cartier care-i pusese laba ruptă în ghips.

Îmi părea rău de ea. Ba mai mult, avea şi puroi care-i ieşea din nas. Încă nu mă vindecasem de pisoiul alb care mă însoţea acasă la Rodica. Îl găsisem pe hol şi îi dădeam de mâncare şi dormea la noi pe preş. Nu era casa mea, aşa că nu putusem să îl iau în casă, iar când dispăruse parcă plecase cu ceva din mine. Cred că copiii care nu cresc în apropierea animalelor sunt ciungi sufleteşte. Un studiu făcut de psihologii americani a arătat că nimic nu vindecă mai bine copiii abuzaţi decât iubirea necondiţionată a animalelor.

M-am apucat de treabă. Îmi notam concluziile pe calculatorul vechi al unei firme. Era atât de vechi că în momentul în care se stricase şi-l dusesem la reparat cei de acolo se uitaseră mult şi bine. Fusese construit cu trei harduri, ceea ce prin anii 1990 însemna mult.

Pisica am pus-o pe burta mea, pe chakra a II-a, şi a adormit acolo. Trei zile la rând, când ajungeam o puneam pe burtă şi dormea acolo. De abia putea să bea apă. A treia zi a reuşit să se ducă la toaletă, la lădiţă, să-şi facă nevoile. Atunci am realizat că este salvată. A mers, a mâncat puţin şi s-a întors pe burta mea.

I-am pus numele Norocel. S-a dovedit cea mai veselă pisică din câte am văzut. Nu putea mieuna. Probabil corzile ei vocale avuseseră de suferit, dar când o apuca o lua la fugă prin casă făcând ca un porumbel. Rrrruuuu! Rrrrruuuu!

Rrrrruuuu! Urmaţi îndeaproape de cealaltă pisică, o birmaneză de altfel foarte sobră şi husky-ul siberian care alergau uimiţi în urma ei fără să ştie de ce!

Şi totuşi mă întrebam de unde îmi vine problema cu pisicile. De undeva de demult. Şi într-o zi, plimbându-mi câinele, am avute senzaţia de *déjà vu*, dar nu din perspectiva omului. Ci din aceea a câinelui meu. Eram câine odată şi aveam un stăpân pe care îl iubeam, care mă crescuse şi pentru care eram în stare să-mi dau viaţa. În timp, după multe mii de ani, stăpânul meu ajunsese Dumnezeul unei planete şi eu om. Dumnezeul planetei mele fusese cel de atunci! Eram fericit că nu mă uitase şi că avusese grijă de mine. Văzuse în mine spiritul de luptă şi credinţa, loialitatea, şi ştia că voi avea încredere în El întotdeauna. Yahveh fusese stăpânul meu. Bun şi drept. Împărţise cu mine totul la bine şi la greu. Şi de multe ori îmi dăduse mie bucata mai bună de mâncare ca să am puterea să apăr turmele! Dumnezeul Meu drag! Şi mi-a venit în minte o poezie.

Nu sunt nici oaie, nici păstor,
Ci doar un câine rotitor,
De noaptea îmi lipseşte-o mia
Mai bine-mi e să mor
Căci nu-s nici oaie, nici păstor
Ci doar un câine rotitor.

El mă dresase când eram câine, El mă antrenase prin toţi maeştrii mei de arte marţiale, de scrimă, de război. Simţise că pot şi că mai bine mor decât să-i trădez încrederea pe care şi-o pusese în mine. Îi trebuise mult pentru asta. Milenii! Dar până la urmă reuşise. Ceea ce gândise în mintea Lui tainică se dovedise corect. De asta era Dumnezeu, chiar dacă unul al unei planete mici din Univers, numită Terra.

Poate că asta era relaţia mea cu Dumnezeu, cu oamenii şi cu biserica. Ăsta era adevărul. Cine

ştie? Mă consolează gândul că odată vom vedea adevărul prin lumină. Când murim.

VIZITA

Se lăsa seara când dinspre est se deschise cerul. Un arhanghel îşi făcu apariţia şi-mi zise:

„Pregăteşte camera, coboară Domnul Dumnezeu!“

Uimit, m-am ridicat din pat hotărât să fac curăţarea camerei. Eram în tricou şi pantaloni scurţi.

Am aprins repede nişte lumânări şi am dat să mă schimb.

„Lasă asta, nu mă deranjează! am auzit vocea Domnului. Haide cu mine!“

Am văzut cum mă desprind de trup şi am intrat în astral. Se deschise poarta spre iad. Îl vizitasem altădată tot împreună cu El, aşa că mă întrebam unde greşisem.

„Nu despre tine e vorba!“, îmi răspunse Dumnezeu gândului nerostit.

Am coborât dincolo de ultimul iad. În nişte catacombe am văzut ceea ce nu-mi puteam imagina. Ultimele scursuri umane. Oameni lipsiţi de cea din urmă raţiune, care nu mai aveau nici urmă de conştiinţă de sine. Erau chiar şi sub animale ca gândire.

– Ce putem face pentru ei?

– Nu ştiu, Doamne.

– Gândeşte-te!

Am adormit. Dimineaţa rămăsesem cu gândul la cei de acolo. În minte îmi veni răspunsul: am făcut nişte spaţii de lumină ca nişte felinare care să dea lumină din loc în loc chiar şi celor care erau aruncaţi din iad. Pe măsură ce ei aveau să se dezmeticească, spaţiile îşi vor fi mărit intensitatea

luminoasă şi vor fi devenit mai puternice, ca să nu îi ardă cu puterea lor de la început.

Nu era ideea mea.

– Este ideea bătrânilor, spuse Dumnezeu. Îi ierţi pentru deciziile lor care te-au afectat?

– Da, Doamne, şi îmi cer iertare.

– Aşa să fie, spuse Dumnezeul nevoit să împace toţi nebunii şi printre ei şi pe noi, cei care aveam în mâini hăţurile Pământului.

EPILOG

Cred că era a şasea oară când dădeam sala la examenul pentru carnetul de şofer. Paradoxal, făcusem toate grilele publicate, altele de pe CD-uri şi ştiam, dar când ajungeam în faţa foii de hârtie cu întrebări şi răspunsuri se întâmpla ceva şi greşeam întrebări pe care le ştiusem cu o zi înainte. Ciudat. Ultima oară simţisem efectiv cum, după ce dădusem răspunsurile, o energie negativă se scursese în pământ.

Ştiusem că nu voi lua examenul. Am luat energia aia la analizat şi am descoperit invidia prietenilor, farmecele vrăjitorilor, „binecuvântările“ preoţilor care îmi erau împotrivă neînţelegând ceea ce voiam de fapt, blestemele iubitelor părăsite, dar, mai presus de toate, am descoperit-o pe Balchis. Este adevărat că ea se opusese să iasă cartea mea. La rândul meu îi băgasem strâmbe să nu termine a doua facultate. Credeam că fusesem chit.

În zilele alea, când aşteptam rezultatele la proba de sală, avusesem timp să mă gândesc. Să aflu de unde mi se trage. Urâtă lume asta în care trăim. Dăm vina pe demon, dar principalii vinovaţi suntem noi. El nu are putere să se manifeste decât prin noi şi noi acceptăm. Descoperisem mâna lui Balchis şi mă gândeam cum făcea de nu reuşeam să trec peste ceea ce îmi stătea împotrivă. Am avut deodată un sentiment ciudat. Că „nu mi-e dat“! Şi mi-am adus aminte: Balchis avea acces la cartea sorţilor. Rodica îmi povestise odată despre asta. Cum, de dincolo, împreună cu Bahomet, stabilea sorţile oamenilor. Nu ştiu dacă din răutate sau, pe

undeva, era mâna providenţială a lui Dumnezeu, cert este că m-am gândit la cartea sorţilor. Acolo în acea carte era totul: de unde te naşti, părinţii, bolile, căsătoriile, despărţirile şi morţile. Sfinţii erau cei care treceau dincolo de această determinare pentru că cei care aveau grijă de împlinirea celor scrise erau îngerii păzitori ai karmei: demonii lui Bahomet.

M-am aruncat spre fundul Pământului, demonii s-au dat la o parte, pe Bahomet îl învinsesem demult, şi am intrat în Flacăra Argintiu-Violetă. În Focul Veşnic al Pământului. Acolo era cartea sorţilor, pusă pe un piedestal. Nimeni nu avea acces aici din cauza vibraţiei mari a Focului Veşnic. M-am dus la numele meu. Pe filele galbene, într-un loc am văzut un spaţiu gol. Fusese şters dreptul meu de a conduce! L-am rescris. Apoi mi-a venit în minte o ghiduşie, cum m-aş putea juca cu destinele oamenilor, a tuturor celor care se năşteau pe planeta asta. Totuşi sufletul meu s-a întristat. Dacă era ceva care mă deranja, era manipularea. Fusesem de prea multe ori actor pus pe scenă de regizori sceleraţi, trecusem de prea multe ori prin prea multe nenorociri ca să mai determin eu asta la alţii. Şi atunci, călcându-mi pe inimă (mamă, mamă, ce le-aş fi făcut duşmanilor mei, doar să-i urci din când în când cu maşina pe un copac şi era destul), m-am ridicat în cer purtând cartea sub braţ. Demonii se uitau uimiţi la mine, neîndrăznind să facă nici un pas.

– Hai, îndrăzniţi, le-am spus. Daţi-mi un motiv...

Mi se interzisese din cer să-i lovesc fără acord divin. Dar aveam voie să mă apăr. S-au dat îngroziţi la o parte.

– Sunteţi băieţi deştepţi..., am spus şi m-am avântat în Cer.

Am intrat la Iisus. Îmi zâmbea. I-am pus cartea în mână.

– Ştiu că va fi mai în siguranţă la Tine, Doamne. Io sunt încă prea om şi mai am tendinţa să judec lucrurile ca un om. Plus că răspunderea este prea mare pentru mine şi nu mi-o pot asuma. Am doar o rugăminte: aş putea să îmi iau şi eu carnetul de conducere?

– Da! îmi spuse zâmbind.

– Săr-mâna! În rest cred că ştii tu mai bine ce trebuie...

Iisus clătină din cap. Cred că se obişnuise cu felul meu prea puţin protocolar de a fi. Îl iubeam, îl respectam pentru ceea ce făcuse pentru noi şi simţea asta. Cred că ştia totul despre mine şi cum sunt în sufletul meu, ca să îmi treacă cu vederea asta. În ziua când venise în camera mea şi îmi spusese că mă face pescar de oameni dacă vreau, acceptasem. Şi cu bunele şi relele pe care le făceam urmăream asta cu toată fiinţa mea. Felul cum o făceam era la latitudinea Lui. Şi aveam încredere în El. Un lucru era bun: de acum tot ceea ce avea să se întâmple era îngăduit de El şi asta îmi aduse o pace interioară. Nu mai era demonul, nu mai era Balchis. Era Iisus, modelul iubirii divine, cel care avea să facă totul pentru mântuirea noastră.

Am zbughit-o din Cer şi m-am întors în trup. Eram bucuros că mi se dăduse voie.

Acum, în curtea şcolii de şoferi aşteptam înfrigurat rezultatele. Era singura mea dovadă că ceea ce trăisem era real.

Şi deodată a venit rezultatul meu. Luasem sala!

Trecusem de Balchis. Mai trebuia să dau traseul, dar nu mai era o problemă.

Realizam pe drum măreţia planului Lui Dumnezeu. Omenirea o luase razna, Bahomet câştiga teren, Balchis a furat Focul Veşnic şi a început să aibă acces la cartea sorţilor unde erau scrise destinele oamenilor. De aici era un spion în mijlocul răului.

Deodată vieţile ei îmi apărură în complexitatea lor. Fusese dansatoare indiană, prostituată japoneză, regina din Saba, Semiramida, Milady, Lucreţia de Borgia, Ecaterina cea Mare, Mata Hari, dar mai presus de toate fusese Maria din Magdala. Nu o prostituată, aşa cum a vrut Biserica să inducă lumea în eroare pentru ca bărbaţii să nu îşi piardă privilegiile din familie şi societate. Era o femeie foarte bogată şi extrem de înţeleaptă. În toate vieţile întrecuse pe mulţi în înţelepciune. S-a dus să-l cunoască pe Solomon. Nu să i se închine, cum spune Biserica, ci să-l seducă. Să afle ceva nou care să o ajute. În toate vieţile ei a dus la perfecţiune ceea ce făcea, fie că a fost vorba de dans, sex, cunoaştere ezoterică, intrigă sau crimă.

Rodica a fost un spion al lui Dumnezeu, a aflat tainele răului care au ajuns la mine. Din cauza asta a fost atât de importantă pentru El. Rectific, este. Din cauza asta îi făcea toate mofturile. Ca exponentă supremă a răului, a reprezentat celălalt taler al balanţei şi pentru salvarea ei a fost nevoie să devină soţia Lui Iisus. Supremul şi sublimul în lumină, a ales să-şi unească soarta de cea mai grea karmă de pe planetă, cu voia Dumnezeului Tată! Numai cel care trecuse de Lucifer, pe care îl învinsese din iubire pentru oameni, o putea salva şi readuce acasă.

A devenit prin acest mariaj mai presus de apostoli, mai presus de episcopi şi preoţi care au încercat s-o înfiereze încă o dată cu floarea de crin. Iisus nu ar fi fost complet dacă nu s-ar fi căsătorit şi Fiul lui Dumnezeu nu se putea căsători cu oricine, ci cu femeia ce reprezenta culmea înţelepciunii şi iubirii umane, marea preoteasă a lui Isis. A cunoscut Iisus iubirea fizică? Eu zic că da. Dumnezeu nu mă putea judeca pe mine, om, cu problemele mele, decât trecând prin ceea ce trec eu. Şi mai grea decât pustnicia este căsătoria. Ca pustnic, ai grijă de tine şi de sufletul tău, ca om

căsătorit ai obligaţia de a veghea şi asupra ta, şi a nevestei, şi a copiilor. Merită Balchis respectul nostru? Da. Iubirea noastră? Clar, da. Dar mai presus de toate merită pacea. Am cerut voie Lui Dumnezeu ca, în schimbul terapiei şi a protecţiei în faţa demonului, să pot scrie povestea ei. Aşa cum am văzut-o eu. Dumnezeu mi-a îndeplinit-o. Cred că e timpul să-şi ceară şi ea drepturile şi să obţină ceea ce până la urmă merită. Dumnezeu să o ajute acum şi în veşnicie pentru ceea ce a făcut pentru oameni, cer şi îngerii căzuţi şi care toţi îi sunt datori. Ea este partea cealaltă, jumătatea Lui Iisus, nu neapărat mai bună, care a ajutat la ridicarea omenirii. Iisus singur nu este complet. Iisus cu Maria din Magdala este unitatea care a ridicat omul din păcat şi îngerii căzuţi din iad. Ea merită acelaşi respect pe care îl acordăm lui Iisus, chiar dacă ea a fost exponentul agenţilor secreţi care mor fără să se ştie de ei şi sunt îngropaţi de istorie.

Biserica este mireasa Lui Hristos şi un bărbat nu putea fi exponentul ei, ci numai o femeie, aceea care a reprezentat tot ceea ce a scos omenirea mai bun şi mai rău totodată pe Pământ, regina Balchis.

***

Uşa cabinetului se deschise. Îmi mutasem demult locul unde dădeam consultaţii. În camera de terapie intră o tânără la douăzeci şi ceva de ani, brunetă, cu părul lung. Frumoasă. Era primul lucru pe care îl puteam spune despre ea. Ceea ce m-a frapat erau ochii. Acei ochi verzi ai lui Balchis! Oh, Doamne, nu! Îmi ajunge prin ceea ce am trecut...

Table of Contents

BALCHIS2000
Copyright
Cuvânt înainte
Radiestezistul
Întâlnirea
Molitfele
Regresia Stelei
Întoarcerea în trecut
Inițierea
Enigma
Regresia Rodicăi
Sfântul Nicolae
Misiunea
Plecarea la Bicaz
Doamna
Alegătorii
Țepeș
Floarea de crin
Regresia mea
Dumnezeu
Biserica Capra
Club 16
Mutarea la Rodica
Descoperirea
Eliberarea
Primul milion
Moviliţa
Răscularea
Daria
Parola
Revelionul
Boboteaza
Omul mazăre
Ultimul Dumnezeu
6 din 49
Semnul Fiarei
Camerele secrete

Simţirea
Ultima întâlnire
Împăcarea cu Dumnezeu
Câinele
Vizita
Epilog

Table of Contents

BALCHIS2000 1
Copyright 2
Cuvânt înainte 9
Radiestezistul 11
Întâlnirea 16
Molitfele 29
Regresia Stelei 32
Întoarcerea în trecut 40
Iniţierea 48
Enigma 55
Regresia Rodicăi 58
Sfântul Nicolae 66
Misiunea 71
Plecarea la Bicaz 74
Doamna 90
Alegătorii 93
Ţepeş 96
Floarea de crin 100
Regresia mea 103
Dumnezeu 108
Biserica Capra 111
Club 16 113
Mutarea la Rodica 118
Descoperirea 120
Eliberarea 133
Primul milion 141
Moviliţa 145

Răscularea 149
Daria 159
Parola 165
Revelionul 167
Bobotеaza 170
Omul mazăre 172
Ultimul Dumnezeu 182
6 din 49 184
Semnul Fiarei 188
Camerele secrete 193
Simţirea 195
Ultima întâlnire 197
Împăcarea cu Dumnezeu 200
Câinele 202
Vizita 206
Epilog 208